AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

LOCUL ÎNTÂLNIRII: BAGDAD

Capitolul I

Căpitanul Crosbie ieşi de la bancă, având aerul satisfăcut al unui domn care tocmai a încasat un cec şi, totodată, a descoperit că în cont îi rămânea un pic mai mult decât crezuse.

Scund şi îndesat, căpitanul avea o faţă aprinsă şi o mustaţă zbârlită, cu un aspect foarte milităros. Mersul îi degaja siguranţă. Se îmbrăca poate cam ţipător, dar îi plăceau istoriile nostime şi oamenii îl găseau simpatic. Cordial, nu foarte distins, dar amabil. Şi, pe deasupra, celibatar. Întru totul, o persoană care nu avea nimic aparte. Poţi să întâlneşti atâţia Crosbie în Orient!

Era pe Bank Street, o stradă numită astfel pentru că aici se aflau cele mai multe din instituţiile bancare ale oraşului. În bancă se lucra cu sârguinţă, într-o lumină blândă şi într-o linişte, pe care nu o tulbura decât clinchetul nenumăratelor maşini de scris. Dimpotrivă, strada era inundată de soare. Se înainta prin praf şi zgomot. Erau avertismentele necontenite ale claxoanelor de automobil, strigătele micilor negustori, bărbaţi, femei şi copii, care se insultau pentru a se împăca imediat. Ofereau trecătorilor dulciuri, portocale, banane, prosoape, lame de ras şi încă multe alte lucruri. Circulaţia era intensă: maşini, cai, măgari şi pietoni. Şi, în orice clipă, un strigăt: Balekl Balek!

Acesta era Bagdadul, la ora 11,00 dimineaţa. Căpitanul Crosbie se opri ca să-şi cumpere un ziar de la un puşti, care ducea în braţe un pachet enorm de foi abia ieşite din

rotativă, apoi o luă pe Rashid Street, strada principală, care, paralel cu fluviul Tigru, traversează oraşul pe o lungime de patru mile.

După un nou popas, în timpul căruia parcursese cu privirea titlurile din ziarul său, căpitanul îşi reluă mersul şi, după câteva sute de metri, cotind la dreapta, urmă cursul unei străduţe, care dădea într-un mare khan, o curte vastă, în fundul căreia exista o poartă, cu o placă de aramă. O deschise şi se găsi într-un birou.

Un tânăr secretar irakian îşi părăsi maşina de scris şi veni spre el, cu un surâs amabil.

— Bună ziua, domnule căpitan. Cu ce pot să vă fiu de folos?

Domnul Dakin este? Perfect! Ştiu drumul.

Deschise o uşă, urcă pe o scară foarte abruptă, o apucă pe un culoar, care ar fi avut nevoie de o curăţenie serioasă, şi ajunse să bată la o altă uşă. O voce răspunse: „Intră!”

În această încăpere, înaltă şi aproape goală, ferestrele erau mascate şi lumina electrică, aprinsă. Se vedeau aici un divan lung, foarte jos, supraîncărcat cu perne, o măsuţă cu un reşou cu benzină şi o cratiţă plină cu apă. În fund, un birou mare, în dezordine.

Bărbatul aşezat în spatele acestui birou purta veşminte şifonate şi părea foarte istovit. Chipul său mărturisea resemnarea unui tip care şi-a ratat viaţa.

— Aşadar, spuse Dakin, după ce saluturile fură schimbate, te-ai întors de la Kerbuk?

Crosbie răspunse da, cu un semn din cap. Apoi închise cu grijă uşa. Nu prea era plăcută la vedere această uşă, cu vopseaua sa scorojită, dar avea o calitate pe care nu i-ai fi bănuit-o: se închidea la fel de bine ca uşa unei case de bani.

Uşa odată închisă, un observator ar fi remarcat în purtarea celor două personaje modificări uşoare, dar, totuşi, sensibile. Căpitanul Crosbie părea mai puţin arogant, mai puţin stăpân pe el. Dimpotrivă, domnul Dakin câştigase în siguranţă. Din cei doi bărbaţi, şeful era, evident, el.

— Ceva nou, domnule? Întrebă Crosbie.

— Da.

Dakin, care avea în faţă un mesaj codificat, pe care tocmai îl dezlega la sosirea lui Crosbie, descifra ultimele litere şi adăugă:

— Se va ţine la Bagdad!

Şi zicând aceasta, aprinse un băţ de chibrit, cu care dădu foc hârtiei pe care notase traducerea mesajului. Când foaia fu prefăcută în cenuşă, pe care o pulverizâ în mână, continuă:

— În cele din urmă, au ales Bagdadul. La 20 ale lunii viitoare. Trebuie să veghem ca secretul să fie perfect păstrat.

— În suk după suk, de trei zile nu se vorbeşte decât de asta!

Dakin zâmbi, cu un aer dezabuzat.

— Ei, da… În Orient, secretele nu rezistă! Este şi părerea dumitale, Crosbie?

— O, desigur, domnule! Aş merge chiar până la a mă întreba dacă dealtminteri există. În timpul războiului, am avut adesea prilejul să descopăr că un ucenic frizer din Londra ştia mai multe decât înaltul Comandament.

— În cazul de faţă, nici nu are mare importanţă. Dacă, într-adevăr, conferinţa are loc în curând la Bagdad, faptul nu va întârzia să fie făcut public. Din acel moment, vom începe să ne distrăm. Dacă se poate spune aşa!

Crosbie părea sceptic.

— Dar se va ţine conferinţa? Credeţi, sincer, că unchiul Joseph are intenţia să vină aici?

Unchiul Joseph, pentru Crosbie, era conducătorul unei mari puteri europene. Rar îl numea altfel.

— De data aceasta, răspunse Dakin, cu un ton convins, o cred. Şi mai cred că dacă întrevederile decurg fără ciocniri serioase, ar putea să ne scutească de… O mulţime de lucruri. Dacă s-ar reuşi să se ajungă la un soi de aranjament…

Dakin îşi lăsă fraza neterminată.

— Credeţi, domnule… Vă cer iertare pentru că vă întreb… Credeţi, cu adevărat, că ar fi cu putinţă să se înţeleagă?

— Dacă ar fi vorba doar de a pune încă o dată faţă în faţă oameni reprezentând ideologii total diferite, ţi-aş răspunde că nu. Conferinţa s-ar termina, ca şi altele, într-o atmosferă de suspiciune crescută şi de incomprehensiune funciară. Numai că, de data aceasta, intervine un element nou. Dacă fantastica istorie a lui Carmichael este adevărată…

Se opri.

— Dar nu se poate să fie! Exclamă Crosbie. Chiar dumneavoastră aţi spus-o, domnule, este fantastică! Ea este din cale-afară!

Dakin rămase tăcut. Amintiri îi reveneau: un chip cu trăsături răvăşite, un glas care rostea lucruri incredibile. Şi îşi aducea aminte şi cuvintele pe care el însuşi le pronunţase: „Sau cel mai bun dintre agenţii mei, cel pe care pot să contez cel mai mult, a înnebunit sau spune adevărul… Şi atunci…”

— Pentru Carmichael, continuă, problema nu se mai punea. Totul părea să-i confirme ipoteza şi de aceea ţinea să meargă să caute la faţa locului dovezile de care avea nevoie. Am avut sau nu dreptate să-l las să plece? Habar n-am. Dacă nu se va întoarce, nu-mi va rămâne decât istoria pe care mi-a povestit-o şi pe care el însuşi o ştia de la cineva. Este îndeajuns? Tare mă îndoiesc… Este atât de fantastică! Dar dacă, pe 20, Carmichael va fi la Bagdad, dacă va fi aici ca să spună ce a văzut şi dacă îşi va prezenta dovezile…

— Dovezile?

Dakin făcu un semn lent din cap.

— Da. Dovezile. Le are.

— De unde ştiţi?

— Din mesajul convenit. Mi-a parvenit prin Sallah Hassan. Citez textual: „O cămilă albă încărcată cu baloturi de ovăz traversează Pas”.

După o scurtă tăcere, Dakin reluă:

— Deci, Carmichael are ceea ce s-a dus să caute acolo, însă plecarea sa a provocat alertă şi i s-a luat urma. Oricare ar fi calea reîntoarcerii, va fi pândit pe drum şi, ceea ce este încă şi mai periculos, va fi aşteptat aici, dacă va fi nevoie. Cum va trece frontiera, un cordon va fi întins în jurul ambasadelor şi consulatelor. Ascultă!

Trăgând spre el câteva din ziarele care îi acoperiseră biroul, Dakin continuă, cu ochii pe paginile lor.

— Un englez, care se deplasa cu maşina din Persia în Irak, a fost asasinat de bandiţi… Au spate bun, bandiţii!… Un negustor kurd, care cobora din munţi, a fost ucis într-o ambuscadă. Un alt kurd, Abdul Assan, bănuit de contrabandă cu ţigări, a fost doborât de un jandarm. A fost găsit, pe drumul spre Rowanduz, cadavrul unui necunoscut, identificat după aceea ca fiind al unui şofer de camion, un armean. Reţine că, pentru toţi aceşti indivizi, semnalmentele sunt aceleaşi sau aproape şi corespund cu acelea ale lui Carmichael. Ei îl vor şi, fără îndoială, nu vor renunţa. Din momentul în care va fi în Irak, riscul va fi pentru el şi mai mare. Va trebui să suspecteze pe toată lumea: de la grădinarul ambasadei şi cameristul consulatului, până la funcţionarii de la aerodrom, vamă, gări, hoteluri etc. Un cordon, îţi zic, şi strâns!

Crosbie nu încercă să-şi ascundă mirarea.

— Într-adevăr, atât de strâns pe cât spuneţi, domnule?

— În privinţa asta, nici o îndoială! Răspunse Dakin. Chiar şi la noi au avut loc scurgeri şi e ceea ce-i mai grav! Cum să fiu sigur că măsurile pe care le-am luat pentru a asigura reîntoarcerea lui Carmichael la Bagdad nu sunt deja cunoscute de adversar? Cum aş putea să afirm că nu există în organizaţia noastră oameni care să fie în solda celorlalţi?

— Dumneavoastră… Bănuiţi pe cineva?

Dakin făcu din cap nu, spre marea satisfacţie a lui Crosbie.

— Aşteptând, mai întrebă Crosbie, continuăm?

— Da.

— Quid despre Crofton Lee?
— Vine la Bagdad.
— Hotărât, spuse Crosbie, cu un zâmbet, toată lumea vine la Bagdad. Chiar şi unchiul Joseph, dacă e să vă cred, domnule! Numai că dacă i se întâmplă ceva preşedintelui în răstimpul şederii sale…
— Nu trebuie să i se întâmple. Asta-i grija noastră! Nu suntem aici decât pentru asta!
Crosbie odată plecat, Dakin, care rămăsese stând la birou, murmură:
— Reuniune la Bagdad…
Apoi, luându-şi stiloul, schiţă pe o filă de carnet un cerc, în mijlocul căruia scrise cuvântul „Bagdad”. După care desenă o cămilă, un avion, un pachebot şi o locomotivă, toate patru îndreptându-se spre centrul circumferinţei. Adăugă în tablou, într-un colţ, o pânză de păianjen, pe care înscrise un nume: Anna Scheele. Sub toate, aşează un semn de întrebare. Pe urmă, îşi luă pălăria şi părăsi biroul.
În Rashid Street, doi călători, cu care se încrucişă, se întoarseră după el.
— Cine este domnul acela? Întrebă primul.
— Acela? Dakin. Lucrează la o companie petrolieră. Un tip cumsecade, dar comod. Nu ştiu dacă bea, cum se zice, dar sunt sigur că nu va ajunge nicăieri. Ca să faci ceva aici, trebuie sa te zbaţi!
— Aveţi raportul privind proprietatea Krugenhorf, domnişoară Scheele?
— Da, domnule Morganthal.
Domnişoara Scheele îi aduse dosarul patronului.
— Satisfăcător, îmi închipui…
— Aşa cred, domnule Morganthal.
— Schwartz este aici?
— Aşteaptă în anticameră.
— Spune-i să intre!
Domnişoara Scheele apăsă pe un buton de sonerie.
— Mai aveţi nevoie de mine, domnule Morganthal?

— Nu, domnişoară Scheele, cred că nu.

Anna Scheele părăsi încăperea, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Era o blondă platinată, dar nu genul seducător. Păr de in, dar strâns la spate, într-un coc pe ceafă, ochii albastru deschis, însă, din păcate, ascunşi îndărătul unor lentile de-o grosime enormă, un chip cu trăsături fine, dar lipsit de expresie. Dacă îşi făcuse o situaţie, ea n-o datora farmecului, ci calităţilor sale profesionale şi, în special, unei extraordinare memorii. Nu uita nimic şi, ca să-şi aducă aminte un nume, o dată, o oră, nu apela niciodată la fişele sale. Iar pe deasupra, era neobosită, activă, chiar energică, supusă şi discretă.

Otto Morganthal, directorul general al „Băncii Morganthal, Brown şi Shipperke”, îşi dădea perfect seama că serviciile Annei Scheele erau dintre acelea greu de retribuit cu adevărat. Îi acorda secretarei sale o încredere totală. O plătea cu generozitate şi ar fi consimţit, fără şovăire, să-i crească salariul, dacă i-ar fi cerut-o.

Ea era la curent nu numai cu mersul afacerilor sale, ci şi cu tot ce îi privea viaţa particulară. El o consultase referitor la a doua doamnă Morganthal. Ea îi recomandase divorţul, însă nu fără să precizeze cât ar fi trebuit să fie de mare pensia alimentară cuvenită soţiei repudiate. N-a arătat, cu acest prilej, nici simpatie, nici curiozitate. Iar el nu fusese mirat. Pentru el, Anna era o creatură aparte, străină de sentimentele care le plac făpturilor umane, o fată excepţională, „numai creier”, care nu se gândea decât la interesele firmei şi, mai ales, la cele ale domnului Otto Morganthal.

De aceea, a fost foarte surprins când, în momentul în care se pregătea să-şi părăsească biroul, o auzi pe Anna cerându-i trei săptămâni de concediu, începând de marţi. Îi spuse, încurcat, că îi va fi, fără îndoială, foarte dificil să-i îndeplinească rugămintea.

— Nu cred, replică ea, domnişoara Wygate mă va înlocui, îi voi lăsa toate notele şi toate instrucţiunile necesare.

— Sunteţi suferindă, domnişoară Scheele?

Îi puse întrebarea, deşi i se părea ridicolă. Domnişoara Scheele nu putea să cadă bolnavă. Chiar şi microbii o respectau.

— Nu, domnule Morganthal. Doresc, pur şi simplu, să merg la Londra, să-mi văd sora.

— Sora dumneavoastră? Deci, aveţi o soră?

Otto Morganthal cădea din mirare în uluire. Această soră a domnişoarei Scheele… Nu auzise niciodată vorbindu-se de ea. Nici chiar toamna trecută, când fusese la Londra, însoţit de domnişoara Scheele!

Cu toate acestea, domnişoara Scheele surâdea.

— Sigur că da, domnule Morganthal. Este căsătorită cu un englez, care lucrează la British Museum. Va suporta o operaţie foarte dificilă şi mi-ar plăcea să fiu lângă ea…

Otto Morganthal înţelese că domnişoara Scheele, decisă să plece, nu îşi va schimba hotărârea.

— În acest caz, zise, într-adevăr, nu pot să vă reţin, întorceţi-vă repede, asta-i tot ce vă cer! Piaţa este agitată, cum n-a fost niciodată. Evident, din vina acestor blestemaţi de comunişti! Războiul poate să izbucnească dintr-un moment într-altul… Şi există zile în care sunt gata să cred că este singura soluţie! Ţara este la capătul nervilor… Şi ni se anunţă acum că preşedintele va merge la Bagdad, pentru ca să participe la această conferinţă, care n-o să ducă la nimic! Bagdad! La naiba! Să mergi la Bagdad! Poate vrea să cadă victimă unui atentat, altfel n-ar proceda aşa!

Domnişoara Scheele protestă.

— Preşedintele va avea gărzi de corp…

— Şi cu ele cu tot, ei nu l-au doborât pe şahul Persiei anul trecut? Şi Bernadotte, în Palestina?… Să mergi la Bagdad este o nebunie! Curată nebunie!

Domnul Otto Morganthal scoase un oftat adânc şi, cu un ton resemnat, adăugă:

— Este adevărat ca trăim într-o lume nebună. Aşa că…

Capitolul II

Aşezată pe o bancă din Fitz-James Gardens, Victoria Jones îşi urmărea visătoare cursul gândurilor, care nu reuşeau să fie altfel decât destul de melancolice. Reflecta, în special, asupra inconvenientelor de a-ţi manifesta talentele când momentul este rău ales.

Victoria, precum cei mai mulţi dintre noi, avea calităţi şi defecte. Puteai s-o crezi că avea inimă bună şi că nu se speria de muncă. Faptul că era înzestrată cu spirit aventurier însemna, poate, o calitate sau, poate, un defect, vremurile fiind mai curând din cele care preferau siguranţa incertitudinii. Dar principalul ei cusur era o tendinţă foarte clară spre minciună, fie că era indicată, fie că nu. Pe ea, imaginaţia o făcea întotdeauna să patineze pe realitatea faptelor. Minţea uşor, cu dezinvoltură şi aproape cu plăcere artistică. Dacă i se întâmpla să întârzie la o întâlnire, nu se mulţumea să pretindă că-i stătuse ceasul sau că aşteptase la nesfârşit autobuzul. Nu, ei i se părea indispensabilă inventarea unei istorii cu un elefant fugit de la circ, care dăduse peste cap circulaţia timp de trei sferturi de oră, sau chiar cu un atac armat, care se desfăşurase sub ochii ei şi se încheiase cu arestarea bandiţilor, puţin şi datorită mâinii de ajutor pe care personal o dăduse agenţilor de poliţie.

Înaltă şi subţire, foarte bine făcută, cu picioare magnifice, Victoria nu era neapărat drăguţă. Dar trăsăturile ei aveau ceva atrăgător şi faţa, de o mobilitate extraordinară, făcea din ea o imitatoare de prim rang.

Dealtminteri, acest har de parodist se afla la originea actualelor sale necazuri. Stenodactilografă a domnului Greenholz, de la firma „Greenholz, Simmons şi Lederbetter”, din Graysholme Street, Victoria, ca să mai înveselească un pic o dimineaţă posomorâtă, n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să o imite, spre marea bucurie a

colegilor şi a curierului, pe doamna Greenhoz în vizită la soţul ei. Convinsă că domnul Greenholz era la avocaţi, şi-a permis o perfectă caricatură a damei, imitând pe de-a-ntregul tonul ascuţit al vocii şi teribilul accent al Europei Centrale, de care doamna Greenholz nu putuse să se descotorosească niciodată.

— Tu ai să refuzi la mine această canapea? Dar la doamna Dievtakis este una la fel! Tu nu-mi spune la mine că nu ai bani! Tu găseşti destui ca să ieşi cu fata aceea mare blondă, care duci tu la restaurant şi la teatru… Tu credeai că nu ştiam? Las fata la tine, dar vreu canapeaua la mine… Un dineu de afaceri?… Haida-de! Tu crezi la mine proastă? Tu te întorci cu ruj de buze pe plastron la tine… Aşadar, canapeaua! Ne-am înţeles!… Şi am să mă duc să comand capa aceea de vizon de care am vorbit la tine… Nu este vizon adevărat, o s-o am la mine la preţ bun şi este excelentă afacere la tine…!

Victoria ajunsese în acest punct, când şi-a dat seama că auditoriul n-o mai asculta şi că se apucase de lucru cu un soi de febrilitate. Neliniştită, s-a întors: domnul Greenholz era acolo şi o asculta. Ea a zis, atunci, prosteşte, „Oh!”, domnul Greenholz a trecut în biroul său, fără un cuvânt, şi, aproape imediat, ceru ca Victoria să fie chemată la el. Ea s-a dus, cu creionul şi carneţelul, şi, cu un aer inocent, a pus întrebarea rituală:

— M-aţi chemat, domnule Greenholz?

Domnul Greenholz înşirase în faţa lui trei bancnote câte o liră.

— Iată-te! Cred, frumoasa mea copilă, că te-am văzut destul şi mă gândesc că n-o să găseşti supărător faptul că îţi plătesc salariul pe o săptămână, rugându-te să ne părăseşti fără să mai aştepţi nici o clipă.

Victoria a deschis gura cu intenţia de a-i servi şefului său un roman care să-i scuze purtarea, dar privirea domnului Greenholz o făcu să priceapă că ar fi fost zadarnic să-şi cheltuiască imaginaţia şi elocinţa. Schimbându-şi intenţia,

ea i-a răspuns surâzând că era absolut de acord şi că domnul Greenholz avea, într-adevăr, dreptate.

Un pic surprins, fiindcă rar unul din angajaţii săi primea vestea concedierii cu atâta simţ al umorului, domnul Greenholz şi-a mascat mica sa decepţie scotocind prin buzunare, pentru ca să extragă toate monedele pe care le conţineau.

— Lipsesc nouă pence, spuse.

— Nu-i nimic! I-a răspuns ea cu amabilitate. Vi le dăruiesc. Să vă cumpăraţi bomboane!

— Aş putea să vi le trimit.

— Nu vă obosiţi! Ceea ce mă interesează este o recomandare.

Domnul Greenholz şi-a încruntat sprânceana.

— O recomandare?

— Exact!

Mârâind, domnul Greenholz a scris câteva rânduri pe o foaie de hârtie cu antetul firmei:

Certific prin prezenta că m-am folosit, două luni, de serviciile de stenodactilografă ale domnişoarei Jones. Stenografia sa este inexistentă şi ignoră ortografia. Ea ne părăseşte, pentru că ne este imposibil să păstrăm în birourile noastre pe cineva care nu face nimic în timpul programului de lucru.

După lectură, Victoria s-a strâmbat.

— Ca recomandare, m-am gândit la ceva mai bun!

— Nu pretind că ar fi o recomandare!

— Aţi fi putut măcar să spuneţi că nu beau şi că sunt cinstită. Este adevărat, nu?… Şi, poate, aţi fi putut să adăugaţi că sunt discretă.

— Discretă?

Susţinând privirea domnului Greenholz, ea a repetat, cu vocea sa cea mai dulce:

— Da, discretă.

Domnul Greenholz, amintindu-şi, atunci, de diferite scrisori pe care i le dictase Victoriei, a înţeles că

înţelepciunea îi poruncea prudenţă. A luat recomandarea, a rupt-o şi a compus o alta.

Certific faptul că domnişoara Jones a lucrat cu mine, ca stenodactilografă, vreme de două luni. Reduceri de personal ne obligă să renunţăm la ea.

— Ce zici de asta? Victoria a ridicat din umeri.

— Nu este prea grozavă, dar am să mă mulţumesc cu ea!

Meditând asupra situaţiei, Victoria nu îşi ascundea că era supărătoare, dar refuza să o considere catastrofală. Scăpase de „Greenholz, Simmons şi Lederbetter”, şi asta tot era ceva! Şi nimic nu dovedea că noul serviciu, pe care avea să-l găsească în curând, nu-i va aduce surprize plăcute. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla!

Tot gândindu-se, ronţăi cele două sandvişuri care îi alcătuiau micul dejun şi tocmai împărţea la trei vrăbii ultimele firimituri de la masa sa, când băgă de seamă că un tânăr ocupa cealaltă extremitate a băncii. Îl examina pe furiş şi îl găsi simpatic. Era blond, cu ochi albaştri, foarte frumoşi, şi cu o bărbie energică.

Victoriei nu-i displăcea să intre în vorbă cu tinerii pe care îi întâlnea în locurile publice. Era în stare să-i pună la punct, când se simţea nevoia. A fost, deci, suficient un surâs, pentru ca tânărul să se hotărască să i se adreseze.

— Bună ziua, domnişoară!… Este frumos, nu?… Veniţi des aici?

— Aproape în fiecare zi.

— Şi când te gândeşti că e prima dată când vin şi eu! N-am noroc, asta-i clar! Aici vă luaţi masa?

— Întocmai.

— Ei, bine, îngăduiţi-mi să vă spun că nu mâncaţi îndeajuns. Cu un asemenea regim, eu aş muri de foame!… Dacă am merge să gustăm ceva în Tottenham Court Road? Ştiu un restaurant micuţ…

— Nu, mulţumesc. E în regulă! Nu-mi mai este foame.

Se aşteptase ca el să-i zică „Poate într-o altă zi”, dar el nu spuse nimic.

— Eu, reluă, mă numesc Edward. Dumneavoastră?
— Victoria.
— Ca şi gara?
— Ca şi regina!
— Dacă doriţi!… Şi numele de familie?
— Jones.
— Aşadar, Victoria Jones.
Îi repetă numele de două ori, apoi se strâmbă.
— Nu merg bine împreună…
— Asta-i şi părerea mea! Declară Victoria, înfierbân-tându-se. Jenny ar merge mult mai bine. Jenny Jones ar fi foarte bine! Pentru Victoria trebuie un nume de familie mai complicat. Victoria Sackville-West este perfect! Cu aşa ceva, nu se glumeşte! Dar, asta-i! Victoria Jones!
— Aţi putea să încercaţi un alt prenume…
— Bedford Jones…
— Carisbrooke Jones…
— Saint-Clair Jones…
— Lonsdale Jones…
Jocul ar fi putut să se prelungească mult timp, dar, consultându-şi ceasul, tânărul blestemă oribil, înainte de a zice:
— Trebuie să mă întorc la scumpul meu patron… Dumneavoastră, nu?
— Sunt şomeră. Am fost pusă pe liber azi-dimineaţă.
— Oh! Îmi pare rău.
Spusese aceasta cu un accent sincer.
— Faceţi o greşeală! Îi răspunse. Mie asta îmi pică bine. Primo, pentru că o să mă reîncadrez repede şi, secundo, pentru că, totuşi, m-am distrat straşnic!
Şi îi explică de ce, ceea ce o determină să reia, în beneficiul exclusiv al interlocutorului, imitaţia pe care i-o consacrase doamnei Greenholz. Edward râse din toată inima şi, când ea termină, îi declară plin de convingere că era, într-adevăr, păcat că nu juca pe scena unui teatru. Acceptă complimentul cu un surâs recunoscător, apoi îi

atrase atenţia noului său prieten că timpul se scurgea repede şi că risca, dacă ar mai întârzia, să se găsească şi el, în curând, „pe margine”.

— E-adevărat! Spuse el. Şi mi-ar fi cu mult mai greu decât dumneavoastră să mă descurc!

Cu o undă de invidie, adăugă:

— Trebuie să fie grozav să fii o bună stenodactilografa!

— La drept vorbind, eu nu sunt o bună stenodactilografă, însă, din fericire, astăzi, şi cele mai slabe se aranjează uşor. Poate că sunt plătite un pic mai rău decât celelalte, însă se descurcă şi asta-i principalul! Dar dumneaoastră cu ce vă ocupaţi? Pariez că aţi luat parte la război şi că aţi fost în Royal Air Force!

— Aţi câştigat!

— Pilot de vânătoare?

— Exact. La demobilizare, mi-au făcut rost de un servici… Numai că nimeni nu s-a prea întrebat dacă mi se potriveşte! În R. A. F. Nu era atâta nevoie să fii inteligent… Pe când aici… Dosare, cifre… Pe scurt, n-a mers decât pe jumătate şi, în concluzie, am descoperit că la urma urmelor nu sunt bun de nimic.

Victoria deschise gura ca să protesteze. El continuă:

— Nu mai sunt în formă, ce mai! În timpul războiului, asta mergea! Aveam o şmecherie care ţinea şi nu mă descurcam prea rău… Mi s-a dat chiar o Distinguished Flying Cross… [1]. Dar acum, gata! Sunt, cum s-ar zice, terminat.

— Ar trebui să existe, totuşi, o cale…

Victoria îşi lăsă fraza neterminată. Nu găsea cuvintele care să-i exprime gândul, cu toate acestea foarte limpede. Părea de neconceput să nu se poată folosi, în lumea de după război, calităţile, care îi aduseseră, celui care le poseda, o decoraţie atât de jinduită ca D. F. C.

— Când am înţeles că nu eram decât un soi de incapabil, reluă Edward, m-am dezumflat… Dar, ce vreţi? Trebuie să trăiesc cumva… V-aş părea… Din cale-afară de îndrăzneţ… Dacă…

Era rândul lui să nu-şi poată duce fraza la capăt. Roşind şi bâlbâindu-se, scoase la iveală un aparat fotografic, pe care Victoria nu-l observase până atunci şi la care se uită cu evidentă surpriză.

— Mi-ar plăcea să am o poză cu dumneavoastră, spuse el, în sfârşit. Înţelegeţi, plec mâine la Bagdad şi…

— La Bagdad? Repetă Victoria, uluită, dar şi, mai mult dezamăgită.

— Da. De o clipă, regret asta… Însă dimineaţă, eram încântat să părăsesc Anglia. Şi de aceea am acceptat ceea ce mi se oferea.

— Şi ce vi se oferea?

— O situaţie care nu mă entuziasmează, dar cum nu aveam de ales… Patronul meu este un anume doctor Rathbone, care deţine o droaie de titluri universitare şi altele, un savant care vă priveşte prin ochelari şi care nu are decât o singură ambiţie; să răspândească în lume cultura intelectuală. Înfiinţează librării prin ţinuturi uitate… Şi intenţionează să deschidă una şi la Bagdad. Se ocupă de traducerea lui Shakespeare şi Milton în arabă, turcă, persană, armeană… Şi de difuzarea lor… O idee năstruşnică, fiindcă este exact ceea ce face şi British Councill… Dar ar fi urât din partea mea să mă plâng de asta, de vreme ce, la urma urmelor, îmi asigură un loc de muncă.

— Dar, care, exact?

— Dumnezeule, un soi de „yes-man”, de confident şi de camerist. Mă ocup de bilete şi de paşapoarte, verific bagajele, ca să fiu sigur că nu lipseşte niciunul la socoteală, alerg la dreapta şi la stânga şi, când am terminat, o iau de la început, îmi imaginez că acolo va fi cam la fel. După cum vedeţi, nu-i prea grozav!

Într-adevăr, pe Victoria nu prea o îndemna inima să susţină contrariul.

— Atunci, continuă el, întorcându-se la ideea sa, facem două fotografii? Una din profil şi una din faţă…

Victoria nu dorea altceva decât să-i fie pe plac. Aşa că se dovedi cel mai amabil – şi cel mai graţios – dintre modele.

— Perfect! Spuse el, odată pozele făcute. Strângându-şi aparatul, adăugă:

— E cu adevărat o idioţenie să fiu obligat să plec, acum că vă cunosc! Mai că aş rămâne! Numai că este dificil să laşi totul baltă în ultimul moment. Asta ar cădea mai degrabă rău! Nu credeţi?

— Ba da. Dealtfel, poate că această călătorie se va sfârşi mai bine decât vă gândiţi!

Clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Este ciudat, am impresia că dedesubt se află ceva nu tocmai curat!

— O!

— Nu mă întrebaţi de ce am senzaţia asta. Nu ştiu! Dar aş fi foarte surprins să mă înşel.

— Acest… Rathone vi se pare suspect?

— N-are cum să fie! Este un personaj foarte respectabil, membru al nu ştiu câtor societăţi savante, un tip foarte bine, ce mai!… Ei! O să trăim şi-o să vedem!… Astea fiind zise, mă duc! Păcat că nu veniţi cu mine!

— Aş vrea eu!

— Ce-aveţi de gând să faceţi?

— Of, să caut de lucru! Merg mai întâi la Saint Guildric Agency, în Gower Street.

— Atunci… La revedere, Victoria!

— La revedere, Edward şi noroc!

— Îmi închipui că n-o să te mai gândeşti vreodată la mine…

— În cazul ăsta, te înşeli!

— Semeni atât de puţin cu fetele pe care le-am cunoscut… Aş vrea să pot…

Un orologiu sună şi jumătate. El exclamă:

— Vai! Trebuie neapărat să-mi iau zborul!

Victoria îl privi depărtându-se. După care, se reaşeză, reflectând. Se gândea la Romeo şi Julieta. Cei doi iluştri

îndrăgostiţi se exprimau într-o limbă mai aleasă decât cea folosită de Edward şi Victoria, dar alcătuiau, şi ei, de asemenea, un cuplu nefericit. Un cântec copilăresc, pe care îl îngâna bătrâna sa dădacă, îi reveni din amintire:

„Te iubesc atât de mult!” îi spune Jumbo lui Alice. „Nu te cred! De m-ai iubi, nici în vis –

N-ai pleca în America”, îi răspunde lui Jumbo Alice, „Lăsându-mă singură la Zoo. De m-ai iubi, cum ai zis.”

La fel se întâmpla şi acum. Ajungea să pui în locul Americii, Bagdadul.

Victoria se ridică. Ieşind din grădină, se îndreptă spre Gower Street. Luase două hotărâri.

Prima: Se va căsători cu acest tânăr, pentru că îl iubea cum îl iubea Julieta pe Romeo. A doua: Trebuia să plece la Bagdad, fiindcă în curând Edward va fi la Bagdad.

Dar cum să ajungă la Bagdad? Aceasta era problema. Nu o înspăimânta. Optimistă şi tenace, se simţea în stare să plece la Bagdad.

— Dealtminteri, murmură ea, trebuie să mă duc!

Capitolul III

Savoy Hotel o primise pe domnişoara Anna Scheele cu toată atenţia care se cuvine arătată unei vechi cliente. I s-au pus întrebări legate de sănătatea domnului Morganthal şi nu s-a uitat să i se precizeze că dacă apartamentul nu-i plăcea, era suficient să o spună, ca să i se pună la dispoziţie altul. Nu reprezenta, doar, domnişoara Scheele, dolari?

Domnişoara Scheele făcu o baie, se îmbrăcă, telefonă la un număr din Kensington, apoi, părăsind hotelul, coborî în stradă. Chemă un taxi, care o purtă spre Bond Street. Se ducea la Cartier.

Când urcă în maşină, un trecător, care de ceva timp se pierduse în contemplarea unei vitrine, îşi privi în fugă ceasul şi făcu semn şoferului unui taxi, rămas, în mod curios, cu puţin înainte, surd la apelurile unei doamne încărcate cu pachete. Al doilea taxi începu să-l urmărească pe primul. În vreme ce cele două maşini se găseau

imobilizate de un stop pe roşu la intrarea în Trafalgar Square, ocupantul celei de-a doua se uită prin geamul portierei din stânga şi făcu un gest uşor cu mâna. Un automobil particular, care staţiona pe o stradă transversală, avea, un pic mai târziu, să demareze după cel de-al doilea taxi.

Taximetrul domnişoarei Scheele plecă spre stânga, în Pall Mall, pe când celălalt, făcând ocolul lui Trafalgar Square, o luă spre dreapta. În schimb, automobilul particular, un Standard cenuşiu, urmări taxiul domnişoarei Scheele. Era ocupat de două persoane: un tânăr blond, care conducea cu nonşalanţă, şi, aşezată alături de el, o tânără foarte elegantă. În Bond Street, Standard avu o scurtă oprire, cât să-i permită pasagerei sale să coboare. Tânăra mulţumi conducătorului auto cu o frază banală, apoi se depărta pe trotuar, mergând în aceeaşi direcţie cu cele două maşini, pe care le depăşi curând, profitând de un ambuteiaj prelungit.

Era deja la Cartier, de un minut sau două, când taximetrul Annei Scheele se opri în faţa magazinului. Anna îi plăti şoferului şi intră la rândul ei la celebrul bijutier. Alegerea îi lua mult timp. În cele din urmă, se hotărî pentru un safir minunat şi pentru un foarte frumos diamant, pe care îl plăti cu un cec, emis de o bancă din Londra. Semnătura îi provocă vânzătorului o reacţie imediată.

— Suntem încântaţi să vă vedem din nou, domnişoară Scheele. Domnul Morganthal este la Londra?

— Nu.

— Mi-am permis să vă întreb, pentru că în acest moment avem nişte safire de o frumuseţe excepţională, care, cu siguranţă, l-ar fi interesat. Aţi dori să le vedeţi?

— Bineînţeles.

Domnişoara Scheele admiră safirele, promise să-i spună despre ele domnului Morganthal şi ieşi. Tânăra, care dorise să vadă nişte cercei, îi zise iute vânzătoarei sale că se va „mai gândi” şi părăsi şi ea magazinul. Nu păru să-şi dea seama că Standardul, care făcuse virajul în Piccadilly, se

găsea în faţa uşii. O urmărea pe Anna Scheele, care intră într-o florărie. Anna comandă trei duzini de trandafiri roşii, un buchet de violete de Parma şi câteva crenguţe de liliac şi de mimoze, cerând ca toate să fie duse la o adresă pe care ea o dădu.

— Vă costă 12 lire şi 18 şilingi, doamnă.

Anna Scheele plăti şi ieşi, permanent urmărită de tânără, care se mulţumise să întrebe preţul unui buchet de ciuboţica-cucului. Plimbarea Annei o conduse în Saville Row, la unul din cei câţiva mari croitori, care, deşi nu lucrează decât pentru domni, catadicseau câteodată, în mod excepţional, să-şi pună talentul lor şi în serviciul doamnelor.

Domnul Bolford îi arătă domnişoarei Scheele toată consideraţia cuvenită unei „vechi” cliente, care plătea în dolari.

— Din fericire, zise, am exact ceea ce vă trebuie! Când vă reîntoarceţi la New York, domnişoară?

— Pe 23.

— Avem tot timpul. Luaţi avionul?

— Bineînţeles!

— Da, fireşte… Şi cum merg afacerile de cealaltă parte a Oceanului? Aici, situaţia este pur şi simplu dezolantă.

Clătinând din cap, ca un medic care vorbeşte de un bolnav pe care nu are speranţă să-l salveze, urmă:

— Oamenii lucrează fără gust şi nu se mai găsesc ucenici. Ştiţi cine o să vă croiască taiorul, domnişoară Scheele? Domnul Lantwick… Are 72 de ani şi când vreau ceva bine făcut, este singurul căruia pot să i-o cer! Ceilalţi…

Domnul Bolford înlocui restul cu un oftat.

— Când doriţi să veniţi pentru prima probă, domnişoară Scheele? Vreţi peste opt zile, la ora 11:30?… Atunci, aşa rămâne stabilit, domnişoară Scheele!

Un taxi o duse pe Anna Scheele la Savoy. Omuleţul brun, care începuse să o fileze pe domnişoara Scheele de când părăsise hotelul, se găsea iar acolo. Maşina sa o urmări o bucată de vreme pe cea a domnişoarei Scheele, dar, apoi,

renunţă, pentru a se îndrepta spre intrarea de serviciu de la Savoy. Pe trotuar, o femeie destul de durdulie, care semăna cu o femeie de menaj îmbrăcată „de oraş”, aştepta.

— Aşadar, Hortensia, ai vizitat apartamentul?

— Da. Nimic de semnalat.

Anna Scheele prânzi la restaurant şi după aceea urcă la ea. Cât lipsise se făcuse curat în cameră şi totul era în ordine. Se duse la cele două valize, extra-uşoare, care îi alcătuiau bagajul. O examină rapid pe prima, pe care o lăsase deschisă, pe urmă trecu la a doua, cea pe care o închisese. O deschise. În interior, totul era în regulă şi nu părea să fi fost ceva atins. Deasupra lenjeriei, cu grijă strânse, Anna Scheele pusese un portofel de piele şi o Leica, împreună cu două filme, cum erau ieşite de la fabricant. Delicat, Anna desfăcu partea superioară a portofelului. Surâse: firul de păr blond, aproape invizibil, pe care îl pusese pe sugativă cu puţin înainte de a ieşi, nu fusese observat. Presără un pic de pudră pe suprafaţa de piele a portofelului, apoi suflă: pudra zbură. Nu apăru nici o amprentă digitală. Portofelul rămăsese curat şi lucitor. Or, dimineaţă, după ce se pieptănase, cu degetele încă uşor grase de briantină pe care o folosea la buclele ei, Anna manipulase obiectul. Ar fi trebuit ca acesta să arate amprente, chiar de ar fi fost numai ale ei. Surâse din nou.

— O treabă bună, murmură, dar nu perfectă.

Rapid, puse câteva lucruşoare într-o geantă mică, apoi coborî. Nu mult după aceea, taxiul pe care îl chemase o ducea spre Elmsleigh Gardens, pentru a se opri în faţă la numărul 17. Anna îi plăti şoferului, urcă pe peronul casei şi sună. O doamnă de o anume vârstă veni la uşă. O studie pe musafiră cu o uitătură bănuitoare, dar se lumină după ce o recunoscu.

— Dumnezeule! Domnişoara Elsie va fi atât de bucuroasă să vă vadă! Dacă moralul nu i-a cedat, este numai pentru că ştia că o să sosiţi!… Veniţi cu mine!

Anna o luă pe un coridor lung şi întunecos, care dădea într-un salon lipsit de eleganţă, dar confortabil. Se afla acolo, aşezată într-un fotoliu încăpător, o femeie care sări la intrarea tinerei.

— Anna!

— Elsie!

Cele două femei se îmbrăţişară.

— Totul este pregătit acum, spuse Elsie. Intru în această seară. Sper cu tărie…

Anna o întrerupse:

— Linişteşte-te, Elsie! Sunt sigură că totul se va petrece cu bine.

Omuleţul cu impermeabil intră într-o cabină telefonică publică şi formă pe cadran un număr.

— Valhalla Gramophone Company?

— Da.

— Aici, Sanders.

— Sanders de la Fluviu? Care fluviu?

— Sanders de la Tigru. Raport asupra lui A. S. Sosită de la New York azi-dimineaţă. S-a dus la Cartier, de unde a cumpărat un safir şi un inel cu diamante, în total, 120 lire. A fost la Jane Kent, florăreasa, de unde a cumpărat, de 12 lire şi 18 şilingi, flori de dus la o clinică din Portland Place. După aceea a făcut comanda unui taior la Bolford. Niciuna din aceste firme nu a fost semnalată ca suspectă, dar în viitor vor face obiectul unei supravegheri care se impune. A fost vizitată camera ocupată de A. S. La Savoy. Nimic anormal, într-un portofel, pus într-o valiză, hârtii privind afacerea Paper Merger-Wolfenstein. Nimic deosebit. De asemenea, un aparat foto şi două filme, aparent virgine. Cu toate acestea, filmele putând să fie documente fotostatice, le-am înlocuit cu altele, identice. Filmele ridicate, examinate, sunt, într-adevăr, filme fotografice nefolosite. A. S. A luat o gentuţă şi s-a dus la sora ei. Elmsleigh Gardens, 17. Sora sa intră diseară într-o clinică, din Portland Place, pentru a se opera. Fapt confirmat de clinică şi de fişele chirurgului.

Nimic suspect în comportarea lui A. S., care nu a părut să-şi dea seama că a fost urmărită şi care, dacă bănuieşte, nu a lăsat să se vadă că ar fi fost impresionată. Este posibil ca să-şi petreacă noaptea în clinică. Şi-a păstrat camera de la Savoy. Reîntorcerea la New York, cu avionul, pe 23, locul este reţinut pentru această dată.

Bărbatul care se anunţase ca fiind Sanders de la Fluviu făcu o pauză, apoi, pe un ton care nu mai avea nimic oficial adăugă:

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, ne pierdem timpul pe o pistă falsă. Aruncă banii pe fereastră. Punct. Asta-i totul. 12 lire şi 18 şilingi pe flori, închipuiţi-vă numai!

Capitolul IV

Victoria – şi este numai spre onoarea ei – nu luă în considerare, nici o secundă, posibilitatea unui eşec. Îşi va atinge scopul, nu se îndoia. Bineînţeles, să afli că tânărul de care tocmai te-ai îndrăgostit va pleca la vreo trei mile de Londra, atunci când ar fi putut să rămână în Anglia sau să nu treacă de Bruxelles, înseamnă să ai ghinion. Dar asta nu va schimba nimic! Fie că va fi greu, fie că nu, într-un fel sau altul, ea va merge la Bagdad. Dar, cum?

La aceasta se gândea păşind, fără să se grăbească, pe trotuarul din Tottenham Court Road. Bagdad? Ce-avea să facă, totuşi, la Bagdad? Edward îi vorbise de „relaţii culturale”. Cultura era afacerea UNESCO, care nu înceta să trimită în cele patru colţuri ale lumii oameni care, în general, nu se plângeau de situaţia lor. Numai că la UNESCO, locurile erau rezervate unor tinere deţinătoare de titluri universitare şi care erau deja „în problemă”. Trebuia să găsească altceva.

Judecând că trebuia să acţioneze în ordine, Victoria merse mai întâi să obţină informaţii de la o agenţie de voiaj. Se putea pleca la Bagdad fără nici o dificultate. Era de unde alege, se putea merge cu avionul sau, foarte bine, pe mare, cu sosirea la Basra, ori să se ia trenul până la Marsilia, pachebotul până la Beirut şi să se încheie drumul cu

autocarul. Se putea, de asemenea, trece prin Egipt. Cel mai practic era avionul, pentru că simplifica chestiunea vizelor, uneori greu de obţinut. Bagdadul fiind în zona „sterlinei”, nu se punea problema monetară. Evident, era un fel de a vorbi, pentru că, fie că se opta pentru o rută sau alta, călătoria costa între 60 şi 100 lire, bani-gheaţă. Ceea ce complica serios lucrurile pentru Victoria, a cărei avere nu depăşea 3 lire 10 (mai puţin 9) pence, 12 şilingi, pe care îi avea de când i se făcuse lichidarea, şi 5 lire, depuse la Casa de Economii.

Întrebă, la noroc, dacă nu aveau nevoie de stewardese. Dar nu insistă când află că aspirantele se numărau cu sutele şi că trebuiau să aştepte luni de zile înainte ca să poată doar să-şi susţină cererile.

Aşa că Victoria se duse la agenţia sa obişnuită de plasare, unde domnişoara Spenser o gratulă cu un surâs ambiguu, pe care îl rezerva clientelor pe care le revedea ades.

— Iar dumneavoastră, domnişoară Jones! Speram, totuşi, că de data aceasta serviciul…

— Era absolut imposibil, replică Victoria, cu un ton ferm. Nu puteţi să ştiţi ce a trebuit să îndur!

— Nu? În sfârşit, să lăsăm asta!

— Exact! Să lăsăm! Ce-aţi avea să-mi propuneţi? Domnişoara Spenser îşi consultă hârtiile.

— Ceea ce mi-ar trebui, continuă Victoria, ar fi ceva la Bagdad.

— La Bagdad?

Domnişoara Spenser păru năucită.

— Da, întări Victoria, mi-ar place să merg la Bagdad.

— Ca… Secretară?

— Dacă se poate! Dar m-aş duce, la fel de bine, ca infirmieră, bucătăreasă sau bonă la copii. Îmi este indiferent, din moment ce este la Bagdad.

Domnişoara Spenser clătină din cap.

— Mi-e tare teamă că nu prea pot să vă dau speranţă. Ieri, aveam o doamnă care căuta pe cineva să-i ducă cele două

fetiţe în Australia…

— Nu m-ar fi interesat. Ceea ce vreau eu este Bagdadul. Dacă auziţi vorbindu-se de ceva… Nu sunt pretenţioasă: călătoria este tot ce cer.

Mergând în întâmpinarea explicaţiilor pe care le reclama privirea domnişoarei Spenser, Victoria adăugă:

— Da… Acolo, am… Prieteni, care îmi vor face rost de o slujbă, foarte bine plătită. Numai că trebuie să merg acolo!

— Da, evident…

Ieşind din biroul de plasare, Victoria cumpără un ziar de seară, pe care aruncă o privire. Nu se vorbea în el decât de Bagdad! Doctorul Pauncefoot Jones, celebrul arheolog, tocmai întreprinsese cercetări pe locurile vechii cetăţi Murik, la o sută douăzeci de mile de Bagdad. Un anunţ publicitar amintea că se poate ajunge la Bagdad pe mare până la Basra, ca de acolo să se ia trenul spre Bagdad, iar, în rubrica destinată cărţilor, un critic se referea la Viaţa lui Harun-al Raşid, califul Bagdadului, recent apărută. Victoria avu impresia că lumea întreagă era preocupată de acest oraş, Bagdad, care pe ea nu începuse să o intereseze decât în această zi, pe la ora două fără un sfert.

Îşi dădea seama că nu-i va fi uşor să ajungă la Bagdad, dar optimismul nu o părăsea şi, seara, înainte de a se culca, alcătui o listă de idei de studiat, care se prezenta după cum urmează:

De dat un mic anunţ.

De văzut la Foreign Office.

De văzut la legaţia Irakului.

De văzut importatorii de curmale.

De văzut companiile de navigaţie,

De obţinut lămuriri de la biroul de informaţii din Selfridge.

Totul la un loc, era obligată să o admită, nu apărea foarte promiţător. Iar ultima chestiune îi punea, mai ales ea, o problemă teribil de greu de rezolvat:

Cum să facă rost de o sută de lire sterline?

Victoria se trezi la ora zece şi cinci. Se îmbracă fără să piardă timp şi tocmai termina de plimbat pieptenele prin bogata sa coamă brună, când sună telefonul. Ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului, era domnişoara Spenser. Foarte agitată, judecând după surescitarea din glasul său.

— Dumnezeule? Cât sunt de bucuroasă că am reuşit să vă prind! Este, cu adevărat, o coincidenţă extraordinară! O coincidenţă extraordinară!

— O coincidenţă?

— Sigur că da! O doamnă Hamilton Clipp, care pleacă la Bagdad peste trei zile, şi-a rupt braţul şi are nevoie de cineva pentru această călătorie. V-am sunat imediat. Fireşte, nu ştiu dacă n-a apelat şi la alte agenţii…

— Alerg la ea. Unde este?

— La Savoy.

— Spuneţi că se numeşte Tripp?

— Nu, Clipp, domnul şi doamna Hamilton Clipp, la Savoy. Dealtminteri, domnul Clipp este cel care mi-a telefonat.

— Sunteţi un înger! Zbor!

Victoria dădu o dată cu peria peste taiorul ei, regretând că era puţin uzat, se pieptănă din nou, străduindu-se să disciplineze exuberanţa câtorva şuviţe rebele – ţinea să „pară serioasă” – apoi, înainte de a ieşi, reciti recomandarea pe care i-o dăduse domnul Greenholz. Clătină din cap şi făcu o strâmbătură.

Luă un autobuz, din care coborî la Green Park, ca să intre la Ritz. În timpul drumului, aruncase o privire pe ziarul pe care îl citea vecina sa, nu fără profit, pentru că aşa aflase că lady Cynthia Bradbury luase pachebotul, în ajun, cu destinaţia Africa Occidentală. Intrând în salonul de corespondenţă al hotelului, nu ezită, deci, să semneze cu numele nobilei călătoare o recomandare în care îşi lăuda propriile merite, cu câteva superlative impresionante.

Câteva clipe mai târziu, intra în micul salon de la Balderton's Hotel, un aşezământ foarte frecventat de înaltul

cler şi de bătrâne văduve cu sânge albastru din provincie. Nu rămase aici decât atât cât să confecţioneze, cu un scris mai hotărât, o a doua recomandare, semnată, de data aceasta, de episcopul din Llangow.

Astfel echipată, sări într-un alt autobuz, care o lăsă la doi paşi de Savoy. Tocmai cerea să o vadă pe doamna Hamilton Clipp, „din partea Saint Guildric Agency”, când, în momentul în care voia sa ridice receptorul telefonului intern, funcţionarul de la recepţie îi spuse:

— Iată, coboară chiar domnul Hamilton Clipp… Domnul Hamilton Clipp era un om înalt de statură, cu o alură foarte americană, dar cu un chip amabil. Se duse la el, se prezentă şi, din nou, menţiona numele lui „Saint Guildric Agency”.

— Ei, bine, domnişoară Jones, zise el, vom merge imediat la doamna Clipp. Este în apartament. Cred că a primit vizita altei tinere, dar, fără îndoială, a terminat acum…

Victoria păli. Avea să eşueze atât de aproape de ţintă?

Ascensorul îi transportă la etajul trei. Mergeau pe un culoar lung, când Victoria se întrebă dacă nu era victima unei halucinaţii. O tânără femeie venea din sens opus şi ea avu, o secundă, impresia că se recunoaşte în ea. Probabil pentru că tânăra femeie, extrem de elegantă, purta acelaşi taior pe care Victoria îl visa de mult timp.

Se încrucişă. O pălărioară, îndrăzneţ aranjată pieziş, îi ascundea o parte a feţei.

Totuşi, domnul Hamilton Clipp o recunoscu şi se întoarse după ea.

— Anna Scheele! Murmură, când ea se îndepărtase. Să mă ia naiba, dacă mă aşteptam să o întâlnesc aici!

Pentru Victoria, adăugă:

— Scuzaţi-mă, domnişoară Jones! Am fost destul de surprins să o văd la Londra pe această tânără persoană, pe care, nu mai devreme decât săptămâna trecută, am zărit-o la New York. Este secretara unui mare bancher internaţional.

Se opriseră în faţa unei uşi. Cheia era în broască. Domnul Hamilton Clipp bătu, deschise fără să aştepte răspunsul şi se dădu deoparte, ca să o lase pe Victoria să treacă.

Doamna Hamilton Clipp, care stătea într-un fotoliu lângă fereastră, se ridică să-i primească. Era o femeie scundă, ai cărei ochi îi evocau în mod irezistibil pe cei ai unei păsări. Domnul Clipp făcu prezentările.

— Recunoaşteţi, domnişoară Jones, exclamă doamna Clipp, că este cu adevărat un ghinion! Plec în Irak, pentru ca să-mi văd fata, care este căsătorită acolo şi pe care n-am mai îmbrăţişat-o de aproape doi ani. Sosim la Londra, foarte decişi să profităm de sejurul nostru, facem două sau trei plimbări şi, vai! Vizitând abaţia de la Westminster, fac un pas greşit şi îmi rup braţul. Mi-a fost pus în ghips şi nu prea am de ce mă plânge, pentru că nu mă doare, dar sunt, practic, invalidă şi nu prea ştiu cum mă voi descurca în timpul călătoriei, la care nu pot renunţă, biletul meu fiind deja luat. George, reţinut de afaceri, nu va putea părăsi Londra înainte de trei săptămâni. Prima noastră idee a fost să angajăm o infirmieră, care să mă însoţească şi să se reîntoarcă imediat în Anglia, dat fiind că acolo, cu Sadi, nu voi avea nevoie de nimeni. Iar după aceea m-am gândit că exista o altă soluţie şi că adresându-mă agenţiilor aş putea să găsesc pe cineva dispus să vină cu mine, numai în schimbul asigurării călătoriei.

Victoria crezu că trebuie să precizeze că ea nu era, propriu-zis, o infirmieră. O spuse cu un ton care lăsa să se înţeleagă că nu era drept, adăugând, dealtfel, că o îngrijise pe lady Cynthia Bradbury un an întreg. Întinzându-i doamnei Clipp recomandările, mai spuse:

— Cât despre secretariat, este o muncă pe care o cunosc bine, am învăţat-o în preajma unchiului meu, episcopul de Llagow.

Rostise asta cu o fermecătoare modestie. Doamna Hamilton Clipp, foarte impresionată, îi trecu recomandările soţului ei.

— Providenţa este cea care vă trimite!

Victoria nu vru să o dezamăgească pe amabila doamnă. Aşa că se mulţumi să surâdă discret.

— Mergeţi să căutaţi pe cineva la Bagdad, se interesă doamna Clipp, sau aveţi acolo o situaţie care vă aşteaptă?

Întrebarea o prinse pe Victoria nepregătită. Nu se gândise decât la recomandări şi nu-i venise ideea că ar fi putut să fie întrebată de ce era atât de dornică să meargă la Bagdad. Răspunsul pe care îl improviza profita, pe cât de ingenios, pe atât de îndrăzneţ, de notiţa pe care o citise în ajun în ziar.

— Merg să mă întâlnesc cu unchiul meu, doctorul Pauncefoot Jones, spuse ea.

— Arheologul?

— Chiar el!

Victoria nu se putu opri să nu se gândească la faptul că îşi anexa, poate, cam mulţi unchi foarte distinşi, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Cercetările sale, explică, mă interesează enorm, dar nu sunt decât o profană şi de aceea nu puteam să fac parte din misiune, care nu are bani de risipit. Însă, dacă ajung la Bagdad prin propriile mele mijloace, pot să fiu de folos.

— Cu certitudine, declară domnul Hamilton Clipp, Mesopotamia oferă arheologilor un câmp de lucru imens.

Victoria se întoarse spre doamna Clipp.

— Mi-e teamă că unchiul meu, episcopul, se află în Scoţia, în acest moment. Dar secretara sa este la Londra şi puteţi să o contactaţi telefonic, cerând Pimlico 97 693, una din liniile de la Fulham Palace. Îmi închipui că va fi acolo spre ora 11:30. Vă va da, în privinţa mea, toate informaţiile pe care le doriţi.

— Sunt convinsă…

Domnul Hamilton Clipp nu-şi lăsă soţia să-şi termine fraza.

— Timpul ne presează, zise el. Avionul pleacă poimâine. Aveţi paşaport, domnişoară Jones?

Din fericire, pentru că îşi petrecuse, câteva luni mai înainte, un sfârşit de săptămână în Franţa, Victoria putea să răspundă da.

— L-am adus întâmplător, adăugă ea.

— Perfect! Perfect! Îmi plac oamenii care au simţul afacerilor.

Victoria înţelese că partida era câştigată. Dacă alte aspirante ar fi venit, ele erau de-acum scoase din cursă. Recomandările, paşaportul – domnul Clipp era cucerit.

— Veţi avea nevoie de câteva vize, spuse el, dar prietenul meu, de la American Express, se va ocupa de asta. Totuşi, n-ar fi rău să treceţi pe aici după-masă, pentru eventualitatea în care ar fi de dat vreo semnătură.

Victoria zise că va reveni pe la ora patru. Plecă puţin după aceea, se duse în grabă în apartamentul ei şi se aşează lângă telefon, pregătită să aibă vocea un pic afectată a secretarei unui ecleziast, în caz că doamna Clipp considera necesar să ceară informaţii asupra tinerei pe care o angajase. Dar doamna Clipp se abţinu.

În aceeaşi seară, hârtiile Victoriei erau în regulă şi fata era invitată să-şi petreacă la Savoy ultima sa noapte londoneză, ca să fie pe loc, a doua zi dimineaţa, la ora şapte şi să o ajute pe doamna Clipp să-şi facă ultima sa valiză.

Capitolul V

Vaporul, care două zile mai devreme trecuse de linia Arabiei, cobora pe Chatt el Arab. Curentul era rapid. Abdul Soliman, omul care ţinea cârma, avea puţine de făcut. Era un bătrân care, de mult timp, mergea la Basra pe fluviu.

Cu ochii pe jumătate închişi, fredona, cu o voce foarte blândă, o nostalgică şi interminabilă cântare arabă:

Asri bi lei ya yamali

Hadhi alekya ihnAli.

Se afla la bord şi un alt personaj, îmbrăcat, cum se întâmpla adesea în aceste părţi, pe jumătate oriental, pe jumătate european. Purta, pe deasupra unei lungi cămăşi de bumbac cu dungi, o tunică informă kaki, murdară şi

roasă. Un fular de tricot, de un roşu decolorat, îi flutura pe umeri. Pe cap avea inevitabilul keffiyah alb cu negru, fixat cu un agal de mătase neagră. Bărbatul privea fără să vadă fluviul, care defila sub ochii săi, fredonând, fără să-şi dea seama, acelaşi cântec tânguitor ca şi bătrânul arab. Silueta sa, care semăna cu a altor mii de oameni, nu distona în peisajul mesopotamian şi nimic nu trăda că aparţinea unui englez, deţinătorul unui secret care risca să-l coste viaţa.

Se gândea la un trecut foarte recent, pe care îl reînvia în minte: cursa din munţi, caravana de cămile, cele patru zile de-a lungul cărora mersese prin deşert în tovărăşia a doi călători, încărcaţi cu camera de filmat, nopţile în cortul vechilor săi prieteni din tribul Aneizeh, toate capcanele pe care trebuise să le zădărnicească, pentru ca să scape de reţeaua invizibilă de duşmani. Duşmani pe care trebuia să-i înfrângă, pentru ca să-şi îndeplinească misiunea. Toţi ştiau despre el esenţialul…

„Henry Carmichael. Agent britanic. În jur de 30 de ani. Părul negru, ochii negri, înălţimea – 1.78 m. Vorbeşte araba, kurda, persana, armeana, hindustana, turca şi diversele dialecte din munţi. Are prieteni în numeroase triburi. Periculos”.

Carmichael se născuse la Kachgar, în Turkestan, unde tatăl său era funcţionar. Încă de copil venise în contact cu indigenii sosiţi din punctele cele mai diferite şi avea prieteni în ţinuturile cele mai sălbatice ale Orientului Mijlociu. Nu la fel stăteau lucrurile în marile oraşe şi nu-şi ascundea deloc faptul că la Basra îl aşteptau greutăţi. Socotise prudent ca, pentru a ajunge la Bagdad, să n-o ia direct. Şefii săi îi lăsaseră libertatea de acţiune, îşi alesese singur ruta şi, pentru mai multă siguranţă, nu destăinui itinerariul pe care avea să-l urmeze. Avionul, care n-a fost la întâlnirea stabilită, îi oferea dovada unor scurgeri, întotdeauna inexplicabile şi trădătoare.

Simţea numărul pericolelor în creştere. Gândul că ar putea să eşueze atât de aproape de ţintă era insuportabil.

Trăgând în cadenţă la vâslele sale, bătrânul arab zise, fără să-şi mişte capul:

— Clipa se apropie, fiule. Allah fie cu tine!

— Să nu întârzii tătucule, să te întorci imediat. N-aş vrea să ţi se întâmple ceva rău.

— Totul este dinainte scris, fiule. Sunt în mâna lui Allah!

— Inş'Allah!

Ambarcaţiunea o luă pe un şenal, în unghi drept cu fluviul. Aici navigaţia era intensă. Manevrând cu abilitate, arabul acostă.

— Iată-ne aici! Murmură. Fie ca domnul să-ţi netezească drumul şi să-ţi lungească zilele vieţii, fiule!

Carmichael se sui pe scara lunecoasă, care urca la chei. Acolo regăsi imagini familiare: ghemuiţi pe sol, puştani ofereau şlepurilor mărfuri diverse, portocale, prăjituri, şireturi de pantofi şi piepteni ieftini. Oameni, înveşmântaţi în manieră orientală, veneau şi plecau fără grabă. Puţin mai departe, de cealaltă parte a străzii, acolo unde se aflau prăvăliile şi băncile, tineri effendi, îmbrăcaţi europeneşte, circulau într-o mulţime în care se remarca un număr apreciabil de europeni, în majoritate englezi. Şi nimănui nu părea să-i pese că de un minut exista un arab în plus la Basra.

Carmichael o luă la drum. Mergea încet, indiferent la spectacolul pe care îl avea sub ochi, atent numai să-şi dreagă din când în când glasul şi să scuipe pe jos, ca să rămână în pielea personajului său. În două rânduri îşi şterse nasul cu mâna.

Urcă pe podul de peste canal şi pătrunse în primul suk. Aici, totul era zgomot şi mişcare. Indigeni se îmbrânceau ca să-şi poată croi cale, împingând în faţă un măgăruş greu încărcat, ţânci se certeau şi nu-şi întrerupeau cearta decât ca să alerge după europeni, implorând bakşiş…

Aici se vindea orice, produsele europene învecinându-se cu mărfurile băştinaşe. Erau tigăi de aluminiu, obiecte de aramă forjată, argintărie de Amara, ceasuri de oţel, vase

emailate, broderii venite din Persia şi covoare cu aceeaşi origine, cufere de lemn, haine de ocazie, cuverturi, lămpi pictate, ulcioare de lut, toate produsele acestei ţări şi tot ceea ce industria europeană a conceput special pentru un anume export.

Chiar dacă în agitaţia din suk nu era nimic anormal şi nimeni nu părea să se intereseze de prezenţa sa, Carmichael dobândi, încetul cu încetul, certitudinea că o ameninţare îi dădea târcoale. Nu ar fi putut să precizeze de ce această convingere, era aproape sigur că nu era nici urmărit, nici supravegheat, dar simţea primejdia. Instinctul său, cel al unui om care fusese hăituit de nenumărate ori, nu îl înşela, faptul era, pentru el, neîndoielnic.

O luă pe o străduţă dosnică, coti la dreapta, apoi la stânga, trecu pe sub o boltă, pentru a ajunge, în cele din urmă, într-un khan circular, înconjurat de prăvălii de tot soiul. Se opri în faţa uneia din ele. Ferwah, veste din piele de oaie fabricate în nord, atârnau la vedere. Negustorul tocmai oferea o cafea unuia din clienţii săi, un om voinic şi bărbos, cu o ţinută distinsă, a cărui pieptănătură era împodobită cu o panglică verde, care arăta că personajul era un hagi, un musulman care fusese în pelerinaj la Mecca.

Carmichael pipăi un ferwah şi întrebă:

— Besh hadha?

— Şapte dinari.

— Prea scump!

Hagi termină cu negustorul.

— Covoarele îmi vor fi trimise astăzi?

— Negreşit. Plecaţi mâine?

— În zori, spre Kerbela.

— Kerbela? Spuse Carmichael. Sunt de acolo, dar se împlinesc 15 ani de când nu am mai văzut mormântul lui Husein.

— Este un oraş sfânt, declară hagi.

Fără să se întoarcă, negustorul îşi informă posibilul client că avea înăuntru şi alte ferwah, la preţ mai convenabil.

— Ceea ce vreau, reluă Carmichael, este un ferwah alb.

— Am în spatele magazinului…

Cu degetul, negustorul arătă uşa deschisă în fund.

Lucrurile se petreceau normal. Conversaţia fusese dintre acelea care se aud în toate zilele prin suk, dar cuvintele-cheie veniseră în ordinea corectă: Kerbela, ferwah alb.

Doar când pătrunse în prăvăliile, privindu-l pe negustor pentru prima oară, Carmichael descoperi că faţa lui nu era cea la care se aştepta. Nu văzuse omul decât o singură dată, dar era sigur că nu se înşela. Negustorul îi semăna chiar foarte bine, însă nu el era omul pe care Carmichael contase să-l întâlnească.

Oprindu-se, întrebă pe un ton un pic surprins.

— Dar unde este Salah Hassan?

— Bietul meu frate a murit acum trei zile. Eu i-am urmat…

Situaţia nu avea nimic neverosimil. Asemănarea era certă, iar fratele mortului putea să lucreze şi el pentru Intelligence Service. Carmichael, totuşi mai prevăzător decât niciodată, trecu în spatele prăvăliei, într-o încăpere strâmtă şi prost luminată. Se găseau acolo, îngrămădite pe rafturi, mărfuri foarte diferite şi, de asemenea, la intrare, o masă joasă, pe care se afla, împăturit cu grijă, un ferwah alb.

Carmichael îl ridică. Şi găsi ceea ce spera: veşminte europene. Un costum de bună calitate, dar deja uzat, în buzunarul căruia erau bani şi acte. Un arab anonim intrase în prăvălie. Cel care va ieşi va fi domnul Walter Williams, de la firma „Cross and C°, importatori şi agenţi maritimi”, un om de afaceri ale cărui întâlniri erau fixate cu mult timp înainte. Fireşte, exista un domn Walter Williams, perfect autentic, şi era un comerciant demn şi stimat. Totul era în regulă. Carmichael respiră adânc şi începu să-şi deschidă vechea sa haină.

Dacă, pentru a se descotorosi de el, duşmanii ar fi ales revolverul, Carmichael ar fi dispărut de pe scenă în acest

moment. Dar ei preferaseră pumnalul, care are avantajul că nu face zgomot.

Era o lungă lamă curbă şi cel care o ţinea era ascuns după o cortină de veşminte, agăţate în încăpere. Carmichael zări arma, dar nu direct, ci imaginea sa reflectată pe peretele lustruit al unui vas mare de aramă, pus pe un raft. O secundă încă şi i s-ar fi implântat între umeri…

Carmichael se întoarse brusc, apucă omul de pumn şi îl aruncă la pământ. Pumnalul alunecă sub o mobilă. Abandonându-şi adversarul, Carmichael se năpusti spre prăvălie, pe care o traversă în fugă. Sub ochii uimiţi ai hagiului şi ai negustorului, probabil decepţionat, străbătu khanul cu paşi mari, pentru a se afla imediat în îmbulzeala din suk, unde începu să hoinărească abordând un aer firesc.

Se oprea din când în când ca să examineze o ţesătură sau un serviciu de cafea, dar creierul său lucra cu precizie. Frumosul angrenaj se stricase. Încă o dată se găsea singur, într-o ţară ostilă. Nu-i ieşea din minte lecţia pe care o trăise cu puţine minute înainte.

Duşmanii de care trebuia să se teamă nu erau doar cei care îl urmăreau, ci şi alţii, mai redutabili, poate, cei care trădaseră parola şi organizaseră împotriva lui un atac care, logic, trebuia să fie cel din urmă, pentru că îl surprinsese în momentul în care el avea toate motivele să se creadă în perfectă siguranţă. Era vorba de agenţi străini, care reuşiseră să se înfiltreze în serviciile engleze sau de nefericiţi care se lăsaseră cumpăraţi, cu bani sau altfel? Răspunsul avea o importanţă secundară. Rezultatul era singurul care conta. Iar el era singur, fără bani, descoperit şi lipsit de toate mijloacele care i-ar fi permis să-şi schimbe personalitatea. În plus, probabil, urmărit.

Nu se întoarse. La ce bun? Cei care îl supravegheau nu erau nişte novici.

Mergând fără ţintă, îşi continuă plimbarea, meditând. Sfârşi prin a ieşi din suk, trecu podul, luând-o, în cele din urmă, pe strada pe care se găsea Consultantul britanic.

Nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. Ezită. La fel, în cursele de şoareci este uşor de pătruns. Şoarecii care se lasă ispitiţi de o frumuşică bucăţică de brânză ştiu, apoi, cât îi costă asta.

Se expunea unui risc. Dar nu vedea ce altceva ar fi putut face.

Intră.

Capitolul VI

În anticamera consulatului, Richard Baker aştepta să fie primit.

Dimineaţă debarcase de pe Indian-Queen şi odată satisfăcute exigenţele vamei – bagajele sale nu conţineau altceva decât cărţi şi ai fi putut să crezi că nu adusese puţina lenjerie decât datorită unui gând de ultim minut – iar vaporul fiind ajuns, contrar obiceiului său, la ora stabilită prin orar, se întâmpla să aibă în faţă patruzeci şi opt de ore, înainte de a o lua iar la drum, via Bagdad, spre ţinta călătoriei sale, Tell Asuad, locul anticei Murik.

Dar deja ştia cum avea să folosească aceste patruzeci şi opt de ore. Exista pe coastă, aproape de Kuweit, un dâmb despre care se credea că ar adăposti vestigii ale civilizaţiilor dispărute. Era o ocazie excelentă ca să meargă până acolo şi să efectueze nişte cercetări rapide.

La „Airport Hotel”, Richard Baker se informase asupra posibilităţilor de a ajunge la Kuweit. Un avion, care pleca a doua zi dimineaţa, la ora 10, putea să-l transporte acolo şi să-l readucă ziua următoare. Fireşte, trebuia să rezolve nişte inevitabile formalităţi, să obţină nişte vize de la Consulatul britanic. Richard îşi aduse aminte că îl întâlnise cândva, în Persia, pe domnul Clayton, azi consul general la Basra. I-ar fi făcut plăcere să-l revadă.

La consulat, îşi trimise cartea de vizită şi, informat că domnul Clayton era ocupat pentru moment, dar că nu va întârzia să-l primească, se lăsă condus într-o anticameră, situată în clădire, în stânga unui culoar, la capătul căruia se întindea o grădină vastă.

Se aflau, deja, acolo, mai multe persoane. Le acordă numai o privire. Umanitatea în general nu-l interesa. Cel mai mic ciob de ceramică antică îl pasiona cu mult mai mult decât un individ născut într-o clipă oarecare a secolului al XX-lea.

Cufundat în gândurile sale, reflecta cu îngăduinţă la anumite particularităţi ale scrierilor lui Mari şi la mişcările tribului benjamiţilor, din jurul anului 1750 î. Ch. Când, fără să ştie de ce, realiză că nu putea să ignore mult timp prezenţa făpturilor umane de lângă el. Era ceva nedefinit, care nu corespundea la nimic concret, dar pe care ea îl adulmecă. Termenul era potrivit. Acest ceva îl mirosea. Era în aer. Şi senzaţia nu era pentru el absolut nouă. O încercase, în special, în timpul războiului. Într-o zi când fusese paraşutat, în zori, pe terenul inamic…

Îşi aminti. Ceea ce adulmeca era mirosul fricii…

Cineva, în micuţa încăpere, se temea. O teamă teribilă…

Îşi privi vecinii: un arab, care purta o tunică de culoare kaki, soioasă, şi care făcea să alunece între degetele sale boabele de chihlimbar ale unui şirag de mătănii; un englez, cu un chip rubicond şi cu o mustaţă stufoasă şi albă, care arunca cifre pe un carneţel, un reprezentant al comerţului, fără îndoială, un om cu pielea foarte oacheşă, care părea frânt de oboseală şi foarte fericit să profite de un scaun confortabil; un altul, care trebuie să fi fost un scrib irakian şi, în sfârşit, un persan de o anumită vârstă, într-o tunică albă ca zăpada. Niciunul dintre ei nu avea aerul că s-ar interesa de el.

Arabul se juca mereu cu boabele de chihlimbar. Ele cădeau una după alta între degetele sale şi, deodată, Richard avu sentimentul foarte clar că zgomotul pe care îl făceau îi amintea ceva. O linie… O linie… Un punct… Fără nici o îndoială, era, morse! Alfabetul îi era cunoscut. Îl practicase îndeajuns în timpul războiului, când era la transmisiuni. Putea însă să citească după sunet. Bufniţa. F-L-O-R-E-A-T-E-T-O-N-A. Deviza Etonului! Floreat Etona! Ce putea să însemne asta? Deviza Etonului silabisită de un

arab în zdrenţe? Şi el continua: BUFNIŢA. ETON. BUFNIŢA.

Bufniţa! Aceasta era porecla care i se dăduse la Eton, pentru că purta ochelari mari.

Îl privi mai bine pe arab. Semăna cu atâtea sute, pe care îi întâlneai prin suk şi pe cheiul din port. Privirea îi rămânea aţintită în faţă. Nimic nu părea să indice că l-ar fi cunoscut pe Baker. Dar boabele de chihlimbar îşi continuau clinchetul.

Aici, Fachirul. Contez pe tine. Scandal!

Fachirul? Care fachir? Oare… Sigur că da, fachirul Carmichael, căruia îi ziceau aşa, pentru că se născuse sau pentru că trăise la celălalt capăt al pământului, în Turkestan sau în Afganistan.

Richard îşi scoase pipa din buzunar, suflă înăuntru, îi cercetă interiorul, apoi o lovi uşor, de mai multe ori, de o scrumieră.

Mesaj receptat.

Evenimentele care au urmat au fost extrem de rapide şi, în consecinţă, lui Richard i-a fost destul de greu să şi le amintească în amănunt. Arabul se ridică, îndreptându-se spre uşă. Trecând prin faţa lui Richard, făcu un pas greşit şi, dezechilibrându-se, se agăţă de Richard ca să evite căderea. După care, scuzându-se cu un cuvânt, îşi continuă drumul. În acelaşi moment, corpolentul reprezentant comercial lăsă să-i scape carneţelul şi îşi duse iute mâna la buzunarul interior al vestonului. Corpolenţa afectând rapiditatea mişcărilor, Richard avu vreme să intervină. Când omul îşi scoase revolverul, Richard îi administra cu latul palmei o lovitură impecabilă peste încheietura mâinii. Arma ateriza pe parchet. Un glonţ o precedase, înfundându-se în lemn.

Între timp, arabul dispăruse. Pe culoar, alergase, mai întâi spre cabinetul consulului, care era chiar în capăt, lângă uşa deschisă spre grădină. Apoi, brusc, făcând o întoarcere pe

jumătate, se precipită spre uşa care dădea în stradă. Imediat, se pierdu în mulţime.

Când, în clipa următoare, kavas-ul şi apăruse, Richard îl ţinea încă de braţ pe durduliul reprezentant comercial. Alături de el, irakianul se agita grozav. Dar persanul nu se clintise şi nici personajul cu pielea oacheşă.

Richard ceru cu asprime explicaţii.

— Ce înseamnă asta? Trageţi, când vi se năzare, focuri de revolver?

Omul protesta, cu un aer dezolat. Vocea sa îi era marcată de un puternic accent cockney.

— Vai, nu, nu!… A fost un accident! O gafă…

— Spuneţi-o altora! Pur şi simplu aţi tras în arabul acela, care a luat-o la sănătoasa!

— Zău, nu aveam intenţia să-l împuşc! Voiam doar să-l sperii. Tocmai îl recunoscusem. Este un pungaş care mi-a plasat nişte antichităţi, care nu au nici trei ani vechime. Dacă n-ai nici dreptul să te răcoreşti un pic!

Richard Baker avea oroare de publicitate, de orice soi. Explicaţia nu prea rezista, dar el hotărî să o accepte. Nu putea să dovedească nimic şi nici nu era foarte sigur că bătrânul Carmichael ar fi ţinut să facă vâlvă în jurul incidentului. A priori, dacă se angajase într-o afacere aventuroasă, se putea presupune că prefera tăcerea.

Richard eliberă braţul bărbatului corpolent. Însă kavas-ul se lansase într-un torent de vorbe, din care reieşea că era tare rău să te serveşti de un revolver în incinta consulatului, ceea ce este interzis, şi consulul n-avea cum să fie mulţumit.

— A fost un accident! Repeta vinovatul. Vă prezint toate scuzele şi mă duc! Am să-l văd pe consul altădată…

Brusc, îi întinse lui Richard cartea sa de vizită.

— Iată numele meu. Sunt la „Airport Hotel” şi acolo voi putea fi găsit, dacă povestea asta iscă tărăboi! Dar, încă o dată, a fost un simplu accident. O glumă, ce mai!

Richard îl privi ieşind. Nu era sigur că proceda bine, dacă îl lăsa să plece. Dar ce altceva ar fi putut să facă?

Câteva minute mai târziu, a fost introdus în cabinetul consulului. Domnul Clayton era un bărbat cu părul grizonat şi chipul gânditor.

— Nu ştiu, îi spuse Richard, dacă vă amintiţi de mine… Ne-am întâlnit la Teheran, acum doi ani.

— Îmi aduc aminte. Eraţi cu doctorul Pauncefoot Jones. Nu-i aşa? Îl însoţiţi şi anul acesta?

— Da. Numai că se întâmplă să am la dispoziţie câteva zile şi mi-ar plăcea să trag o fugă până în Kuweit. Îmi închipui că asta nu prezintă nici o dificultate…

— Niciuna. Aveţi mâine-dimineaţă un avion şi într-o oră şi jumătate veţi fi acolo. Îi voi telegrafia lui Archie Gaunt… Este rezidentul nostru… El o să vă găzduiască. Pentru această noapte, veţi fi oaspetele meu.

Richard protestă, fără prea multă convingere.

— N-aş vrea să vă deranjez. Pot foarte bine să dorm la hotel…

— Airport Hotel” este mai mult decât plin şi noi, soţia mea şi cu mine, vom fi încântaţi să vă primim. Avem, dealtminteri, şi alţi invitaţi: Crosbie de la „Oil Company”, şi un tânăr colaborator al doctorului Rathone, care debarcă lăzi de cărţi, ceea ce însemnă că îşi va petrece zilele cu vameşii. Să urcăm! Ne vom întâlni cu Rosa…

Apartamentul consulului era la primul etaj. Ca şi soţul ei, doamna Clayton îl ţinea minte pe Richard Baker.

— La Teheran, zise întinzându-i mâna, am colindat împreună prin bazare, iar dumneavoastră aţi cumpărat covoare splendide.

— Una din cele mai bune afaceri pe care le-am făcut! Răspunse Richard. Datorită dumneavoastră, dealtfel!

— Baker, explică Gerald Clayton, intenţionează să ia mâine avionul ca să meargă în Kuweit. I-am spus că îşi va petrece noaptea la noi.

— Bineînţeles! Exclamă doamna Clayton. N-am să vă pot da cea mai bună cameră de oaspeţi, pentru că este ocupată

de căpitanul Crosbie, dar, cu toate acestea, veţi fi confortabil instalat.

Consulul ceru permisiunea să se întoarcă la birou.

— Se pare, adăugă el, că a fost un mic scandal în anticameră. Cred că, am înţeles, cineva a ameninţat cu un revolver…

— Vreun şeic, fără îndoială, zise doamna Clayton. Ei sunt foarte susceptibili şi adoră armele de foc…

Richard puse lucrurile la punct.

— De fapt, era vorba de un englez, care părea foarte decis să folosească pe post de ţintă un arab.

Completă, cu simplitate.

— Le-am dezarmat, lovindu-i rapid încheietura.

— Aşadar, aţi văzut totul! Strigă Clayton. Nu m-aş fi gândit!

Trase din buzunar o carte de vizită.

— Robert Hali, Achilles Work, Enfield… Acesta trebuie să fie numele individului. Nu ştiu de ce voia să mă vadă. Nu era beat, nu?

— Pretinde că voia să facă o glumă şi că glonţul n-a plecat decât accidental.

Clayton îşi încruntă sprâncenele.

— În general, reprezentanţii nu se plimbă cu arme încărcate prin buzunare!

— Ar fi trebuit, poate, să-l împiedic să plece, observă Richard.

— În asemenea împrejurări, nu este întotdeauna uşor să ştii ce este de făcut! Arabul n-a fost rănit?

— Nu.

— Atunci, fără îndoială, aţi făcut foarte bine lăsând personajul să plece.

— Mă întreb, totuşi, care este dedesubtul poveştii?

— Da… Şi eu…

Consulul părea preocupat când coborî.

Doamna Clayton îl conduse pe Richard în salon, o încăpere vastă, mobilată cu gust, şi îl întrebă ce dorea să bea. Bere

sau cafea? Alese berea. Era delicios de rece.

Se interesă de ce mergea în Kuweit, ceea ce el îi zise, apoi, îl întrebă de ce nu era încă însurat. Îi răspunse că nu avea impresia că era făcut pentru căsătorie.

— Ei, asta-i! Replică ea. Arheologii sunt soţi excelenţi. Dar vor fi tinere, anul acesta la explorări?

— Una sau două, cred… Şi, fireşte, doamna Pauncefoot Jones…

Conversaţia ajunsese aici, când apăru un om scund şi mai degrabă masiv, pe care doamna Clayton i-l prezentă lui Richard ca fiind căpitanul Crosbie. Ea îi povesti că domnul Baker era un arheolog care scosese la lumină o mulţime de lucruri foarte interesante, vechi de mai multe mii de ani. Căpitanul spuse că n-a înţeles niciodată cum oamenii care făceau cercetări puteau să atribuie o vârstă descoperirilor lor şi că bănuia că sunt mincinoşi înveteraţi. În timp ce Richard îl privea cu milă şi rămânea tăcut, Crosbie zise că glumea, dar că nu i-ar părea rău să ştie cum puteau arheologii să spună cu certitudine că un obiect avea atâtea sau atâtea secole. Richard mărturisi că ar fi foarte mult de explicat.

— O să revenim la asta, spuse doamna Clayton. Pentru moment, am să vă arăt camera dumneavoastră.

Richard fu încântat să o urmeze.

— Crosbie era foarte gentil, îi declară ea, odată ieşiţi din încăpere, ţin foarte mult la el, dar n-are nici cea mai mică idee despre ce ar putea să fie cultura.

Richard aprobă.

Camera sa era foarte confortabilă. Se plimbă prin ea, cu mâinile în buzunare. Deodată, degetele îi dădură, în fundul unuia din ele, peste o bucată de hârtie, împăturită în patru, pe care nu-şi amintea să o fi pus acolo. Nu cumva i-o strecurase arabul, când se agăţase de el, împiedicându-se?

Examina hârtia murdară, care părea să fi fost îndoită şi dezdoită de mai multe ori. Era vechi de optăsprezece luni, după cum arăta data din josul lui, un certificat, un sit, cum

sunt eliberate multe în Orient. Medicul militar Wilberforce recomanda pe un anume Ahmed Mohammed, muncitor priceput şi plin de solicitudine, capabil să conducă un camion şi să facă reparaţiile curente şi, în plus, foarte cinstit.

Cu fruntea îngândurată, Richard, metodic şi ordonat, trecu în revistă evenimentele dimineţii.

Carmichael, nu încăpea discuţie, se temea pentru viaţa lui. Hăituit, venise să se refugieze la consulat. Credea că acolo va fi în siguranţă. În loc de aşa ceva, pericolul care îl ameninţa era acum cunoscut. Duşmanul îl aştepta în anticameră. Un reprezentant comercial? În orice caz, un om care primise ordine categorice nu dăduse înapoi. Chiar în consulat şi de faţă cu martori, încercase să-l doboare pe Carmichael. Dacă a riscat o asemenea lovitură, înseamnă că nu încăpea nici o amânare. Dar, Carmichael, recunoscându-şi vechiul coleg de clasă, îi ceruse ajutor şi făcuse în aşa fel încât să-i transmită un document, banal în aparenţă, dar, probabil, important. Dacă duşmanii săi îl găseau pe Carmichael şi l-ar fi putut da.

Aşadar, cum trebuia să procedeze cu acest document?

Richard putea să-l predea lui Clayton, reprezentantul Majestăţii Sale, Regina Angliei.

Sau să-l păstreze până ce Carmichael i-l va cere.

După ce reflectă, optă pentru cea de-a doua alternativă.

Va păstra documentul, dar nu fără să ia nişte măsuri de prevedere.

Pentru început, pe o hârtie albă, ruptă dintr-o scrisoare veche, confecţionă un certificat destul de asemănător cu celălalt, dar altfel redactat. Mesajul putea să fie scris cu cerneală invizibilă, dar era tot aşa de posibil ca el să fi fost alcătuit codificat. Când termină, îşi plimbă mâinile pe tălpile pantofilor, apoi se strădui să murdărească certificatul său, împăturindu-l şi despăturindu-l de mai multe ori, ca să-i dea aspectul unei hârtii purtată în buzunare luni şi luni de zile.

După aceea, se ocupă de original. Se gândi îndelung, în cele din urmă, cu un surâs uşor, împături hârtia, dându-i forma unei rigle lungi, pe care o înveli într-o fâşie de ţesătură impermeabilă, decupată din trusa sa de baie. După aceea, înfăşură totul în plastilină, pe care o rulă şi o aplatiză, până ce obţinu o suprafaţă foarte netedă, pe care imprimă un sigiliu cilindric, ce îl avea la el. Studie rezultatul cu satisfacţie: în plastilină era gravată o minunată reproducere a lui Shamash, zeul Soarelui, înarmat cu Spada Dreptăţii.

— Să sperăm, murmură el, că este un semn bun!

Băgă într-unul din buzunarele sale certificatul fabricat. Seara, la culcare, când îşi goli buzunarele vestonului pe care îl purtase dimineaţă, constată că hârtia dispăruse.

Capitolul VII

În vasta sală de aşteptare, ale cărei uşi înalte cu geamuri dădeau spre aerodrom, Victoria, aşezată lângă doamna Clipp, savura dulceaţa vieţii.

Mai devreme, ca să-i invite să ia loc în autocarul care trebuia să-i ducă la aeroport, un funcţionar chemase „călătorii pentru Cairo, Bagdad şi Teheran”. Cuvinte magice, pe care ea le ascultase cu o plăcere de nedescris. Fără îndoială, acestea nu spuneau nimic imaginaţiei doamnei Hamilton Clipp. Amabila femeie prea îşi petrecuse o parte considerabilă a existenţei sale în trenuri, pacheboturi, avioane şi hoteluri luxoase, ca să mai poată fi încă sensibilă la şarmul misterios al acestor nume de oraşe, care evocau toate seducţiile Orientului. Dar nu la fel stăteau lucruile pentru Victoria. Ea nu era blazată, şi necontenita flecăreală a doamnei Clipp, care avea deplorabilul obicei de a gândi cu glas tare, nu o împiedica să guste la valoarea sa fiecare din minutele pe care le trăia.

Doamna Clipp trecea în revistă pe cei şi pe cele care urmau să le fie tovarăşi de călătorie.

— Cei doi băieţei sunt, pur şi simplu, adorabili, dar trebuie să-ţi faci multe griji cu nişte copii în avion! Cred că sunt

englezi. Taiorul mamei nu este lipsit de şic, dar ea îmi pare foarte obosită. Domnul acela are un fel de a se îmbrăca foarte ţipător. Francez, îmi închipui, şi probabil un om care se place foarte mult. Celălalt, acolo, este olandez. Era chiar în faţa noastră, când au fost verificate paşapoartele. Ceilalţi, dincolo, sunt turci sau iranieni, am impresia că americani nu sunt… Dar, ne aflăm aici, totuşi, de o jumătate de oră şi încep să mă întreb ce mai aşteptăm!

Doamna Clipp primi răspunsul aproape imediat. Escortat de un noian de funcţionari ai companiei şi urmat de un hamal încărcat cu două geamantane de un lux impresionant, un om înalt traversa sala de aşteptare.

— Un domn care este cineva! Murmură doamna Clipp.

— Cine ştie! Şopti Victoria.

În mod vădit, personajul nu ţinea să treacă neobservat. Purta o amplă manta de călătorie cenuşiu-închis, cu glugă. Pe cap avea o pălărie de fetru gri-deschis, ale cărei boruri late te făceau să te gândeşti la un sombrero. Părul său, un pic prea lung, era de un frumos argintiu, la fel ca şi mustaţa, cochet ridicată în extremităţi. Avea aerul unui gentilom aventurier, cum se văd la teatru, şi Victoria îl găsi foarte antipatic. În jurul lui, personalul se agita.

— Da, sir Rupert.

— Fireşte, sir Rupert.

— Avionul pleacă imediat, sir Rupert.

O uşă îşi deschise cele două aripi, ca să-i elibereze trecerea.

— Sir Rupert? Spuse doamna Clipp, cu jumătate de voce. Mă întreb cine poate să fie.

Victoria îşi mărturisi ignoranţa.

— Unul din miniştrii voştri, poate? Sugeră doamna Clipp.

— Nu cred.

În orice caz, sir Rupert era personajul pe care îl aştepta avionul. Călătorii fură invitaţi să treacă pe platformă şi să urce la bord.

Victoria o ajută pe doamna Clipp să se instaleze, luă loc lângă ea şi numai în momentul în care îşi puse centura îşi dădu seama că scaunul i se găsea chiar în spatele celui pe care îl ocupa sir Rupert. Uşile se închiseră şi, în scurt timp, enormul aparat rula pe pistă.

Avionul decolă. Pasagerii îşi desfăcură centura, aprinseră ţigări, deschiseră reviste. Victoria se uită pe fereastră. Survolau nori albi. Doamna Clipp rămânea adâncită în lectura unei povestiri. Sir Rupert îşi trăsese gluga peste sombrero şi părea să doarmă. Victoria începea să-şi spună că voiajurile cu avionul nu erau distractive.

Ploua torenţial când se aterizâ pe aerodromul din Castel Benito. Reprezentanţi ai companiei, auriţi pe la toate cusăturile, veniră să-l preia pe sir Rupert, ca să-l ducă spre cine ştie ce reşedinţă de lux, în vreme ce ceilalţi călători intrară în clădirea fără mare confort în care aveau să-şi petreacă noaptea. Victoria o ajută pe doamna Clipp să-şi facă toaleta, apoi se întinse până la ora mesei în micuţa încăpere care îi fusese repartizată. După masă, doamna Clipp flecari cu câţiva dintre călători, în timp ce domnul în costum ţipător, care părea să fi prins simpatie pentru Victoria, îi ţinu un curs complet despre fabricarea creioanelor cu mină de plumb. O stewardesă anunţă că plecarea va avea loc a doua zi dimineaţa, la ora 5:30.

— Nu s-ar putea spune, remarcă Victoria, că am văzut mare lucru din Tripolitania! Aşa sunt întotdeauna călătoriile cu avionul?

— Aproape întotdeauna, răspunse doamna Clipp. Ceea ce nu-mi explic este această plăcere veninoasă pe care o au ei ca să fixeze întotdeauna plecarea la o oră imposibilă! Din fericire, avionul are ceva bun: nu lâncezeşti pe drum.

Victoria scoase un suspin discret. Cu plăcere ar fi hoinărit puţin în drum.

— Aa…, continuă doamna Clipp, ştiţi că am descoperit identitatea acelui domn care este în avion şi care are aerul

de a fi cineva? Este sir Rupert Crafton Lee, celebrul călător. Cu siguranţă, aţi auzit vorbindu-se de el!

Victoria răspunse că da. Văzuse, în mai multe rânduri, fotografia lui sir Rupert în ziare. Cunoştea interiorul Chinei mai bine decât oricine din lume, era unul din rarii europeni care traversaseră Tibetul şi care vizitaseră Lhassa, parcursese regiuni neexploarate din Kurdistan şi Asia Mică şi relatările sale, scrise cam de mântuială, dar cu mult spirit, cunoşteau tiraje onorabile. Când îşi neglija propria publicitate, sir Rupert avea talent. Victoria aprecie că omul valora mai puţin decât cărţile sale. Nu-i zise nimic doamnei Clipp, dar, pentru ea, sir Rupert nu era decât un „tip care voia să epateze”.

Avu tot răgazul ca să-l observe a doua zi, când avionul survolând o mare de nori, se năpustea spre Cairo, unde trebuia să ajungă la ora prânzului. Sir Rupert moţăia în fotoliul său, având capul căzut în piept. Victoria îi observă pe ceafă un furuncul, nu fără ca asta să-i facă plăcere. Sir Rupert putea să se dea cineva, dar rămânea nu mai puţin, ca fiecare, supus micilor necazuri, de tot soiul, inerente condiţiei umane.

La Cairo, Victoria luă masa de prânz cu doamna Clipp, care o anunţă că avea să se odihnească întreaga după-amiază, dar că luase toate măsurile ca Victoria să facă o vizită la Piramide.

— Pe cheltuiala mea, bineînţeles, zise. Moneda dumneavoastră este atât de depreciată!… Veţi merge acolo cu maşina, împreună cu doamna Kitchin… Este doamna cu cei doi băieţei.

Tinerii Kitchin erau turbulenţa însăşi. Cu toate acestea, Victoria petrecu la Piramide o după-amiază foarte plăcută. Întoarcerea avu loc, din cauza micuţilor, mai devreme decât şi-ar fi dorit Victoria. Se reîntoarse destul de obosită şi hotărî să se lungească în camera sa, aşteptând ora cinei.

Închisese pleoapele, când lovituri în uşa ei – sau cel puţin aşa avu impresia – o smulseseră din reverie. Spuse: „Intră!”

apoi, fiindcă uşa rămânea închisă, se duse să o deschidă. Realiză atunci că nu la ea se ciocănise, ci alături, la sir Rupert Crofton Lee. Auzi scurta discuţie pe care el o avu cu stewardesa, care venise să-i tulbure odihna, pentru a-l anunţa că i-ar fi recunoscători, dacă ar trece imediat pe la biroul de control.

Un mic amănunt de reglat, îi explică ea, legat de zborul de mâine… Este pe culoar, la trei uşi de a dumneavoastră.

— Bine, zise el. Vin.

Victoria închise uşa. Nu mai avea somn şi cu necaz constată că nu era decât 16:30. Doamna Clipp nu va avea nevoie de ea înainte de ora 18:00. Se hotărî să facă o plimbare.

Îşi pudră nasul şi îşi puse pantofii, nu fără greutate, fiindcă vizita la Piramide fusese o aspră încercare pentru extremităţile sale inferioare. O luă pe culoar şi se apropie de birou – o tăbliţă de lemn, cu înscrisul „Birou de control” era fixată pe uşă –, când sir Rupert ieşi de acolo. Se depărta, mergând în faţa ei, cu paşi mari şi ea avu impresia că era nemulţumit.

Când Victoria veni înapoi, cu puţin înainte de 18, doamna Clipp era, indiscutabil, foarte supărată.

— Se pare, domnişoară Jones, că am excedent la bagaje! Pe deasupra, credeam că totul era rezolvat până la Bagdad, dar presupun că m-am înşelat. Mâine vom călători cu un avion al „Iraki Airwais”. Biletul meu era valabil, dar n-aş fi în regulă cu bagajele pentru care n-aş fi plătit. Aţi vrea să mergeţi până la birou, să vedeţi cum stau lucrurile?

Contrar aşteptărilor ei, Victoria găsi destul de greu biroul. Cel din care îl văzuse ieşind pe sir Rupert trebuia să fi fost folosit doar în orele calde ale după-amiezii, pentru că ea găsi camera goală şi nu obţinu informaţia pe care o dorea decât într-o alta, mult mai mare şi care era situată într-un alt corp al clădirii. Temerile doamnei Clipp erau fondate: nu plătise pentru bagaje decât până la Cairo şi ca să le facă să

ajungă la Bagdad trebuia să achite o importantă diferenţă. Ceea ce şi făcu fără discuţii, dar fără plăcere.

Capitolul VIII

Birourile de la „Valhalla Gramophone C°” se găsesc la Londra, la al cincilea etaj al unui imobil din City. Bărbatul stătea aşezat la masa sa de lucru, cufundat în lectura unei cărţi de economie politică, când sună telefonul. Ridică receptorul şi spuse, cu glasul cel mai banal:

— Valhalla Gramophone.

— Aici, Sanders.

— Sanders de la Fluviu? De la care fluviu?

— Sanders de la Tigru. Raport asupra lui A. S. I-am pierdut urma.

Tăcere. Apoi, cu un ton tranşant, bărbatul de la „Valhalla Gramophone” reluă:

— Am înţeles bine?

— I-am pierdut urma Annei Scheele.

— Fără nume proprii! Aţi comis deja o gafă frumuşică! Cum de v-a făcut-o?

— Am fost la clinica despre care v-am vorbit, cea la care sora ei trebuia să fie operată.

— Şi?

— Operaţia a reuşit. Ne gândeam că A. S. Se va întoarce la Savoy, unde avea reţinut un apartament. Dar n-a venit acolo. Normal, clinica era supravegheată. N-am văzut-o ieşind şi eram convinşi că se afla tot acolo.

— Şi nu mai este?

— Tocmai ne-am dat seama. A plecat într-o ambulanţă, a doua zi după operaţie.

— V-a dus de nas!

— Aşa s-ar zice. Aş fi jurat că nu ştia că este urmărită. Ne-am luat toate măsurile de prevedere. Noi eram trei şi…

— Nu mă interesează explicaţiile! Unde a dus-o ambulanţă pe A. S.?

— La „University College Hospital”.

— Ce v-au spus la spital?

— Că o bolnavă a fost adusă de o infirmieră, care era, fără îndoială, A. S. Bolnava odată primită, infirmiera a dispărut şi nu se ştie ce s-a întâmplat cu ea.

— Bolnava aceea nu ştie nimic?

— Nimic. Era sub influenţa morfinei.

— În concluzie, acum A. S. Poate să se găsească oriunde, nu?

— Da. Dacă se reîntoarce la Savoy…

— Nu spuneţi neghiobilor! Nu se va mai întoarce la Savoy…

— Ar trebui să vedem dacă este la un alt hotel?

— Evident! Dar asta n-o să ducă la nimic! Ea ştie foarte bine că e primul lucru pe care o să-l faceţi.

— Atunci, care sunt instrucţiunile?

— Vedeţi porturile: Dover, Folkestone etc. Vedeţi companiile aeriene, în special cea care face linia Bagdad. Informaţi-vă asupra locurilor reţinute pentru următoarele cincisprezece zile, fără să pierdeţi din vedere că, mai mult ca sigur, nu va călători sub adevăratul ei nume.

— Bagajele le are tot la Savoy. Poate că le va cere…

— Nici o şansă! Tu poţi să fii nărod, însă ea nu este! Sora sa ştie ceva?

— Suntem în legătură cu infirmiera care se ocupa de ea la clinică. După cum zice, sora sa crede că A. S. Este la Paris, pentru Morganthal, şi că s-a instalat la Ritz. Mai crede că A. S. Se va întoarce în Statele Unite pe 23.

— Altfel spus, A. S. Nu i-a zis nimic. Dealtminteri, nu-i de mirare! Ocupaţi-vă serios de companiile aeriene! Nu se poate să nu meargă la Bagdad şi ca să ajungă la timp este obligată să ia avionul. În afară de asta, Sanders…

— Da?

— Nu mai fă prostii! Ţi se dă încă o şansă, dar asta-i ultima!

Capitolul IX

Domnul Shrivenham, tânărul ataşat al ambasadei britanice, urmărea cu o privire neliniştită avionul care se

rotea deasupra aeroportului din Bagdad. Se pregăteşte o furtună de nisip, pe care nimic nu o lăsase să se prevadă, şi deja se învolburau nori de praf negru, în spatele cărora clădiri şi oameni dispăreau în fiecare secundă.

— Zece la unu că nu va putea să aterizeze! Spuse Lionel Shrivenham, pe un ton lugubru.

— Şi-atunci, întrebă prietenul său, Harold, ce-o să facă?

— Bănuiesc că va merge să aterizeze la Basra. Se pare că acolo vremea este ideală.

— Aştepţi un „ştab”?

Tânărul Shrivenham scoase un oftat.

— N-am de ce să fiu încântat. Noul ambasador încă nu-i venit. Lansdowne, care normal îi ţine locul, se află în Anglia. Rice, consilierul pentru afacerile din Orient, este la pat, cu o gripă intestinală şi patruzeci de grade febră. Best este la Teheran. Aşa încât, eu am rămas de corvoadă! Aştept un tip despre care nu ştiu mai nimic şi despre care nimeni nu pare să ştie mai mult decât mine! Un mare călător după câte se zice, care îşi petrece timpul navigând pe o cămilă în ţinuturi imposibile! De ce este cineva, habar n-am! Dar este cineva, fiindcă am ordin să-i îndeplinesc şi cea mai mică dorinţă. Dacă va fi dus la Basra, probabil că va avea o bună dispoziţie de groază când va ajunge aici! Şi nu prea ştiu ce să fac! Fără îndoială, cel mai bine ar fi să-i expedieze un avion de la R. A. F. Mâine dimineaţă, numai că este un tren diseară şi poate că ar prefera…

Shrivenham nu-şi încheie fraza şi oftă din nou. De trei luni, de când era la Bagdad, avea numai ghinion şi simţea că o singură greşeală ar fi suficientă acum ca să compromită o carieră bine începută.

Respiră mai în voie când văzu că avionul începe să coboare şi că se apropie de pământ. O clipă mai târziu, aparatul se plasa pe pistă. Shrivenham îl reperă dintr-o ochire pe cel pe care venise să-l caute şi, judecând în sinea lui că personajul era îmbrăcat într-o manieră puţin cam bătătoare la ochi, îi ieşi în întâmpinare.

— Sir Rupert Crofton Lee? Shrivenham, de la ambasadă.

Răspunsul lui sir Rupert i se păru lipsit de cordialitate. Se forţă, totuşi, să pronunţe câteva fraze banale, în timp ce-şi conducea oaspetele la maşină, în care urcă în spatele lui.

— O secundă, spuse aşezându-se, am crezut că avionul dumneavoastră nu va putea să aterizeze şi că va trebui să meargă până la Basra. Furtuna de nisip…

— Pentru mine, zise sir Rupert, ar fi fost un dezastru! Nici mai mult, nici mai puţin. Dacă ar fi trebuit să-mi schimb programul, tinere, treaba ar fi avut urmări de o amploare şi de o gravitate greu de imaginat.

Shrivenham se gândi ca personajul, foarte plin de sine, avea o regretabilă înclinaţie să se creadă buricul lumii, dar îi răspunse pe un ton plin de respect:

— Sunt convins de asta, domnule!

— Ştiţi când ambasadorul va fi la Bagdad?

— Data sosirii sale nu a fost încă fixată.

— Mi-ar părea rău să nu-l văd. Ultima dată l-am întâlnit în – India, în… Stai aşa, să văd… Da, în 1938.

După un moment de tăcere, sir Rupert reluă:

— Rice este tot aici?

— Tot aici, domnule. Este consilier pentru problemele cu Orientului.

— Un om de valoare! Voi fi mulţumit să-l revăd.

Shrivenham îşi drese glasul înainte de a răspunde.

— Din nefericire, domnule, Rice este în acest moment la spital, sub supraveghere. O gastro-enterită, se pare, care îi îngrijorează pe medici.

Sir Rupert întoarse rapid capul spre Shrivenham.

— O gastro-enterită? De când este bolnav?

— De alaltăieri.

Sir Rupert îşi încruntă fruntea. Toată trufia sa dispăruse.

— Mă întreb, murmură, dacă n-o fi febra lui Scheele…

Shrivenham, care nu auzise niciodată vorbindu-se de această maladie, păstră o tăcere prudentă.

Maşina se apropia de podul Feysal şi era gata să o facă la stânga, spre ambasadă, când, brusc, sir Rupert se aplecă înainte, ca să-l interpeleze pe şofer.

— O clipă… Ai vrea să opreşti acolo, la dreapta? În faţa acelei prăvălii…

Şoferul se supuse şi opri maşina în faţa unui mic magazin indigen, încărcat cu olărie de toate soiurile. Din el ieşea un european, care se îndepărtă spre pod. Shrivenham crezu că îl recunoaşte pe Crosbie, „de la petrol”, pe care îl întâlnise o dată sau de două ori.

Sir Rupert sări din maşină şi intră în prăvălie. Luă un urcior şi angajă cu negustorul o conversaţie rapidă în arabă. Cei doi oameni vorbeau foarte iute şi Shrivenham, al cărui vocabular arab era încă foarte limitat, nu înţelegea mare lucru din ceea ce ei îşi spuneau. Sir Rupert, mânuind diverse obiecte de olărie adresa întrebări, cărora negustorul le răspundea cu un şuvoi de cuvinte. În cele din urmă, sir Rupert alese un vas micuţ, cu gâtul strâmt, puse câteva piese în mâna negustorului şi se sui iar în maşină.

În beneficiul lui Shrivenham, îşi comentă achiziţia.

— De mii şi mii de ani, această ceramică este fabricată după aceleaşi procedee. Aceeaşi formă chiar se găseşte în Armenia, în anumite regiuni de munte…

Vorbind, sir Rupert îşi băgă două degete în gâtul recipientului.

— Are o lucrătură destul de rudimentară, remarcă Shrivenham, fără nici o urmă de entuziasm.

— Nu are nici o valoare artistică, sunt de acord, dar din punct de vedere istoric este interesant. Vedeţi urechile astea? Obiectele cele mai obişnuite, când ştii să le priveşti, ne învaţă multe lucruri. Am o colecţie.

La ambasadă, sir Rupert ceru să fie condus imediat în camera sa. Shrivenham reţinu cu amuzament că, odată conferinţa sa asupra ceramicii terminată, sir Rupert uitase complet de vasul pe care tocmai îl cumpărase şi îl lăsase în maşină. Îşi făcu o datorie din a i-l duce. Sir Rupert îi

mulţumi, cu aerul cuiva care se gândeşte la altceva, şi Shrivenham se retrase spunându-şi că personajele importante erau uneori indivizi curioşi.

Shrivenham plecat, sir Rupert se apropie de fereastră şi desfăcu foiţa de hârtie, pe care o găsise înfundată în gâtlejul vasului. Era un mesaj de două rânduri. Luă cunoştinţă de el, arse biletul şi sună după un servitor, care apăru imediat.

— Domnul m-a chemat? Pot să desfac bagajele?

— Nu încă! Ai vrea să-i spui domnului Shrivenham că mi-ar face plăcere să vină să mă vadă în cameră?

Shrivenham nu întârzie. Conştiinţa nu-i reproşa nimic, însă el nu se simţea liniştit.

— Domnule Shrivenham, îi spuse sir Rupert, toate planurile mele s-au schimbat! Pot să contez pe discreţia dumitale, nu-i aşa?

— Vai! Bineînţeles, domnule!

— Iată… de mult timp n-am mai venit la Bagdad; de fapt, n-am mai călcat pe aici de la sfârşitul războiului. Hotelurile sunt pe celălalt mal al fluviului?

— Da, domnule. Pe Rashid Street.

— Cu spatele la Tigru?

— Da, domnule. Cel mai mare, Babylonian, este cel la care trag personalităţile mai mult sau mai puţin oficiale.

— Ştii un hotel care să se numească Tio?

— Desigur, domnule. Este foarte frecventat. Se mănâncă bine acolo, iar directorul, un anume Marcus Tio, este un tip extraordinar. O curiozitate a Bagdadului…

— Foarte bine. Aş dori să-mi reţineţi o cameră la Tio.

Shrivenham nu era sigur că înţelesese bine.

— Vreţi să spuneţi că… N-o să locuiţi la ambasadă? Toate dispoziţiile…

Sir Rupeft îi tăie vorba tânărului ataşat.

— Ştiu. Vom da altele, asta-i tot!

— Bineînţeles, domnule. Nu voiam să spun că…

Shrivenham tăcu, incapabil să mai spună ceva. Avea foarte

clar sentimentul că sosi-va ziua în care această poveste îi va aduce din partea superiorilor reproşuri îngrozitoare.

— Am de dus nişte negocieri foarte delicate, continuă sir Rupert şi am aflat că n-aş putea să le conduc de la ambasadă. De aceea doresc să-mi reţineţi pentru această seară o cameră la Tio, iar intenţia mea este să părăsesc ambasada, fără să mă fac remarcat. Ceea ce înseamnă că n-am să plec la Tio într-o maşină oficială. În plus, vreau să mi se ia un loc în avionul care va pleca la Cairo poimâine.

Shrivenham părea din ce în ce mai descumpănit.

— Dar credeam că veţi rămâne cinci zile la Bagdad…

— M-am răzgândit! Este absolut necesar să ajung la Cairo imediat ce voi termina ceea ce am de făcut aici. Ar fi periculos pentru mine să mai întârzii la Bagdad.

— Periculos?

Sir Rupert zâmbi. Un zâmbet extrem de simpatic, care îl surprinse pe Shrivenham. Omul arăta schimbat. Shrivenham nu mai regăsea în el personajul tăios şi sfidător, ale cărui purtări i le evocaseră pe cele ale unui subofiţer prusac.

— De obicei, continuă sir Rupert, nu am atâta grijă pentru propria mea securitate. Numai că azi nu este vorba doar de a mea, ci şi de cea a unui număr considerabil de indivizi. Aşa că vă cer să rezolvaţi dispoziţiile mele. Pentru avion, dacă există dificultăţi, prevalaţi-vă de prioritatea instituţiei! Nu voi pleca din ambasadă decât diseară. Până atunci, n-am să mă mişc din camera mea.

— Spre stupefacţia lui Shrivenham, adăugă:

— Oficial, sunt bolnav. O criză de malarie. Aşadar, n-am să mănânc.

— Dar am putea să vă trimitem…

— Inutil. Douăzeci şi patru de ore de post nu mă înspăimântă. Vă rog, faceţi ce v-am rugat şi n-am să te tracasez!

Shrivenham se retrase foarte intrigat. Pur şi simplu nu ştia ce să mai creadă.

Capitolul X

Un praf galben şi cald, un aer irespirabil, străzi zgomotoase şi aglomerate. Victoria nu reţinu nimic altceva din primul său contact cu Bagdadul. Impresia sa îi era clar defavorabilă şi pe cât de dezamăgită, pe atât de ameţită ajunse la „Tio Hotel”.

Doamna Clipp fu salutată, pe pragul aşezământului, de însuşi directorul-proprietar. Încă tânăr, dar deja prevăzut cu un pântece avantajos, Marcus Tio vorbea mult şi cordial.

— Bună-ziua, doamnă Clipp! Ce bucurie să vă revedem. Dar, ce aveţi la braţ? Aţi sosit într-o zi tare nenorocită. Am crezut că avionul n-o să poată în veci ateriza. Şi o dată în plus, mi-am zis că nu voi călători niciodată cu avionul. De ce să te grăbeşti? Un pic mai devreme sau mai târziu… Însă văd că sunteţi însoţită de o tânără fermecătoare… Suntem întotdeauna mulţumiţi să vedem la Bagdad persoane încântătoare, pe care nu le-am cunoscut încă!… Cum se face că domnul Harrison nu a venit să vă aştepte?… Mă gândeam că va sosi de ieri… Îmi permiteţi să vă ofer ceva?

Victoria, la insistenţa lui Marcus, trebui să se resemneze să absoarbă un whisky dublu şi aproape că nu mai ştia unde se află când intră în camera ei, o încăpere foarte înaltă, cu pereţii înălbiţi cu var, destul de curios mobilată, cu un pat metalic, o masă „modern-style”, cu un venerabil şifonier victorian şi cu două fotolii de catifea.

Cu modestul ei bagaj pus în mijlocul odăii, Victoria, în timp ce cameristul îi pregătea baia – o avertizase loial că se putea numai o jumătate de oră –, începu prin a se privi în oglindă. Praful Bagdadului îi transformase pieptănătura, care acum bătea în roşu. Merse şi se sprijini în coate pe balcon. La picioare, ghici Tigrul, ascuns de un soi de pâclă gălbuie.

Afurisită ţară! Murmură.

Şi frământată de gânduri negre, se întinse pe pat.

La capătul după-amiezii, reconfortată de baie, de o masă agreabilă şi de o bună siestă, Victoria reveni pe balcon.

Furtuna de nisip luase sfârşit, şi Tigrul se scălda într-o încântătoare lumină limpede. Dincolo de fluviu, se zăreau case pierdute într-un peisaj cu palmieri.

Auzind vorbindu-se, în grădina care se găsea sub fereastra sa, Victoria ciuli urechea. Recunoscu vocea doamnei Clipp şi, uitându-se, constată că incorigibila vorbăreaţă descoperise deja o parteneră în persoana uneia dintre acele englezoaice fără vârstă, pe care eşti sigur că o întâlneşti oriunde te-ai duce, atunci când călătoreşti în străinătate.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea! Spunea doamna Clipp. Este cea mai amabilă tânără pe care am cunoscut-o. Dealminteri, provine dintr-o excelentă familie. Unchiul ei este episcopul de Llangow.

— Episcopul de…

— De Llangow, cred că nu mă înşel.

— Nu există episcop de Llangow.

Victoria îşi încruntă sprâncenele. Persoana nu era dintre cele care pot fi duse în eroare cu un episcop-fantomă.

— Poate, reluă doamna Clipp, am înţeles greşit. În orice caz, este, cu siguranţă, o tânără fermecătoare şi care ştie să se facă utilă.

— Aşa?

Doamna nu avea un aer foarte convins. Victoria îşi zise că nu putea să fie uşor să-i torni poveşti şi îşi promise să se ţină departe de ea. Apoi, aşezată pe pat, examina situaţia.

Se afla la „Tio”, un hotel, probabil, foarte scump şi poseda, în total, 4 lire şi 17 şilingi. Avusese parte de o masă excelentă, dar nimic nu dovedea că va fi şi plătită de doamna Clipp, căreia i-o datora, dar care nu se angajase să achite nimic altceva decât drumul infirmierei sale. Doamna Clipp avusese lângă ea un ajutor atent şi prevenitor, Victoria era la Bagdad, totul se petrecuse cu satisfacţie pentru ambele părţi, dar de-acum Victoria nu mai era în serviciul doamnei Clipp, care va lua trenul de seară spre Kirkuk. Înainte de a pleca îi va acorda Victoriei o gratificaţie? Era posibil, dar puţin probabil această

cumsecade femeie neştiind că Victoria se afla într-o situaţie financiară dificilă. Nu exista decât o singură persoană pe care Victoria să poată conta – Edward.

Edward, care avea să-i găsească o slujbă…

Dar unde era el?

Şi cum se numea el? Victoria descoperi cu stupoare că nu-i cunoştea numele de familie!

Din fericire, ştia că venise la Bagdad ca secretar al doctorului Rathbone. Care, se putea presupune, nu era oarecine…

Victoria îşi dădu cu un pic de pudră, îşi aranja părul şi coborî în holul hotelului. Marcus o primi cu un larg surâs.

— Domnişoară Jones! Strigă, de cât de departe o zări. Sunt încântat să vă văd şi n-o să refuzaţi să beţi ceva cu mine. Ador englezoaicele. Toate englezoaicele din Bagdad sunt prietenele mele. Să mergem la bar!

Victoria nu se lăsă rugată. Cocoţată pe un taburet înalt, cu un pahar de gin în mână, ceru imediat informaţia care o interesa.

— Cunoaşteţi pe un anume doctor Rathbone, tocmai sosit la Bagdad?

— La Bagdad, răspunse Marcus Tio, cu figura jovială, cunosc pe toată lumea şi toată lumea mă cunoaşte! Acesta-i purul adevăr. Şi n-am decât prieteni!

— Sunt convinsă. Îl cunoaşteţi pe doctorul Rathbone?

— Săptămâna trecută îl aveam aici pe generalul care are sub autoritatea sa toate formaţiile aeriene din Orientul Mijlociu. Nu ne mai întâlnisem din 1946. M-a găsit mai gras. Este un om extrem de amuzant şi eu îl ador!

— Şi doctorul Rathbone? Şi el este extrem de amuzant?

— Vedeţi, eu vreau în jur numai chipuri zâmbitoare! Îmi plac oamenii tineri, veseli şi fermecători… Ca dumneavoastră, de pildă… Luaţi un gin cu oranjadă!

— N-aş vrea…

— Ba da! Ba da!… Nu e tare!

— Acest doctor Rathbone…

— Doamna Hamilton Clipp este chiar americană, nu-i aşa? N-am nimic cu americanii, dar îi prefer pe englezi. Cu toate acestea, recunosc că americanii sunt uneori tipi foarte bine. Domnul Summers… Îl cunoaşteţi, cu siguranţă… Domnul Summers, când vine la Bagdad, îşi petrece prima zi bând şi rămâne culcat în următoarele trei… După părerea mea este din cale-afară!

— Fiţi amabil! Faceţi-mi un serviciu!

Marcus o privi pe Victoria cu un aer surprins.

— Dar nu cer decât asta! Spuneţi-mi numai ce doriţi şi zis şi făcut! Despre ce este vorba?

— Aş vrea să-l întâlnesc pe doctorul Rathbone. A sosit de curând la Bagdad, cu… Un secretar.

— Rathbone? Spuse Marcus. Nu-l cunosc. Nu trage la „Tio”.

Tonul lăsa să se înţeleagă limpede că, pentru Marcus, existau numai oameni care trăgeau la „Tio”.

— Dar, insistă Victoria, mai sunt şi alte hoteluri?

— Bineînţeles! „Babylonian Palace”, „Sennachserib”, „Zobeid Hotel”… Sunt hoteluri bune, nu o neg, dar nu la valoarea lui „Tio”.

— Sunt absolut convinsă! Însă nu ştiţi dacă doctorul Rathbone s-a instalat la vreunul din acestea? Se ocupă de un soi de societate culturală…

— Un lucru minunat! Exclamă Marcus. Cultura! Iată de ce avem cel mai mult nevoie! Muzica, nimic mai adevărat ca ea! Eu, de exemplu, ador sonatele… Cu o condiţie: să nu dureze prea mult.

Victoria înţelese că îşi pierdea timpul. Conversaţia lui Marcus nu era lipsită de pitoresc, nici de imprevizibil, dar înainta în cerc, ca să ajungă întotdeauna la punctul de plecare, la singurul subiect care îl interesa, într-adevăr, pe Marcus: Marcus, el-însuşi.

Tânăra refuză un al treilea gin-oranjadă, coborî de pe taburet şi se depărtă, cu picioarele un pic moleşite. Orice ar fi zis patronul, cocteilurile hotelului erau tari. Victoria se

duse pe terasă şi se rezemă de balustradă, ca să privească fluviul.

— Vă cer iertare, spuse imediat o voce în spatele ei, dar ar trebui să vă puneţi o vestă. Nu suntem în Anglia. Te-ai crede în plină vară, dar se face teribil de rece după ce apune soarele.

Victoria se întoarse şi recunoscu persoana cu care doamna Clipp trăncănise după-amiază. Aşezată într-un fotoliu, cu o cuvertură pe genunchi, sorbea cu înghiţituri mici un whisky cu sifon. Purta o capă de blană pe umeri.

— Vă mulţumesc, zise Victoria.

Voia să se întoarcă înăuntru, dar se părea că nu era în intenţia doamnei de a-i îngădui să se eschiveze.

— Nu m-am prezentat. Sunt doamna Cardew Trench.

Imposibil să te înşeli asupra tonului. El indica limpede că familia Cardew Trench ocupa în lume un loc indiscutabil şi ales.

— Îmi imaginez, urmă doamna Cardew Trench, că aţi venit împreună cu doamna aceea americană, doamna Hamilton Clipp, nu?

— Întocmai.

— Ea mi-a spus că sunteţi nepoata episcopului din Llangow…

— Zău?

Victoria îşi venise în fire şi dăduse răspunsului său o intonaţie amuzată.

— O eroare, fără îndoială…, insistă doamna Cardew Trench.

Victoria zâmbi.

— Este destul de scuzabil felul în care americanii se încâlcesc în numele noastre proprii, câteodată. Languao seamănă cu Llangow. Unchiul meu este episcop de Languao.

— Languao?

— Este o micuţă insulă în Pacific. Este episcop colonial, fireşte.

— Ah! Episcop colonial!

În mod clar, doamna Cardew Trench nu auzise niciodată de episcopi coloniali.

— Aşa se explică totul! Adăugă ea.

Victoria era mulţumită de improvizaţia personală.

— Şi ce faceţi la Bagdad? Reluă doamna Cardew Trench disimulându-şi curiozitatea naturală sub o amabilitate afectată.

Cu greu, Victoria ar fi putut să-i răspundă că nu venise la Bagdad decât ca să regăsească un tânăr cu care schimbase câteva cuvinte pe o bancă, într-o grădină publică din Londra. Din fericire, nu-i lipsea memoria.

— Vin ca să-l întâlnesc pe unchiul meu, doctorul Pauncefoot Jones.

— Aşa! Foarte bine.

Încântată că putea, în sfârşit, să o „situeze” pe Victoria, doamna Cardew Trench continuă:

— Este un om încântător, chiar dacă puţin distrat. Ceea ce, dealtminteri, nu este surprinzător… L-am ascultat, la Londra, anul trecut… O foarte frumoasă conferinţă, din care, dealtfel, nu am înţeles nimic… A trecut, efectiv, prin Bagdad, acum vreo cinsprezece zile şi cred că îmi aduc aminte de o tânără care trebuia, după câtva timp, să-l ajungă din urmă…

Statutul ei fiind stabilit, Victoria se reîntoarse la ceea ce o preocupa.

— Ştiţi, cumva, întrebă, dacă doctorul Rathbone este aici?

— Tocmai a ieşit, răspunse doamna Cardew Trench. Cred că a fost rugat să ţină o conferinţă la Institut, joia viitoare, despre „fraternitatea în relaţiile internaţionale”, dacă nu greşesc… Numai vorbărie goală, dacă vreţi părerea mea… Cu cât se va încerca mai mult apropierea popoarelor, cu atât vor deveni mai neîncrezătoare!… Dealtminteri, nu văd ce interes să traduci Shakespeare şi Wordsworth în arabă, în chineză sau în hindustani…

— Nu ştiţi unde stă?

— La „Babylonian Palace Hotel”, cred. Dar cartierul său general este în preajma Muzeului… La doi paşi de bazarul cu obiecte din aramă… Ramura de Măslin… Un nume ridicol şi o instituţie nu mai prejos… Împânzită de tinere care nu ştiu să se îmbrace, nu se spală pe gât şi poartă ochelari.

— Îi cunoaşteam vag secretarul…

— A, da! Tânărul… Cum se zice? Da, Edward Rezervatul… Un băiat gentil, care nu îşi prea are locul în mediul acela de intelectuali slinoşi… S-a comportat foarte bine în război, mi s-a spus. Trebuie să-şi câştige existenţa, probabil… Da, un băiat foarte amabil… Şi toate tinerele acelea îşi dau bine seama de asta… Sunt nebune după el, în ciuda preocupărilor grave pe care le au! Apropo, cum se simte doamna Pauncefoot Jones? Mi s-a zis că a fost foarte bolnavă…

Ştiind acum ceea ce voia să ştie, Victoria socoti inutil să se expună riscului unei noi minciuni. Aşa că îşi privi ceasul şi strigă:

— Dumnezeule, şase şi jumătate! Şi doamna Clipp care mă aşteaptă ca să se îmbrace! Trebuie să dispar!

Victoria nu spunea întru totul adevărul, dar nici nu minţea în totalitate, pentru că trebuia, într-adevăr, să se întâlnească, la ora 19, cu doamna Clipp. Plecă rapid şi urcă în camera sa cu buna dispoziţie recâştigată. Mâine avea să-l vadă pe Edward. Cât despre tinerele cu gâtul cam nespălat, care îl înconjurau cu adoraţia lor, Victoria nu se temea de ele. Edward regăsit, lucrurile vor merge de la sine…

Seara trecu iute. După ce cină cu doamna Hamilton Clipp, care o invită să vină să o vadă după un timp, Victoria o conduse la gară, o instală în compartiment şi o cunoscu pe o prietenă a doamnei Clipp, care, mergând tot la Kirkuk, avea să se ocupe de ea în răstimpul călătoriei.

În ultima clipă, când locomotiva şuiera, doamna Clipp îi puse Victoriei în mână un plic umflat.

— Un micuţ suvenir, domnişoară Jones. Acceptaţi-l împreună cu, încă o dată, toate mulţumirile mele.

— Vai, doamnă Clipp! Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu trebuia…

Încântată, Victoria luă un taxi, ca să se întoarcă la hotel. Alergă în camera sa şi, cu degete febrile, deschise plicul, înăuntru se afla o pereche de ciorapi de nailon!

Oricând altădată, Victoria ar fi fost încântată. Era cochetă şi posibilităţile sale nu i-ar fi permis niciodată să-şi ofere ciorapi de nailon. Dar acum sperase altceva, nişte bani i-ar fi permis cu mult mai bine şi regretă că delicateţea o împiedicase pe doamna Clipp să-i facă drept cadou o bancnotă de cinci dinari sau mai mult…

Din fericire, datorită lui Edward, totul avea să se aranjeze a doua zi. Cu acest gând liniştitor, Victoria se întinse pe pat şi, cinci minute mai târziu, dormea, căzută într-un somn adânc şi fără vise.

Capitolul XI

Soarele era deja sus, când Victoria se trezi. Se îmbrăcă, apoi ieşi în balcon. Nu mică îi fu mirarea când zări, la o oarecare distanţă, aşezat cu spatele spre ea, un om cu părul cărunt, în care îl recunoscu pe sir Rupert Crofton Lee. Nu s-ar fi gândit niciodată că un personaj atât de însemnat poate să stea în altă parte decât la ambasadă. Cu toate acestea, el era acolo, cu privirile pierdute asupra priveliştii. Observă un ochean agăţat pe spătarul fotoliului său. De aceea, trase concluzia că, poate, cerceta zborul păsărilor, precum un tânăr pe care îl cunoscuse în Anglia şi care, în diverse reprize, reuşise s-o antreneze în excursii din care ea se întorsese epuizată şi destul de dezamăgită, astfel că nu înţelesese ce plăcere poţi să ai să pui un nume pe una sau alta dintre speciile zburătoare.

Victoria coborî şi, pe terasa care lega cele două corpuri ale hotelului, se întâlni cu Marcus Tio.

— Sir Rupert Crofton este la dumneavoastră? Îl întrebă ea. Mi se pare că l-am zărit…

— Da, sigur, e aici. Este un om fermecător.

— Îl cunoaşteţi bine?

— Nu. Îl văd acum prima oară. Ni l-a adus domnul Shrivenham, de la ambasada engleză. Şi el un om încântător. Numai că pe el îl cunosc bine.

Oare exista pe pământ un om care să nu fie încântător în ochii bunului Marcus? Victoria începea să se îndoiască.

După micul dejun, se hotărî să se ducă, fără să mai aştepte, la „Ramura de Măslin”. Muzeul de care îi vorbise doamna Cardew Trench nu putea fi atât de greu de găsit. Biata de ea, nu circulase niciodată prin Bagdad, ca să-i treacă prin minte ce putea să păţească!

Marcus, pe care îl întâlni din nou în momentul în care era pe punctul de a părăsi hotelul, îşi făcu o bucurie din a o informa.

— Muzeul? Este magnific! Plin de lucruri atât de vechi şi de interesante! N-am fost niciodată acolo, dar am prieteni, arheologi, care îşi petrec toate zilele în el când vin la Bagdad: doctorul Baker, profesorul Kalzman, doctorul Pauncefoot Jones, doamna şi domnul Mac Intyre… Toţi trag la „Tio” şi toţi sunt prietenii mei. Şi cu toţii sunt de aceeaşi părere: muzeul este extrem de interesant.

— Dar unde se găseşte?

— O luaţi o vreme pe Rashid Street, până la podul Feysal, îl traversaţi şi, din Bank Street, porniţi pe o stradă care duce la un pod micuţ şi, gata, e în dreapta dumneavoastră… Întrebaţi de domnul Betoun Evans. Este consilierul britanic… Un om fermecător, căsătorit cu o femeie delicioasă, care se afla aici în timpul războiului.

— La drept vorbind, nu chiar la muzeu vreau să merg. Ceea ce caut este sediul unei societăţi, un soi de club care se cheamă „Ramura de Măslin”. O cunoaşteţi?

— Nu. În orice caz, muzeul este departe. Aţi putea să luaţi un taxi.

— Ar şti să mă ducă la „Ramura de Măslin”?

— Cu siguranţă, nu! Aici, şoferii nu ştiu absolut nimic. Când vrei să mergi undeva, trebuie să indici drumul.

— Atunci, prefer să merg pe jos!

Şi plecă. Bagdadul nu semăna deloc cu ideea pe care şi-o făcuse despre oraş. O circulaţie intensă, maşini ale căror claxoane sunau fără oprire, magazine ale căror vitrine erau ticsite cu produse europene, oameni care scuipau pe jos după ce-şi dreseseră glasul cu mare gălăgie. Nu-şi închipuise nimic din toate acestea şi era foarte uimită că nu întâlnise decât puţine femei cu văl pe faţă. Unde era, de fapt, misteriosul Orient, de care vorbeau cărţile?

Traversă podul Feysal şi îşi urmă drumul, interesată, fără voie, de spectacolul străzii. Aşa că se găsi în faţa muzeului, fără măcar să-l fi căutat. Dar unde se afla „Ramura de Măslin”? Neştiind araba, puse întrebarea mai multor negustori. Fără succes. Agenţii de poliţie erau extrem de ocupaţi să regleze traficul, cu mare risipă de gesturi şi de sunete din fluier. Socoti că este inutil să li se adreseze şi, încrezătoare în steaua sa, continuă să meargă la întâmplare. Norocul o ajută, conducând-o spre o stradă, care se deschidea într-un pasaj strâmt, din fundul căruia pătrundea un vacarm infernal de metal bătut şi prelucrat. Evident, bazarul cu obiecte din aramă, de care îi pomenise doamna Cardew Trench!

Locul o pasionă şi, vreme de trei sferturi de oră, uită cu totul de „Ramura de Măslin”. Întârzie în faţa dughenelor artizanilor, a căror muncă era pentru ea o revelaţie. Apoi, adâncindu-se în labirintul străduţelor, rătăci prin suk-uri, îmbrâncită de unii şi de alţii, asaltată de negustorii care îi vârau sub nas ceea ce ar fi vrut să-i vândă, de la piepteni de import, englezi, la stambă viu colorată, sâcâită, din când în când, de cerşetori, dar încântată. În sfârşit avea impresia că este în Orient!

Deodată, pe când ieşea dintr-o galerie lungă şi boltită, căreia îi apreciase răcoarea, zării, în fundul unei micuţe curţi pătrate, o uşă de culoare, dominată de o pancartă

purtând inscripţia „Ramura de Măslin”, sub un motiv sculptat, în care, cu un pic de bunăvoinţă, se putea recunoaşte o porumbiţă.

Bucuroasă tare, Victoria traversă curtea şi parcurse culoarul, ca să se găsească, în cele din urmă, într-o sală destul de mare şi de întunecoasă, în care, la început, nu desluşi decât câteva scaune şi două sau trei mese, acoperite de broşuri şi de reviste. Însă, după aceea, zări, de-a lungul pereţilor, rafturi pline de cărţi, iar pe urmă, într-un colţ, o tânără. Dealtminteri, aceasta veni spre ea şi o întrebă cu ce putea să-i fie de folos.

Victoria o cercetă. Purta nişte pantaloni de velur şi o cămaşă de flanelă, colorată într-o frumoasă nuanţă de portocaliu. Avea un nas puternic, părul foarte negru şi era, fără îndoială, levantină.

— Am nimerit la… Doctorul Rathbone?

Victoria era furioasă că nu putea să întrebe de Edward. Dacă nu-i ştia numele! Doamna Cardew Trench, ea însăşi îi spuse Edward Rezervatul!

— Exact. Vă aflaţi la „Ramura de Măslin”… Doriţi să vă alăturaţi asociaţiei noastre?

— Euu… Poate… Aş vrea să-l văd pe doctorul Rathbone.

Tânăra avu un zâmbet greu de înţeles.

— Nu putem să-l deranjăm. Vă voi oferi toate informaţiile, vă voi da un formular, îl veţi completa şi îl veţi semna. Face doi dinari…

Această ultimă precizare o alarmă pe Victoria, care se grăbi să spună că nu se hotărâse încă.

— Înainte de asta, adăugă ea, aş dori să-l văd pe doctorul Rathbone… Sau pe secretarul său.

— Dar, vă ofer eu toate informaţiile! Aici, toţi suntem prieteni… Noi citim cărţi, care ne înalţă sufleteşte, şi recităm poeme…

Victoria ridică tonul.

— Vreau să-l văd pe secretarul doctorului Rathbone. Chiar el mi-a recomandat să-l solicit personal.

Tânăra levantină rămânea neclintită.

— Astăzi e cu neputinţă. V-am zis că…

— Şi de ce e cu neputinţă? Nu-i aici? Nici doctorul Rathbone?

— Doctorul Rathbone, da. Este sus, dar avem ordin să nu-l deranjăm.

Victoria simţea că se înfurie.

— Sosesc din Anglia şi am pentru doctorul Rathbone un mesaj de cea mai mare importanţă. Înţeleg să i-l înmânez personal şi imediat! Regret că vă deranjez, dar asta-i situaţia. Trebuie să-l văd pe doctorul Rathbone. Urgent, pricepeţi?

Când o englezoaică ştie ce vrea şi se arată decisă să obţină ceea ce vrea, este greu să-i rezişti mult timp. Levantina se dădu bătută.

— Prea bine. Dacă vreţi să mă urmaţi…

O conduse pe Victoria la primul etaj şi imediat încăpăţânata se afla în faţa doctorului Rathbone. Era un om de vreo şaizeci de ani, cu fruntea înaltă şi părul alb. Se ridică, pentru ca să primească pe această vizitatoare, care îi fusese anunţată ca sosind din Anglia. Înaintă spre ea, cu mâna întinsă şi cu un surâs cald pe buze.

— Aşadar, spuse, veniţi din Anglia. Îmi închipui că este prima dumneavoastră călătorie în Orient…

— Exact.

— Aş fi curios să vă cunosc impresiile… Trebuie să mi le împărtăşiţi. Să vedem, ne-am întâlnit sau nu? Sunt foarte miop şi nu cred că mi-aţi spus numele dumneavoastră…

— Nu mă ştiţi, răspunse Victoria. Sunt o prietenă a lui Edward.

— O prietenă a lui Edward? Perfect! A aflat că sunteţi la Bagdad?

— Nu încă.

— O să aibă o surpriză plăcută, când se va întoarce…

— Când se va întoarce?

Vocea Victoriei era abia auzibilă.

— Da. Pentru moment, este la Basra, unde a mers să se ocupe de preluarea unor lăzi de cărţi, care ne sosesc din Anglia iar vama ne creează dificultăţi. Edward este foarte descurcăreţ, nu se lasă dus, ceea ce este o calitate rară, şi sunt convins că o să-i tempereze pe funcţionarii aceia stupizi.

Surâzându-i cu privirea, adăugă:

— Dar nu cred că este nevoie să-l elogiez pe Edward în faţa dumneavoastră…

Victoria încercă să zâmbească.

— Dar, întrebă cu mare greutate, când va reveni la Bagdad?

— Asta, nu ştiu! Cu siguranţă nu se va întoarce, înainte de a-şi fi dus la bun sfârşit misiunea… Şi ne aflăm într-o ţară în care nu câştigi nimic, când vrei să precipiţi lucrurile. Spuneţi-mi unde staţi şi am să vă anunţ.

Victoria se gândi la starea disperată a finanţelor sale. Cu o voce şovăielnică, spuse:

— N-ar fi posibil să… Lucrez aici?

— Bineînţeles! Exclamă doctorul Rathbone. Avem nevoie de bunăvoinţa tuturor, iar tinerele englezoaice sunt cu deosebire binevenite printre noi. Facem un lucru excelent, dar nu de treabă ducem lipsă! Dealtfel, voluntarii noştri ne aduc servicii de neprteţuit. Avem treizeci şi sunt sigur că ne veţi fi de mare ajutor.

— La drept vorbind, mă gândeam la o muncă plătită… Doctorul Rathbone păru dintr-o dată mai puţin entuziast.

— Asta-i cu totul altceva şi este mult mai dificil! Personalul nostru salariat este dintre cele mai reduse, însă cu sprijinul voluntarilor, face faţă sarcinilor…

— Din păcate, explică Victoria, situaţia nu-mi permite să lucrez de amorul artei.

Roşind un pic, adăugă:

— Sunt o foarte bună stenodactilografă…

— Nu mă îndoiesc, copila mea, asta vi se citeşte pe faţă! Numai că, pentru noi, este o chestiune de credite. Sper că

dacă veţi găsi un loc de muncă altundeva, o să ne consacraţi o parte din timpul dumneavoastră liber. Noi înfăptuim aici o operă înălţătoare, la care, sunt convins, veţi fi fericită să vă aduceţi contribuţia. Trebuie terminat cu războaiele, neînţelegerile şi ura care sfâşie lumea. Trebuie apropiate popoarele şi nu se poate ajunge aici decât prin artă şi poezie…

Lansat pe subiectul favorit, doctorul Rathbone urmă, înfierbântându-se un pic.

— Am realizat traducerea „Visului unei nopţi de vară” în patruzeci de limbi. Aşa încât, la această oră, în patruzeci de ţări, tinerii pot sa beneficieze de această capodoperă a tuturor literaturilor. Secretul acţiunii noastre constă în faptul că sprijină în exclusivitate tinerii. Cu cei mai în vârstă este prea târziu. Cei care trebuie să se cunoască mai bine, ca să se înţeleagă mai bine, sunt tinerii! Fata aceea, pe care aţi văzut-o jos şi care v-a condus, este o siriană, din Damasc. Se numeşte Catherine şi este cam de aceeaşi vârstă ca dumneavoastră. Normal, n-aţi fi întâlnit-o şi, la bază, nu există, între dumneavoastră şi ea, nimic comun. Sunteţi, însă, receptive la aceleaşi frumuseţi şi de aceea, la „Ramura de Măslin”, toate ţările sunt reprezentate: Rusia, Israelul, Irakul, Turcia, Armenia, Egiptul, Persia etc. Se citesc aceleaşi cărţi, confruntându-se punctele de vedere, se descoperă lumea… Şi se trudeşte pentru viitorul civilizaţiei şi al umanităţii!

În această privinţă, Victoria avea părerea ei. Nu nutrea atâta simpatie a priori pentru tinerele de la „Ramura de măslin”, toate, mai mult sau mai puţin, dispuse să se arunce de gâtul lui Edward. Cât despre Catherine, în mod special, nu avea nici cea mai mică dorinţă să o cunoască mai îndeaproape. Cu toate acestea, inepuizabil, doctorul Rathbone îşi continua discursul:

— Edward este minunat: el se înţelege cu toată lumea, cu băieţii, uneori, totuşi, destul de greu de manevrat, ca şi cu fetele, care, toate, îl adoră. Şi Catherine în primul rând!

Victoria se simţea şi mai puţin dornică să lege prietenie cu levantina.

— Spun acestea – încheie doctorul Rathbone, cu un zâmbet – ca să înţelegeţi că am fi încântaţi să veniţi să lucraţi cu noi!

Era un „la revedere”. Victoria strânse mâna pe care i-o întindea doctorul Rathbone şi plecă. La capătul scării, trecu prin faţa Catherinei, prinsă în discuţie cu o tânără, care avea o valijoară în mână. Era o brunetă drăgălaşă şi Victoria avu impresia că o întâlnise deja undeva. Dar cealaltă nu păru să o recunoască. Când Victoria apăruse în susul treptelor, cele două femei vorbeau cu animaţie, într-o limbă pe care nu o ştia. Tăcură, atunci când o zăriră, şi se uitară la ea. Victoria le trecu pe dinainte, străduindu-se să articuleze un „cu bine” aproape politicos, şi ieşi în stradă.

Încrezându-se, pentru direcţie, în propriul instinct porni spre hotel. Şi, în timp ce mergea, făcea eforturi să-şi uite situaţia, aceea a unei fete care se găsea la Bagdad fără nici o para chioară, ca să se gândească numai la doctorul Rathbone şi la „Ramura de Măslin”. Edward îi spusese că afacerea nu i se părea curată. Făcea aluzie chiar la doctorul Rathbone sau la „Ramura de Măslin”?

Victoria se întreba, aproape convinsă că Edward însuşi n-ar fi fost în stare să i-o spună. Doctorul Rathbone era un bătrân nebun, care trăia în vis, dar părea greu de văzut în el un escroc sau un impostor. Evident, atitudinea i se schimbase cu totul când Victoria îi declarase că ea căuta o muncă plătită. Îi plăceau mai mult oamenii care lucrau pe nimic.

Dar asta, în ochii Victoriei, era o dovadă de bun simţ.

Oameni care aveau oroare să-şi plătească angajaţii, Victoria mai întâlnise.

Ca să nu dea decât un exemplu: domnul Greenholz.

Capitolul XII

Victoria se reîntoarse la hotel cu picioarele umflate şi durând-o. Instalat confortabil într-un fotoliu pe terasa care

ieşea deasupra fluviului, Marcus îi adresă de departe o chemare voioasă. Ţinea să-i prezinte pe bărbatul cu care bea, un om de o anumită vârstă, cu ţinuta cam neglijentă.

Domnul Dakin… Domnişoara Jones, care ne-a sosit din Anglia… Ce să vă ofer, domnişoară Jones? Un martini? Un sidecar?

Victoria optă pentru sidecar, precizând că i-ar fi plăcut să ronţăie şi câţiva sâmburi de fistic. Era obligată să nu neglijeze cu totul alimentele solide, oricare ar fi fost acestea.

Domnul Dakin îi aduse la cunoştinţă, cu un glas posac, că el s-ar mulţumi cu o limonada. Marcus îi zise că era o mare greşeală. Nu insistă, totuşi, pentru că tocmai o zărise pe doamna Cardew Trench. O chemă.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Dakin, nu? Ce luaţi?

— Puţin gin, cu lămâie.

Doamna Cardew Trench îi acordă lui Dakin un mic salut dezinvolt şi i se adresă Victoriei;

— Se pare că vă este cald…

— M-am plimbat, explică Victoria. Sunt atâtea lucruri de văzut!

Băuturile sosiră. Victoria înghiţi o farfurie de sâmburi de fistic şi o cantitate acceptabilă de cartofi prăjiţi. Un nou personaj veni să se alăture grupului. Marcus i-l prezentă Victoriei: căpitanul Crosbie.

— Vă aflaţi aici de multă vreme? O întrebă el.

— De ieri.

— Mi se părea mie că nu v-am mai întâlnit vreodată.

Marcus surâdea.

— Este adorabilă, nu-i aşa?… Sunt încântat că este aici şi voi da în cinstea ei un dineu magnific!

— Un dineu?

Victoria nu-şi credea urechilor.

— Întocmai!… Un dineu senzaţional! Cu ficat de gâscă…, da, ficat de Strasbourg…, caviar, peşti de Tigru, serviţi cu

un sos de ciuperci extraordinar, curcan umplut, cum se face la mine, cu orez, cu stafide şi mirodenii…

Toate preparate de bucătarul meu şef, care este un maestru… Va fi un ospăţ pe cinste!… Nu zic asta pentru mine. Eu, unul, nu mănânc. Însă, beau!

Victoria, căreia tabloul acestor bunătăţi îi producea crampe la stomac, mărturisi, deplin convinsă, că „ar fi minunat”. Se întreba doar dacă, într-adevăr, Marcus avea inteţia să dea somptuosul dineu şi când.

Doamna Cardew Trench se întoarse spre Crosbie:

— Vă credeam la Basra.

— M-am întors ieri.

Crosbie ridică ochii spre faţada hotelului.

— Cine este elegantul caballero, pe care îl zăresc acolo, sus, la balcon? Tipul cu pălăria cu boruri mari.

— Dar, răspunse Marcus, este sir Rupert Crofton Lee! Ne-a fost adus, ieri, de domnul Shrivenham. Este un om fermecător, un mare călător, care escaladează munţii şi se plimbă prin Sahara pe spinarea cămilei…

Crosbie încuviinţă din cap.

— Am auzit vorbindu-se de el. I-am citit cartea.

— Am venit cu acelaşi avion, mărturisi Victoria, cu o indiferenţă afectată.

Avu impresia flatantă că Dakin şi Crosbie o priveau cu un plus de interes.

— Este destul de distant, adăugă, şi se pare că nu-i ajungi cu prăjina la nas.

Doamna Cardew Trench zâmbi.

— Am cunoscut una din mătuşile sale la Simla, zise ea. În familie, toţi sunt aşa! Inteligenţi ca persoane, dar foarte plini de ei.

Victoria continuă, pe un ton dezaprobator.

— De dimineaţă, nu s-a clintit!

— Stomacul, explică Marcus. N-a mâncat nimic toată ziua. Lamentabil!

Făcu un semn barmanului.

— Adu-ne de băut!

Pentru mine, nu! Spuse Victoria. Îmi ajunge!

Dakin îşi termină limonada, apoi plecă, la fel şi Crosbie, care şi el urcă în cameră.

Doamna Cardew Trench lovi uşor cu unghia paharul lui Dakin.

— Tot limonadă! Semn rău!

— Ce este semn rău? Întrebă candid Victoria.

— Ca un om să nu bea decât atunci când este singur.

— Ce vreţi, spuse Marcus, cu bună dispoziţie, dacă-i aşa, aşa-i!

Victoria se miră.

— Bea, într-adevăr?

— De aceea situaţia lui nu se ameliorează, răspunse doamna Cardew Trench. Se descurcă pentru ca să-şi păstreze postul, dar asta-i tot!

— Nu înseamnă, declară Marcus, că este mai puţin un om cumsecade.

Doamna Cardew Trench se strâmbă.

— Este, mai ales, o cârpă! Fără nervi, fără voinţă! Un amărât, pe care Orientul l-a lichefiat, ca pe atâţia alţii!

Nu mult după aceea, Victoria urcă în camera sa. Se descălţă şi se întinse pe pat, ca să reflecteze. Capitalul ei, care se ridica la aproximativ trei lire, era serios ipotecat: trebuia deja să datoreze cu mult mai mult lui Marcus Tio. Numitul Marcus fiind darnic la pahare, Victoria, dacă se hrănea în exclusivitate cu alcooluri, sâmburi de fistic, măsline şi cartofi prăjiţi, putea să spere să rezolve fericit problema alimentară pe următoarele două-trei zile. Dar, în cele din urmă, Marcus tot avea să-i prezinte nota de plată. Cât timp o să suporte ca ea să nu plătească? Nu avea nici cea mai mică idee. Evident, ar fi trebuit, şi încă de mult timp, să-şi caute un hotel mai ieftin. Dar putea, judecând drept, să spere că-l va găsi într-o ţară în care îi era aproape cu neputinţă să se facă înţeleasă? Izolată, fără bani, într-un oraş necunoscut şi străin, habar n-avea unde să se îndrepte

ca să ceară de lucru şi nici măcar ce lucru să ceară. Edward se va reîntoarce de la Basra. Dar când? Şi măcar îşi va aduce aminte de ea? Greşise de o sută de ori zburând la Bagdad ca ultima dintre proaste! Şi Edward, după toate, cine era? Un tânăr ca atâţia alţi mii, gentil, amabil şi bun vorbitor. Nu-i ştia nici măcar numele! Şi chiar dacă l-ar fi ştiut, asta n-ar fi schimbat nimic, fiindcă necunoscându-i adresa, n-ar fi putut să-i telegrafieze. Nu ştia nimic şi nu putea să ceară sfatul nimănui. Marcus nu era un om rău, dar nu pricepea nimic din ceea ce i se spunea, doamna Cardew Trench era din soiul bănuitor, doamna Hamilton Clipp părăsise Bagdadul, doctorului Rathbone nu-i păsa de ea…

Şi, totuşi, avea nevoie de bani! De un servici, nu avea importanţă care! Să lipească timbre, să supravegheze copii, să servească într-un restaurant… Dacă nu găsea nimic, nu-i rămânea decât să meargă la consulat şi să recurgă la repatriere. Din clipa aceea, Edward avea să iasă din viaţa ei pentru totdeauna.

Aici ajunsese cu gândurile când, frântă, adormi.

Se trezi câteva ore mai târziu. Socotind că e mai bine să fii spânzurat pentru un bou decât pentru un ou, se hotărî să coboare în restaurant şi să-şi ofere o masă substanţială. Când o termină, se simţi mai greoaie, dar reconfortată.

„Inutil să-mi sparg capul! Îşi zise ea. O să văd mâine. Până atunci se poate întâmpla ceva! Cine ştie dacă nu-mi va veni vreo idee sau dacă Edward nu se va întoarce?”

Înainte de a intra în pat, se duse să facă doi-trei paşi, pe terasă, de-a lungul fluviului. Pentru oamenii obişnuiţi cu viaţa la Bagdad, temperatura era de o asprime hibernală şi nu era nimeni afară, cu excepţia unui chelner de la restaurant, care, aplecat peste parapet, părea absorbit de contemplarea apei. Când o zări pe Victoria, se depărtă grabnic, dispărând în hotel, printr-o uşă de serviciu.

Victoria, pentru care noaptea nu era decât o noapte un pic răcoroasă, îşi prelungi plimbarea câteva clipe. Tigrul, sub

clarul de lună, căpăta o frumuseţe nouă şi privirea tinerei întârzie îndelung pe celălalt mal al fluviului, sumbru şi misterios, în spatele cortinei de palmieri.

Când Victoria reintră, chelnerul, care se eclipsase la venirea ei, apăru să-şi termine treaba întreruptă: legă de parapet o coardă cu noduri, care cobora până la promotoriu.

O siluetă se apropie de umbră.

— Totul merge bine? Îl întrebă pe chelner.

— Da, domnule. Nimic de semnalat.

Treaba odată sfârşită, domnul Dakin îşi scoase vesta de chelner de la restaurant, rămase în obişnuitul său costum albastru şi, cu un pas liniştit, ajunse în extremitatea terasei. Se opri în capătul scării care ducea la drumul de mai jos şi aşteptă. În curând, Crosbie, ieşind de la bar, veni să-l întâlnească.

— Începe să se răcească seara, zise Crosbie. Evident, venind de la Teheran, vă daţi mai puţin seama.

Dakin nu răspunse şi, un moment, cei doi bărbaţi fumară în tăcere. Apoi, Crosbie vorbi.

— Cine-i micuţa?

— Nepoata arheologului Pauncefoot-Jones, după cât se pare.

— Aşa? Este posibil… Numai că a sosit cu acelaşi avion cu Crofton Lee.

— Întotdeauna este mai prudent să se verifice. Asta nu poate să strice!

Urmă o nouă tăcere. Apoi, Crosbie zise:

— Credeţi, cu adevărat, că era mai bine ca totul să fie transferat de la ambasadă la hotel?

— Aşa cred.

— Deşi totul fusese prevăzut acolo, până la ultimul detaliu?

— Şi la Basra, totul fusese prevăzut până la ultimul detaliu… Şi cu toate acestea lucrurile au luat o întorsură rea.

— Într-adevăr, Salah Hassan a fost otrăvit.

— Trebuia să se întâmple. Există motive să se creadă că s-a încercat ceva la consulat?

— Este posibil. A avut loc un incident curios. Un tip a scos un revolver… Richard Baker a sărit asupra lui şi l-a dezarmat.

— Richard Baker, spuse încet Dakin.

— Îl cunoaşteţi?

— II cunosc.

După o nouă tăcere, Dakin continuă:

— Improvizaţia!… Mă bazez pe asta. Dacă, pentru a vă relua expresia, prevedem totul, până la ultimul detaliu, adversarul are o sarcină uşoară, dacă reuşeşte să ne cunoască planurile. După părerea mea, Carmichael nu va ajunge până la ambasadă… Iar dacă va ajunge…

Dakin nu-şi termină fraza, dar sensul era limpede.

— Aici, la hotel, continuă Dakin, nu suntem decât doi la curent: dumneavoastră şi cu mine.

— Dar ei vor afla că Crofton Lee a părăsit ambasada ca să vină aici.

— O vor afla, este inevitabil. Dar ceea ce nu pare că vedeţi, Crosbie, este faptul că orice încearcă împotriva a ceea ce vom improviza, vor trebui şi ei să improvizeze. Tio este, în afacere, un element nou. Nimeni nu a putut să vină să se instaleze aici acum şase luni, ca să pună la cale ceva. Niciodată nu s-a pus problema să fixăm la Tio întâlnirea.

Dakin îşi consultă ceasul şi mai spuse:

— Mă duc să-l văd pe Crofton Lee.

Uşa lui Crofton Lee se deschise înainte ca el să bată. Odaia nu era luminată decât de o lampă minusculă, plasată lângă fotoliul pe care Crofton Lee îl părăsise ca să-şi întâmpine vizitatorul. Înainte de a se aşeza iar, Crofton Lee puse pe masă micuţul pistolet automat, pe care îl ţinea în mână.

— Aşadar, Dakin, crezi că va veni? Întrebă el.

— Cred, sir Rupert. Nu l-aţi întâlnit niciodată? Crofton Lee clătină din cap.

— Nu. Voi fi mulţumit să facem cunoştinţă. Tânărul acesta, Dakin, trebuie să aibă ceva îndrăzneală!

— Are, declară Dakin. Şi încă multă!

Era surprins şi, mai ales, mâhnit că sir Rupert se crezuse dator să omagieze „îndrăzneala” lui Carmichael.

— Nu vorbesc de curajul său, reluă Crofton Lee. A făcut minuni. Mă gândeam la altceva, la…

Căuta un cuvânt.

— La imaginaţia sa? Sugeră Dakin.

— Dacă vreţi! A avut îndrăzneala să creadă ceva, care era pe de-a-ntregul improbabil, îndrăzneala de a-şi risca viaţa, pentru a dovedi că un basm ridicol, nu era cu totul basm… Asta cere o calitate bărbătească, ce nu se mai întâlneşte prea des la tinerii de azi. Sper că va veni.

— Eu cred că va veni.

— Toate dispoziţiile au fost date?

— Toate. Crosbie pe balcon, eu în culoar, supraveghind scara. Când Carmichael va ajunge la dumneavoastră, loviţi în peretele despărţitor şi voi veni.

— Bine.

Fără zgomot, Dakin părăsi încăperea, ca să intre alături, în propria cameră, de unde, prin uşa uşor deschisă, zărea susul scării. Vegherea sa începea.

Şi doar patru ore mai târziu, o gufa, una dintre ambarcaţiunile primitive care circulă pe Tigru, sosi tăcută ca să încremenească la ţărmul noroios al fluviului, nu departe de „Tio Hotel”. Câteva clipe mai târziu, o siluetă subţire îşi începea ascensiunea pe coarda cu noduri agăţată de balustrada terasei.

Pe faţada de la „Tio”, o altă coardă, prinsă de un balcon, spânzura spre sol, în umbra deasă a arborilor de Iudeea.

Capitolul XIII

Victoria îşi promisese să aibă o noapte bună şi să-şi uite de grijă până a doua zi. Dar, cum dormise o bună parte din după-amiază, somnul o ocolea.

Când, în cele din urmă se resemnă, aprinse lumina şi îşi căută de lucru. Termină lectura unei povestiri pe care o începuse în avion, îşi probă ciorapii de nailon, formulă câteva schiţe de „cerere de loc de muncă”, apoi îi scrise doamnei Hamilton Clipp două sau trei scrisori, pe care le rupse, pentru că istoriile pe care le imaginase, pentru a explica acelei femei cumsecade de ce se găsea „în pană” la Bagdad, nu-i dădură satisfacţie. Încercă o pieptănătură nouă şi, în cele din urmă, un căscat vestind-o că i-a venit somnul, se culcă din nou.

Aproape imediat, uşa camerei sale, brusc deschisă, lăsă să treacă un bărbat, care se întoarse pentru a o închide cu cheia după el.

— În numele cerului, murmură, ascundeţi-mă! Repede!

Victoria avusese dintotdeauna reacţii rapide. Dintr-o ochire înregistrase totul, gâfâitul omului, vocea sa abia auzită şi felul în care mâna i se crispase pe vechiul fular roşu, care îi acoperea pieptul. Încăperea nu conţinea decât puţine ascunzători posibile. Victoria, amintindu-şi de jocul copilăriei, se gândi la cea mai bună: patul care era foarte mare.

— Grăbiţi-vă spuse ea.

Se sculă şi, îndepărtând învelitoarea, îl băgă pe om în pat. Îl acoperi, aruncă două perne deasupra şi se aşeză pe marginea patului. În aceeaşi clipă cineva ciocăni la uşă.

— Cine e?

O voce de bărbat răspunse.

— Deschideţi! Poliţia!

Victoria îşi puse capotul şi se îndreptă spre uşă. Observând pe podea fularul roşu, îl luă şi îl strecură iute întrunul din sertarele comodei. După care, deschise. Şi se găsi în faţa unui tânăr, cu părul foarte negru, în veston cenuşiu-deschis. În spatele lui se afla un poliţist în uniformă.

— Ce se petrece? Întrebă ea cu o voce pe care o făcea dinadins să tremure.

Tânărul răspunse într-o engleză acceptabilă:

— Domnişoară, suntem dezolaţi că vă deranjăm la o asemenea oră, dar urmărim un criminal care a evadat. A intrat în hotel şi noi aruncăm o privire prin camere. Este un individ extrem de periculos.

— Dumnezeule!

Victoria deschise uşa larg, ca să intre poliţiştii. Inspecţia lor nu dură decât o clipă.

— Nu este aici.

— Sunteţi siguri? Evident, eu am închis uşa cu cheia înainte de a intra în pat, dar…

— Liniştiţi-vă, domnişoară! Puteţi să vă culcaţi din nou.

— Am să închid, totuşi, cu cheia după dumneavoastră. Este mai sugur!

— Într-adevăr, ar fi mai bine. Mulţumesc, încă o dată domnişoară, şi noapte bună!

Cei doi oameni odată plecaţi, Victoria îi auzi bătând în cealaltă parte a culoarului, la uşa de vizavi. Imediat, se ridicară accentele indignate ale glasului doamnei Trench, protestând împotriva acestei vizite inadmisibile. Apoi, uşa se închise, pentru a se redeschide un minut mai târziu. Puţin după aceea, poliţiştii ciocăneau la o altă uşă, mai îndepărtată.

Victoria merse spre pat. Începu să-şi spună că, probabil, comisese o nebunie. Să vii în ajutorul cuiva, pentru că este hăituit şi îţi vorbeşte limba, este foarte romantic, dar când la mijloc este un bandit, poţi s-o încurci! Victoria îşi dădea seama. Puţin cam târziu.

Se opri lângă pat şi nu zise decât:

— Hai! Sus!

Nici o mişcare. Fără să ridice vocea, continuă:

— Au plecat. Puteţi să vă arătaţi.

Aceeaşi tăcere, aceeaşi imobilitate. Cu un gest brusc, Victoria trase cuvertura. Omul nu făcu nici un gest. Avea ochii închişi, iar faţa îi era de culoarea cenuşii. În acelaşi timp, Victoria zări pe cuvertură o micuţă pată de un brun-roşcat. Îngrozită, şopti:

— A, nu!… Asta, nu!

În aceeaşi clipă, rănitul deschise ochii şi privirea sa i-o căută pe cea a fetei. Buzele i se mişcară, dar vocea îi era atât de slabă, încât Victoria abia dacă o percepu. Se aplecă asupra lui.

— Ce-aţi spus?

De data aceasta, auzi. Două cuvinte, care nu păreau să aibă nici un înţeles.

— Luci fer. Basra…

Pleoapele bărbatului se zbătură şi privirea sa căpătă o stranie fixitate. Articulat cu preţul unui enorm efort, încă un cuvânt, un nume propriu, ieşi din gura sa, apoi capul îi căzu pe spate şi el nu se mai mişcă.

Victoria, a cărei inimă bătea să se spargă, ramase încremenită. Îl plângea din tot sufletul pe omul acesta, care îi murise sub ochi. Dar ea, ce trebuia să facă? Nu avea nici cea mai mică idee. Să cheme pe cineva? Dar pe cine? Şi ce să spună poliţiei când – şi era inevitabil – i se vor cere explicaţii? Un zgomot îi atrase atenţia: cheia camerei sale căzuse pe podea. Aproape simultan, uşa se deschise în faţa domnului Dakin, care pătrunse în cameră cu un pas uşor.

— Frumoasă treabă, draga mea! Spuse el cu jumătate de voce. Gândeşti repede şi acţionezi la fel. Ce face?

Victoria răspunse cu un glas tern:

— Cred că este… Mort.

Avu impresia că o flacără de furie trecu prin pupilele lui Dakin. Dar, imediat, îşi regăsi aerul său obişnuit, cu ceva, totuşi, schimbat. Chipul era cel al unui om energic şi decis, foarte diferit de acel Dakin pe care Victoria îl cunoştea.

Dakin se aplecă deasupra patului şi deschise vesta mortului.

— O lovitură de pumnal în inimă, zise, îndepărtându-se. Era un băiat temerar… Şi un viteaz.

Victoriei îi reveni vocea.

— Adineauri, au fost aici poliţişti. Au spus că era un criminal. A fost, într-adevăr, un criminal?

— Nu. Cu siguranţă, nu!
— Dar, ei? Erau, cu adevărat, poliţişti?
— Nu ştiu. Este posibil. Dealtminteri, asta nu schimbă nimic.
După o tăcere, continuă:
— Înainte de a muri a spus ceva?
— Da.
— Ce?
— A spus: „Lucifer”, apoi „Basra”… Şi, pe urmă, un nume, care mi s-a părut un nume francez… Dar, poate că am înţeles greşit…
— Ce nume?
— Lefarge, cred…
— Lefarge…
La rândul ei, Victoria întrebă:
— Ce înseamnă asta şi ce trebuie să fac eu?
— Vom face tot ce e cu putinţă ca să nu fii amestecată în povestea asta, zise Dakin. Cât despre ce înseamnă, am să vin să te văd peste o oră şi vom sta de vorbă. Primul lucru de făcut este de luat legătura cu Marcus. Ne găsim la el şi, cu toate că vorbăria sa nu o lasă să se bănuiască, este un băiat care are mult bun simţ. Mă duc să-l caut. Nu este decât unu şi jumătate şi tare mă îndoiesc că s-a şi culcat. Aşteaptă-mă, mă întorc!
În timpul absenţei lui Dakin, Victoria, mişcându-se ca într-un vis, se pieptănă din nou şi se pudră iar. Era prăbuşită într-un fotoliu când Dakin reveni cu Marcus Tio. Pentru prima dată, hotelierul îşi pierduse eternul surâs.
— Marcus, spuse Dakin, trebuie să ne dai o mână de ajutor. Tipul a intrat ca o vijelie… Era la capătul puterilor şi, pentru că are o inimă bună, domnişoara Jones l-a ascuns… Poliţia îl vâna. Acum, este mort. Fără îndoială, ea a greşit făcând ce a făcut, dar nu i se poate reproşa unei tinere că a cedat unui impuls generos.
— Vreţi să mă ocup eu de poliţişti? Întrebă Marcus. Nu-i iubesc, dar în meseria mea este preferabil să te ai bine cu ei

şi eu pot…

— Ceea ce am dori, reluă Dakin, este, pur şi simplu, ridicarea corpului fără a trage atenţia.

— Nici eu nu vreau altceva! Nu ţin deloc să se descopere un cadavru în hotelul meu. Numai, cum să procedăm?

— Cred că se poate aranja asta, zise Dakin. Nu ai nici un medic în familie?

— Ba da, Paul, cumnatul meu. Este un băiat grozav, dar n-aş vrea să-i aduc necazuri.

— N-o să aibă. Mai întâi, vom aduce corpul în camera mea şi, astfel, domnişoara Jones iese din afacere. Pe urmă, vă folosesc telefonul şi zece minute mai târziu, venind din stradă, un om beat după mers, intră în hotel. Cere să mă vadă, urcă scara, cramponându-se de balustradă şi, odată ajuns la mine, leşină. Te chem, am nevoie de un medic şi tu mi-l expediezi pe cumnat. El aranjează să vină o ambulanţă şi dispare cu ea, luându-l şi pe prietenul meu beţiv, care moare pe drumul dintre hotel şi spital. A primit o lovitură de pumnal în inimă. Pentru dumneavoastră, totul este în regulă. Tipul fusese atacat în stradă, înainte de a intra în hotel.

— Cumnatul meu lasă cadavrul la spital şi, mâine dimineaţă, falsul beţiv pleacă cel mai liniştit din lume. Aşa-i?

— Exact.

— În concluzie: nu se găseşte nici un răposat la mine şi domnişoara Jones nu are nici o neplăcere. Ideea mi se pare excelentă.

— Perfect. Atunci găseşte mijlocul să-ţi ocupi personalul, în timp ce vom transporta cadavrul în camera mea. Băieţii tăi se moşmondesc pe culoare până la ore imposibile…

— Nţeles! Zise Marcus. Îi voi aduna pentru câteva probleme urgente.

Marcus ieşit, Dakin se întoarse spre Victoria.

— Crezi că poţi să mă ajuţi să-l duc?

Victoria răspunse da, cu un semn din cap şi câteva minute mai târziu, mortul se odihnea pe patul lui Dakin.

— Ai nişte foarfece? Spuse Dakin. Atunci, când te întorci, taie din cuvertură, ca să scoţi bucata pătată cu sânge. Într-o oră, sunt înapoi.

Victoria porni. El o chemă.

— Aşteaptă! Înainte de a pleca, bea o înghiţitură din asta.

Îi întinse o sticluţă de coniac. Victoria o apucă şi o duse la buze.

— Foarte bine! Zise Dakin. Acum, intră în cameră şi când o să poţi, stinge lumina. Într-o oră voi fi la tine…

Şi o să-mi explicaţi ce înseamnă toate acestea?

Dakin o privi lung pe fată, dar întrebarea rămase fără răspuns.

Capitolul XIV

Culcată în întuneric, Victoria asculta. Fuseseră ecourile unei discuţii cu un beţiv, evident, foarte puţin grijuliu cu liniştea celorlalţi, apoi zgomot de sonerii pe culoar, şuşoteli, sunet de paşi, tărăboi în regulă, urmat de o lungă tăcere, tulburată doar de un fonograf, care, într-o cameră depărtată, cânta piese de muzică arabă. Victoria avea sentimentul că aşteaptă de ore întregi, până când uşa se deschise încet. Aprinse lampa de la căpătâi. Dakin se aşează aproape de pat şi, fără să zică nimic, o cercetă îndelung pe fată cu privirea, ca un medic examinând un bolnav, înainte de a rosti diagnosticul.

Victoria a fost aceea care a vorbit prima.

— Atunci, îmi spuneţi ce înseamnă toate astea?

— Dacă, înainte, am sta de vorbă despre tine? Dacă mi-ai spune ce faci aici şi cine te-a adus la Bagdad?

Probabil că impresionată de puternica personalitate a lui Dakin, Victoria nu încercă, de data aceasta, să mintă. Foarte simplu şi fără să ascundă nimic, povesti totul: întâlnirea cu Edward, hotărârea de a merge la Bagdad cu orice preţ, miracolul Hamilton Clipp şi, ca să încheie, situaţia sa financiară dezastruoasă.

— Am înţeles! Zise Dakin.

Apoi, după o lungă tăcere, continuă:

— Nu spun că nu aş prefera să te ţin departe de această poveste, chiar dacă nu sunt întru totul sigur, dar este absolut imposibil. Că-mi place sau nu, sunteţi vârâtă în ea până la gât! Aşa stând lucrurile, de ce nu aţi lucra pentru mine?

Victoria roşi de încântare:

— Îmi oferiţi un serviciu?

— Poate. Dar foarte diferit de cele la care vă gândiţi. Este ceva… Periculos.

— Şi, ce dacă? Replică Victoria, cu bună dispoziţie. Nu este necinstit, nu? Pentru că debitez o grămadă de minciuni, se înţelege, dar n-aş vrea să fac ceva murdar…

Dakin avu un mic zâmbet, ciudat.

— Oricât de paradoxal ar fi, zise, tocmai pentru că ştii să minţi foarte bine, m-am gândit la tine. Eşti de partea ordinii şi a legii. Am să-ţi dau explicaţii foarte generale, dar suficiente ca să înţelegi ceea ce ai de făcut şi care pot fi pericolele la care am făcut aluzie. Nu pari lipsită de bun simţ şi îmi imaginez, deci, că n-ai reflectat niciodată mult la marile probleme ale politicii mondiale.

Victoria aprobă.

— Tot ceea ce ştiu, adăugă ea, este că toată lumea zice că într-o zi sau alta vom avea iar război.

— Se zice, într-adevăr. Şi ştii de ce?

Victoria îşi încruntă fruntea.

— Ei, bine… Din cauza Rusiei…, a comuniştilor…, a Statelor Unite!

— Văd, totuşi, că ai citit nişte ziare şi că ai ascultat din când în când radioul. Ceea ce ai spus nu este, dealtfel, inexact. Că două ideologii se opun în lume şi că, pentru opinia publică, sunt reprezentate, una, de Rusia comunistă, cealaltă, de Statele Unite ale Americii, nu este decât prea adevărat. Aceasta fiind admisă, Victoria, singura noastră speranţă pentru viitor constă în pace, care poate fi păstrată dacă, recunoscând deosebirea dintre concepţiile lor, deţinătorii acestor două ideologii se mulţumesc să-şi aplice

principiile în sfera lor sau, dacă ajung să se şi înţeleagă, cel puţin, să se suporte. Din nefericire, contrariul este pe cale să se producă şi, între cele două lumi fisura se adânceşte cu fiecare zi un pic mai mult. Cu toate acestea, există oameni care au ajuns să se întrebe dacă această prăpastie nu era voită de către o a treia putere, ocultă, şi până în prezent ignorată. De fiecare dată când un acord este avut în vedere, de fiecare dată când o apropiere pare cu putinţă, survine un incident, care face să eşueze totul. Şi fiecare se reîntoarce la suspiciunile sale, la temerile sale, la angoasele sale. Aceasta, Victoria, nu este efectul hazardului. Este ceva calculat, voit.

— Voit? Dar de cine şi de ce?

— De ce? Pentru multe motive, între care, probabil nu cel mai neînsemnat este, crede-ne, banii. Tot ce se petrece în lume se explică prin ei. Fără ei, nimic nu este posibil şi, în cazul de care ne ocupăm, originea lor este suspectă. De unde vin? O grevă, care pune sub semnul întrebării existenţa unui guvern ce acţionează pentru instaurarea păcii, izbucneşte undeva, în Europa? Ea este pusă la cale de muncitori, care, cu toată onestitatea, cred că îşi apără interesele. Dar, de unde vin banii care le-au permis organizarea şi care le vor permite să o prelungească? Căutaţi! Nu comuniştii sunt cei care i-au furnizat. Un val de anticomunism se sparge peste Statele Unite? Şi în acest caz, originea fondurilor rămâne misterioasă. Ei trec, cu certitudine, prin mâinile capitaliştilor, dar nu ei sunt cei care i-au „făcut”. În sfârşit, sume considerabile de bani dispar din circulaţie, fără să existe nici cea mai mică idee despre ceea ce s-a putut întâmpla cu ei. Pe diferite pieţe, se cumpără, în cantitate enormă, diamante, pietre preţioase. Zece tranzacţii şi nu mai rămâne nici o urmă din ele.

— Dar…

— Bineînţeles, Victoria, tabloul este foarte schematic. Ceea ce aş vrea să te fac să înţelegi este că există un grup ale cărui intenţii rămân încă obscure, care are interesul să

întreţină toate suspiciunile, toate divizările, toate neînţelegerile. Noi avem motive să credem că acest grup posedă, în toate ţările, agenţi, dintre care unii se află la faţa locului de multă vreme. Unii deţin poziţii foarte importante, alţii joacă un rol infinit mai modest, dar toţi sunt înhămaţi la aceeaşi treabă. Ei formează un soi de „coloană a cincea”, acţionând nu la scară naţională, ci la scară mondială.

— Dar cine sunt aceşti oameni?

— Nu au, presupunem noi, o naţionalitate determinată, însă au, toţi, o aceeaşi spaimă: le este teamă ca lumea să nu devină mai bună. Ei îşi închipuie că se poate, prin forţă, să se impună lumii legea unora, că anumiţi „superoameni”, care sunt ei, trebuie să supună voinţei lor o umanitate decadentă. Comit, în ansamblu, o eroare monumentală, păcătuiesc prin orgoliu şi nu uita că…

Dakin îşi tăie ferm fraza, tuşi şi continuă:

— Dar nu vreau să te fericesc cu o predică. Să ne întoarcem la fapte! Acest grup, pe care regret că nu pot să-l desemnez într-un mod mai exact, acţionează în diferite centre. Există unul în Argentina, unul în Canada, un altul – şi poate mai multe – în Statele Unite şi încă unul, probabil, în Rusia. În aceşti ultimi doi ani, douăzeci şi opt de savanţi, de diverse naţionalităţi, au dispărut ca prin vrajă. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ei. Acelaşi lucru s-a petrecut cu aviatori, cu ingineri, cu specialişti. Toţi, trebuie subliniat, erau tineri, ambiţioşi şi, în general, fără legătură de familie. Unde sunt ei acum? Nu o ştim, dar am început să avem câteva idei asupra a ceea ce ar putea să facă.

Victoria asculta cu o atenţie pasionată. Dakin urmă:

— S-ar zice cu uşurinţă că în epoca în care trăim nu există o ţară în care să se poată construi uzine şi să se producă în cel mai absolut secret. Totuşi, mai sunt colţuri izolate, îndepărtate de marile rute comerciale şi protejate de munţi înalţi şi de zone deşertice, locuri în care străinul se izbeşte de populaţii ostile şi care nu sunt atinse încă de câţiva rari călători. Ar putea, acolo, să se petreacă lucruri despre care

lumea exterioară n-ar şti niciodată, nimic. Este, astfel, unul, pe care n-am să-l precizez, la care se poate ajunge prin China sau trecând lanţul Himalayei. Drumul este lung şi dificil. Cu toate acestea, din diferite puncte ale globului, au fost aduse acolo materiale şi personal, şi unele şi celălalt deturnate de la destinaţia pretinsă, anunţată făţiş la plecare. Un om a căzut la bănuială, un om excepţional. Era născut la Kashgar, vorbea toate limbile şi dialectele Orientului şi avea peste tot prieteni şi legături. El a găsit pista şi a urmat-o. Când a revenit în lumea civilizată raportul său a părut şefilor atât de incredibil, încât au refuzat să admită aşa ceva. A sfârşit prin a crede că avusese febră şi că înţelesese greşit ceea ce auzise sau că visase. Totuşi, două persoane au crezut în veridicitatea spuselor sale. Prima, am fost eu. Imposibilul se produce atât de des, încât nu sunt niciodată sceptic. Cealaltlă era… Dakin ezita.

— Cealată era…?

— Cealaltă era sir Rupert Crofton Lee, un mare călător, care, pentru că el însuşi vizitase aceste regiuni pierdute, ştia că pot rezerva surprize uluitoare. Atitudinea mea şi cea a lui sir Rupert l-au decis pe Carmichael – acesta era numele omului în chestiune – să meargă la faţa locului să caute adevărul. Întreprinderea era hazardată, dar el era mai capabil decât oricine să o ducă la capăt. Aceasta se petrece cu nouă luni în urmă. N-am avut veşti de la el până acum câteva săptămâni. Dobândise certitudinea pe care o voise. Se întorcea cu dovezi. Dar adversarul îl descoperise, adversar pentru care era de o importanţă capitală ca el să nu mai poată ajunge la termen din călătoria sa înapoi. Frontierele au fost supravegheate de duşmanii săi şi mulţi nevinovaţi au fost sacrificaţi pentru că fuseseră luaţi drept Carmichael. Ce-i o viaţă umană? Însă, Carmichael a trecut. Teafăr şi nevătămat, până… În această seară.

— Omul care a fost… Ucis era el?

— Da, era el. Un om…

— Şi dovezile pe care le aducea i le-au luat ei? Umbra unui surâs trecu pe chipul lui Dakin.

— Cunoscându-l pe Carmichael, mă îndoiesc. Nu cred că le au. Numai că el a murit fără să fi putut să ne facă să ştim unde sunt sau cine le deţine. A încercat… Lucifer… Basra, Lefarge… Acestea sunt, cu siguranţă, cuvintelecheie. A trecut prin Basra şi s-a dus la consulat ca să-şi prezinte raportul, dar s-a întâmplat că a fost asasinat în anticameră… Presupun că aceste dovezi le-a lăsat undeva în Basra şi aş vrea, Victoria, să mergi să le cauţi.

— Eu?

— Da! Tu! Nu ai experienţă şi nu ştii ce să cauţi, dar tu ai auzit ultimele cuvinte ale lui Carmichael şi, când vei fi acolo, poate îţi va veni vreo idee… Cine ştie? Norocul debutanţilor! Aşa ceva există!

— Aş fi încântată să merg la Basra!

Victoria pusese în această exclamaţie atâta convingere, că Dakin zâmbi, aproape fără voia lui.

— Pentru că adoratorul tău se află acolo în acest moment? Pretextul este excelent. O idilă autentică? Nu am găsi ceva mai bun! Te vei duce la Basra, vei deschide ochii şi urechile şi vei privi în jurul tău. Nu pot să-ţi dau nici o instrucţiune… Şi, dealtminteri, cred că este preferabil, nu mi se pare că ţi-ar lipsi imaginaţia şi nici spiritul de iniţiativă. Nu ştiu nimic – dacă le-ai înţeles corect —, despre cuvintele „Lucifer” şi „Lefarge”. Înclin să cred, ca şi tine, că „Lefarge” este un nume propriu. Străduieşte-te să găseşti un Lefarge.

— Dar, întrebă Victoria, cum mă voi duce la Basra şi cu ce bani?

Dakin îşi scoase portofelul din buzunar şi-i întinse fetei un teanc de bancnote.

— Cât despre bani, iată! În ceea ce priveşte călătoria, mâine dimineaţă, vei merge să discuţi cu această bătrână gură-spartă, care este doamna Cardew-Trench, şi îi vei spune că ţii să vizitezi Basra înainte de a te alătura misiunii, de care eşti considerată că aparţii. Îi vei cere să-ţi

recomande un hotel. Îţi va răspunde că vor fi încântaţi să te găzduiască la consulat şi-i va timite o telegramă doamnei Clayton. Şi, probabil, la familia Clayton îl vei reîntâlni pe Edward. Toţi englezii care trec prin Basra trag la ei. Iar în încheiere, un sfat: dacă ţi se întâmplă ceva… Dezagreabil, dacă eşti întrebată ce ştii şi pentru cine lucrezi, nu încerca să fii eroică! Spovedeşte-te!

Victoria nu-şi ascunse satisfacţia:

— Mă bucur că-mi ziceţi asta şi vă sunt recunoscătoare. Sunt foarte slabă şi dacă aş fi torturată, n-aş rezista!

— N-or să te tortureze, spuse Dakin. Tortura este un joc învechit. O mică înţepătură şi, fără măcar să-ţi dai seama, ai să răspunzi cu toată sinceritatea la întrebările care ţi se vor pune. De aceea, ţin să nu-ţi închipui că trebuie, cu orice preţ, sa păstrezi secretul legat de ceea ce ţi-am zis. Nu ai să le povesteşti decât lucruri pe care ei deja le ştiu. După evenimentele din această seară, nu pot să se mai amăgească în privinţa mea… Şi nici în privinţa lui sir Rupert.

— Dar Edward? Îl pun la curent?

— Asta rămâne să hotărăşti! În principiu, nu spui nimănui ce faci la Basra. În practică…

Dakin se ridică, fără să-şi termine fraza.

— Dacă îi spui, reluă, va fi riscant şi pentru el. Şi acesta-i un aspect al chestiunii. Dar, a fost aviator, a luptat bine şi îmi imaginez că nu se teme de pericole. Şi cum două capete valorează ades mai mult decât unul singur… Mi-ai zis că „Ramura de Măslin”, pentru care lucrează, nu i se părea tocmai catolică? Interesant… Da, foarte interesant…

— De ce?

— Pentru că este şi impresia noastră.

După un moment de tăcere, adăugă:

— Încă două lucruri şi mă duc! Primul, iartă-mă că îţi spun asta, nu te lansa în minciuni prea complicate! Te încâlceşti în ele şi este jenant. Ştiu că eşti, într-un fel, o virtuoasă, totuşi… Minciuni simple – e mult mai bine!

— O să ţin minte, spuse Victoria, cu toată umilinţa convenabilă. Şi-apoi?

— Ciuleşte urechile şi dacă auzi pronunţându-se numele Anne Scheele, deschide-le mai tare!

— Anne Scheele? Cine este?

— Ştim foarte puţin despre ea şi, normal, ne-ar place să ştim mai multe!

Capitolul XV

— Airport Hotel”? Strigă doamna Cardew Trench. Nici să nu vă gândiţi! Trebuie să trageţi la consulat. Claytonii vor fi încântaţi să vă aibă oaspete! Îi cunosc de ani de zile. Le vom telegrafia şi o să plecaţi cu trenul de diseară. Sunt vechi prieteni ai doctorului Pauncefoot Jones.

Victoria roşi discret. Episcopul de Llangow, transferat la Languao, era hotărât, mai practic decât acest doctor Pauncefoot Jones, pe care risca să-l întâlnească la fiecare cotitură.

Călătoria prezenta pentru Victoria toate atracţiile noutăţii. Fără îndoială, trenul nu avea dintr-un expres decât numele, dar Voctoria începea să înţeleagă faptul că nerăbdarea era un cusur occidental.

O maşină oficială o aştepta la gară. Consulatul ocupa o vilă mare. Grădina era minunată, iar un balcon făcea înconjurul clădirii, la nivelul primului etaj. Doamna Clayton coborî treptele de la intrare, că să vină în întâmpinarea fetei.

— Suntem încântaţi să te vedem, zise ea cu un zâmbet încântător. Basra este foarte plăcută în acest anotimp şi ar fi de neiertat să părăseşti Irakul fără să fi petrecut câteva zile aici. Oamenii o ştiu şi ni se întâmplă, uneori, să ne fie absolut imposibil să ne cazăm vizitatorii. Din fericire, nu este cazul în acest moment, când nu avem pe nimeni, cu excepţia unui tânăr colaborator al doctorului Rathbone. Este foarte amabil, ai să vezi! În schimb, l-ai pierdut pe Richard Baker. Am primit telegrama doamnei Cardew Trench după plecarea sa…

Cine era Richard Baker? Victoria nu avea nici cea mai mică idee, dar îi era perfect egal că plecase. Singur, Edward o interesa.

— S-a dus în Kuweit pentru 48 de ore, continuă doamna Clayton. Kuweit! Încă un oraş de văzut... Înainte ca locul să fie stricat, ceea ce nu va întârzia... Să vedem cu ce ai prefera să începi? Vrei acum să te odihneşti sau faci mai întâi o baie?

Victoria optă pentru baie.

— Foarte bine! Să te conduc în camera ta...

Cele două femei urcară scara.

— Ce face doamna Cardew Trench? Întrebă doamna Clayton, punând piciorul pe prima treaptă. Îmi închipui că sunteţi vechi prietene...

Victoria socoti inutil să mintă.

— Nu, spuse ea. Am cunoscut-o la Bagdad.

— Şi, din primul sfert de oră, a vrut sa ştie totul despre tine? Joacă foarte bine bridge, compania sa este foarte agreabilă, dar este atât de vorbăreaţă... Cred că ţi-ai dat seama! Aceasta-i camera ta! Baia este în dreapta. Te las şi îţi zic: pe curând!

Şi spunând acestea, doamna Clayton, care te ducea irezistibil cu gândul la o albină zeloasă, dispăru. Victoria făcu o baie, apoi îşi aranja părul şi se machie cu toată grija pe care poate să o aibă în această delicată operaţie o tânără care se pregăteşte să-l întâlnească pe „alesul inimii sale”.

Victoria ţinea ca, înainte de toate, să aibă cu el o întâlnire particulară, oricât de scurtă ar fi fost. Nu se îndoia că el era îndeajuns de binecrescut ca să nu se mire că era prezentat unei „Pauncefoot Jones”, pe care nu o cunoaşte decât sub numele de „Jones”, dar nu trebuie ca să se arate surprins că o reîntâlnea în Orient. Punându-şi o rochiţă de vară – avea mereu impresia că timpul era ca la Londra, în luna iunie–, merse, aşadar, pe balcon, ca să pândească sosirea lui Edward şi să-i facă semn.

Dar la capătul unui minut, bătu în retragere în camera sa, pentru ca să nu fie zărită de un om, înalt şi slab, care venea spre casă. Când acesta urcă la intrare, ea îşi reluă postul de observaţie. Aproape imediat, Edward pătrunse în grădină printr-o portiţă, prin care se ajunge direct pe malul fluviului. Fidelă tradiţiei shakespearene, Victoria-Julieta se apleacă peste balustrada balconului, apoi se depărta de pomenita tradiţie făcând:

— Pstt!

El ridică iute capul. Ea îl găsi mai seducător ca niciodată şi, cu jumătate de glas, spuse:

— Apropie-te!

O privea, uluit.

— Nu-i cu putinţă! Exclamă. M-am repatriat, cumva?

Cu un gest, îi impuse linişte.

— Rămâi unde eşti! Cobor.

O luă de-a lungul balconului, până la o scăriţă, pe care o reperase, şi coborî la Edward, care nu se mişcase. Chipul său trăda o zăpăceală totală.

— Şi, totuşi, nu m-am îmbătat cu ziua în cap, zise, în cele din urmă. Eşti cu adevărat tu?

— Cu adevărat, eu!

— Dar, ce faci aici şi cum ai ajuns? Nu mă gândeam să te revăd vreodată!

— Nici eu nu mă gândeam că am să te mai văd!

— Ce te-a adus aici?

— Avionul!

— Bineînţeles, avionul! Dar prin ce minunată întâmplare eşti la Basra? Cum ai venit aici?

— Cu trenul!

— O faci dinadins, răutate mică! Dumnezeule, ce mulţumit sunt să te văd! Însă, te implor, răspunde-mi!

— Am venit cu o doamnă. Care îşi rupsese braţul, o anume doamnă Clipp, o americană. Mi s-a propus afacerea a doua zi după ce te-am întâlnit. Îmi vorbiseşi de Bagdad, Londra

mă călca pe nervi, aşa că mi-am zis că mi-ar face bine să schimb aerul.

— Eşti magnifică, Victoria! Şi această doamnă Clipp este aici?

— Nu. S-a dus să-şi vadă fata la Kerkuk. Nu m-a angajat decât pentru călătorie.

— Atunci, ce faci acum?

— Continui să profit de schimbarea aerului. Fireşte, sunt nevoită să recurg, pentru asta, la câteva mici subterfugii şi de aceea am ţinut să te văd înainte ca să ne reîntâlnim în public. Nu-i cazul să povesteşti că ultima oară când am stat de vorbă, eram o simplă stenodactilografă în şomaj!

— Fii liniştită! Spune-mi ce pretinzi că eşti şi voi zice ca tine!

— Ei, bine, iată: sunt domnişoaraPauncefoot Jones. Unchiul meu, celebrul arheolog, face săpături pe aici, într-un loc mai mult sau mai puţin inaccesibil şi mă voi duce, peste câtva timp, la el.

— Normal, din toate acestea, nimic nu-i adevărat…

— Închipuieşte-ţi! Dar asta nu împiedică să pară!

— Pare, de acord! Dar dacă te întâlneşti cu bătrânul Pauncefoot Jones?

— Nu există riscul! După câte am înţeles, când un arheolog începe să scormonească, nu-l mai interesează nimic. Nu se mai opreşte!

— Aşa am auzit şi eu. Dar el, Pauncefoot Jones al tău, are, într-adevăr, o nepoată?

— Cum vrei să ştiu?

— Atunci, nu uzurpi identitatea numănui? Asta-i cu mult mai puţin grav…

— Nu-i aşa? Dealtminteri, la nevoie, aş zice că nu sunt nepoata lui, ci doar verişoara şi că m-am obişnuit să-l chem „unchiul meu”.

Edward o admiră.

— Te gândeşti la toate, Victoria, şi eşti, cu adevărat, o fată uluitoare. Credeam că vor trece ani fără să te revăd şi că, în

ziua în care ne vom întâlni, tu nici n-ai să mă mai recunoşti. Şi iată-te aici!

Victoria era într-al noulea cer. Dacă ar fi fost o pisică, ar fi tors.

— În afară de asta, zise Edward, ai nevoie de lucru… Nu te-ai îmbogăţit, nu?

— Mai degrabă contrariul! Trebuie neapărat să găsesc un serviciu. Am fost la faimoasa „Ramură de Măslin”, l-am văzut pe doctorul Rathbone şi l-am întrebat ce puteam face… Însă, n-a mers. El vrea mult să-mi dea de lucru, dar nu vrea să mă plătească.

Edward clătină din cap.

— E un bătrân zgârcit. Pentru el, oamenii trebuie să muncească de amorul artei.

— Este o canalie?

Edward ezită un pic înajnte ca să răspundă:

— Nu ştiu. Adevărul e că nu ştiu ce să cred. Nu văd cum ar putea să fie un escroc. „Ramura de Măslin” nu-i aduce nimic, el trudeşte pentru un ideal şi pare sincer. Cu toate acestea, am sentimentul că în aranjamentul lui este ceva necurat!

— Să intrăm! Spuse Victoria. O să mai vorbim de asta.

— Nu mă îndoiam, exclamă doamna Clayton, că vă cunoaşteţi, Edward şi cu tine!

Victoria râse cu ea.

— O! Zise. Suntem vechi prieteni. Dar ne pierdusem din vedere şi nu mă aşteptam să-l regăsesc pe Edward aici!

Domnul Clayton, domnul înalt şi slab pe care Victoria îl văzuse venind, i se adresă lui Edward.

— Aţi progresat, cât de cât, în această dimineaţă?

— Deloc, răspunse Edward. Lăzile de cărţi sunt acolo, dar ca să le scot, formalităţile nu se mai sfârşesc.

Clayton zâmbi.

— În Orient, nimic nu merge repede.

— Parcă anume, continuă Edward, funcţionarul căutat nu-i niciodată acolo când ai nevoie de el. Toată lume este plină

de bunăvoinţă, toată lumea nu vrea decât să te ajute, dar… Nu se mişcă nimic.

Râseră.

— În cele din urmă, te vei alege cu ceva, spuse doamna Clayton, cu umor. Dar doctorul Rathbone a avut o idee bună, trimiţându-te aici. Altfel, lăzile ar fi rămas la Basra luni de zile!

— De când cu evenimentele din Palestina, ei se tem de bombe şi de… Literatură subversivă. Totul este suspect!

Doamna Clayton întoarse capul spre soţul ei.

— Sper că lăzile de cărţi ale doctorului Rathbone nu conţin bombe!

— Draga mea, răspunse Clayton, doctorul Rathbone este un savant eminent, membru al mai multor academii, un om cunoscut şi respectat în toată Europa.

Avea, în ton, ceva ca un reproş, dar doamna Clayton se prefăcu a nu-şi da seama.

— Atunci, i-ar fi cu atât mai uşor să se ocupe de contrabandă cu arme!

Clayton nu replică, dar Victoria crezu că înţelege, după expresia iritată a figurii sale, că presupunerea îi displăcea.

Viaţa fiind ca suspendată în orele calde ale zilei, Victoria şi Edward îşi părăsiră gazdele după prânz, ca să facă o mică plimbare pe Chatt-el Arab. Victoria admiră fluviul, descoperi cu încântare pâlcurile de curmali înverzind peisajul şi se amuză de ambarcaţiunile arabe, cu prora înaltă, care se angajau, remorcate, pe canalul care ducea spre oraş.

Colindară, apoi, prin suk-uri şi se întorceau fără grabă spre consulat, când, brusc, Victoria îi puse însoţitorului ei o întrebare care o tracasa de mult timp:

— Edward, care e numele tău?

O privi uluit.

— Ce spui?

— Cum te numeşti? Nu-ţi dai seama că nu-ţi ştiu numele de familie?

— Pe cinstea mea, aşa-i! Ei, bine, este Goring. Edward Goring.

— Edward Goring… Este bine de ştiut. Aveam aerul unei toante, la „Ramura de Măslin”… Să cauţi pe cineva, căruia nu-i cunoşti decât prenumele, Edward…

— Nu era acolo o fată cu părul negru?

— Ba da.

— Era Catherine. Este foarte amabilă. Dacă îi spuneai de Edward, ar fi ştiut imediat de cine era vorba…

— Nu mă îndoiesc, zise Victoria sec.

— Catherine este foarte drăguţă. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da, ba da…

— Nu se poate spune că este frumoasă, dar e teribil de simpatică…

— Zău?

Tonul era glacial, dar Edward nu observa.

— Fără ea, continuă, nu ştiu ce m-aş fi făcut. Este la curent cu toate şi m-a ferit de o grămadă de gafe. Sunt sigur că, ea şi cu tine, o să fiţi foarte bune prietene.

— Nu cred că vom avea prea mult prilejul să ne întâlnim.

— Ei, hai! Am să aranjez să lucrezi la noi…

— Cum ai să te descurci?

— Nu ştiu, dar am să fac cumva. Am să-i spun bătrânului Rathbone că eşti o stenodactilografă epatantă etc, etc.

— O să-şi dea repede seama că nu este adevărat.

— În orice caz, o să ai o slujbă în hardughie. N-ai să alergi în dreapta şi-n stânga pentru ca să dai de una! N-ai s-o găseşti şi, într-o zi, voi afla că eşti în drum spre Burma, în final, spre fundul Africii negre. Nu, scumpă copilă, n-ai încotro! Te ţin sub ochi şi n-ai s-o ştergi!

Victoria se feri să remarce că nimeni n-ar fi putut acum să o smulgă din Bagdad. Spuse doar.

— La urma urmelor, ar fi amuzant să lucrez la „Ramura de Măslin!”

— Amuzant, poate nu-i cuvântul. Este foarte solicitant şi munca nu-i nostimă…

— Fără a mai pune la socoteală că nu este nici catolică! Ai rămas la aceeaşi părere?

— Oo! Ştii, am zis asta…

— Ai zis-o… Şi o gândeşti! După mine, ai avea dreptate.

Întoarse iute capul spre ea.

— Ce te face să spui asta?

— Ceva ce mi-a fost zis de unul din prietenii mei.

— Care prieteni?

— Un prieten…

Edward făcu o grimasă.

— Fetele ca tine au prea mulţi prieteni! Eşti răutăcioasă, Victoria! Sunt nebun după tine, iar ţie ţi-e complet indiferent!

Ea protestă:

— Nu-i adevărat! Nu mi-e deloc indiferent.

Apoi, ascunzându-şi bucuria, adăugă:

— Edward, printre oamenii care au în vreun fel legătură cu 'Ramura de Măslin”, există şi unul numit Lefarge?

— Lefarge?

Edward reflectă.

— Nu, spuse în sfârşit. După câte ştiu, nu. Cine este?

— Dar Anna Scheele? Insistă Victoria. Este un nume care îţi spune ceva?

De data aceasta, Edward reacţiona într-o manieră foarte diferită. Apucând-o pe Victoria de încheietura mâinii, o întrebă:

— Ce ştii tu despre Anna Scheele?

— Lasă-mă, Edward! Nu ştiu nimic despre ea. Te-am întrebat, pur şi simplu, dacă tu ştii ceva!

— Cine ţi-a vorbit de ea? Doamna Clipp?

— Nu. Cel puţin, nu cred… Cu o femeie care debitează atâtea cuvinte pe minut, nu eşti sigur de nimic, dar mi se pare că, totuşi, mi-aş aminti…

— Şi de ce crezi că Anna Scheele are de-a face cu „Ramura de Măslin”?

— Mă înşel crezând-o?

— Habar n-am… Este atât… Atât de vag! Ajunseseră în faţa grilajului grădinii de la consulat.

Edward aruncă o privire la ceas.

— Trebuie să mă duc să-i văd iar pe vameşii mei. Păcat că nu ştiu araba! Te las, dar nu pentru multă vreme! Am o mulţime de lucruri să te întreb.

— Iar eu, răspunse Victoria, o mulţime de lucruri să-ţi spun!

Vorbise fără să şovăie. Ea însăşi curajoasă, avea despre bărbaţi o înaltă părere, considerând că erau făcuţi pentru pericol, ca scânteile pentru a ţâşni în spaţiu. Edward nu i-ar fi recunoscător, dacă nu l-ar asocia riscurilor de care putea să aibă parte.

Dealtfel, gândindu-se bine, Victoria ajunsese la convingerea că domnul Dakin chiar contase pe faptul că ea o să-l bage pe Edward „în afacere”.

Seara, cei doi tineri făcură o nouă plimbare împreună, de data aceasta în grădina consulatului. La insistenţele doamnei Clayton, Victoria consimţise să-şi pună o jachetă de lână peste rochia sa de vară. Noaptea era superbă, dar ei erau atât de absorbiţi de discuţie, încât nici măcar nu băgau de seamă.

— Totul a început cât se poate de simplu, zise Victoria. Un bărbat a intrat în camera mea, la „Tio”; şi a murit. Dintr-o lovitură de pumnal.

Edward nu putu să socotească evenimentul atât de banal pe cât pretindea Victoria că fusese, fiindcă, aparent, încremenit, o rugă să repete.

— Ce-ai spus?

— Am spus „mort dintr-o lovitură de pumnal”. Dacă s-ar fi folosit un revolver, aş fi auzit detunătura. În orice caz, era mort…

— Era mort şi a intrat în camera ta?

— Uf, Edward, nu fi tont!

Victoria îi povesti toată istoria. Destul de rău, pentru că nu era niciodată în largul ei când spunea adevărul. Aventurile, deşi autentice, ai fi zis că n-au existat decât în închipuirea sa.

— Te simţi bine? O întrebă Edward, când termină. Oare n-ai făcut insolaţie?

— Bineînţeles că nu!

— Fiindcă e greu de crezut că toate astea s-au putut întâmpla!

— Totuşi, replică Victoria, un pic înţepat, pur şi simplu s-au întâmplat!

— Dar aşa ceva nu poate fi adevărat! Această organizaţie mondială, aceste pregătiri secrete, undeva, în Tibet sau în Belucistan, ţin de roman! Asemenea lucruri nu există!

— Nu, zău!

— Hai, Victoria, glumeşti! Ai inventat totul!

— Nu!

Era furioasă. El continuă:

— Iar tu ai fi venit aici ca să cauţi un anume Lefarge şi o aşa-numită Anna Scheele…

— De care tu însuţi ai auzit vorbindu-se. Fiindcă numele ei a fost pronunţat în faţa ta. Este adevărat sau nu?

— Exact. I s-a rostit numele în faţa mea.

— Cine şi unde? La „Ramura de Măslin”?

Edward se gândi un moment, apoi zise:

— Nu cred că asta înseamnă mare lucru… Este atât de bizar…

— Spune, totuşi!

— Te admir, Victoria. Eu, nu sunt ca tine! Nu am inteligenţa ta, fineţea ta… Eu simt lucrurile, simt că ceva nu e în regulă, dar sunt incapabil să explic de ce am această impresie…

— Nu te chinui! Cunosc asta. Această impresie o am şi câteodată… Am avut-o, de pildă, când l-am zărit pe sir Rupert pe balcon, la „Tio”…

— Sir Rupert?

— Sir Rupert Crofton Lee. A fost în avion cu mine. Un tip foarte distant, foarte rece, un personaj remarcabil. Trebuie să-l cunoşti, măcar ca reputaţie… Pe scurt, când l-am revăzut la „Tio”, aşezat la soare, pe balcon, am avut impresia că exista în tablou ceva ce nu se potrivea. Ce? N-aş fi în stare să-ţi spun.

— Rathbone, ţin bine minte, îi ceruse să aibă o discuţie la „Ramura de Măslin”, dar, în cele din urmă, nu s-a căzut de acord şi cred că el a plecat cu avionul, ieri dimineaţă, la Cairo sau la Damasc.

— Să ne întoarcem la Anna Scheele!

— Dacă insişti… Ei, bine, după câte îmi amintesc, o fată i-a pomenit numele în prezenţa mea.

— Catherine?

— Mă pui pe gânduri! Ar putea fi, într-adevăr, Catherine…

— Sunt sigură şi tocmai de asta nu vrei să spui nimic!

— Eşti ţicnită, biata mea, Victoria!

— Şi ce a spus de Anna Scheele?

— Vorbea cu o altă fată de la „Ramura de Măslin” şi zicea „Când va sosi Anna Scheele, vom putea să mergem mai departe. De la ea o să primim ordinele… Şi numai de la ea”.

— Dar asta-i foarte important, Edward!

— Atenţie! Nu sunt nici măcar sigur că am înţeles bine numele.

— Nu ţi-a părut ciudat, în momentul acela, ceea ce spunea?

— Pe cinstea mea, nu! Pur şi simplu, mi-am zis că fără îndoială, era aşteptată o individă, care urma să preia direcţiunea afacerii şi punct, asta-i tot! Încă o dată, Victoria, eşti chiar sigură că n-ai visat toată această poveste?

Îi aruncă o asemenea căutătură, încât el, imediat, dădu înapoi.

— Bine, bine, n-am spus nimic! Numai că, Victoria, ai să admiţi că seamănă cu un roman de aventuri. Acest tip, care apare la tine în cameră, care are exact vreme să-ţi spună

două cuvinte şi care moare la tine în pat! Recunoaşte că nu pare adevărat!

— N-ai văzut sângele.

— Trebuie să fi fost teribil de zdruncinată!

— Te cred! Şi vii tu, acum, să-mi spui că am inventat totul!

— Îţi cer iertare, Victoria. Dar ceea ce nu ignor este faptul că eşti destul de puternică în materie de minciuni gogonate: episcopul de Llangow etc…

Victoria înălţă din umeri.

— Acelea erau şotii. Acum este vorba de o treabă serioasă…

— Acest… Dakin ţi-a lăsat impresia că ştia despre ce vorbea?

— Absolut. Dar, spune-mi Edward, cum de ştii tu… Din balcon, o voce o întrerupse:

Ei, tinereţe, veniţi? Paharele voastre vă aşteaptă!

Victoria se întoarse spre vilă şi o zări pe o doamna Clayton, sprijinită în coate, pe balcon.

— Iată-ne! Strigă. Sosim!

Şi intrară.

În seara aceea, Victoriei i-a fost greu să adoarmă. Venise la Bagdad ca să-l regăsească pe Edward. Reuşise să-l întâlnească după destule eforturi. Scopul odată atins, entuziasmul ei pierea.

Un pic din vina lui Edward, care părea că nu voia să creadă în realitatea unei aventuri, pe care ea, totuşi, n-o visase. Fiindcă totul era adevărat! Fără nici o îndoială, Victoria Jones, o micuţă stenodactilografă din Londra, se afla în Orient, un om fusese ucis aproape sub ochii ei, ea devenise ceva de gen agent secret şi, peste toate, îl regăsise pe bărbatul pe care îl iubea într-o grădină paradisiacă, care, dealtminteri, nu trebuia să fie prea departe de locul în care se afla, în zilele de la începutul lumii, grădina Edenului.

Versurile unui cântec din copilărie îi reveniră în memorie:

Câte mile sunt de-aici la Babilon?

Şaptezeci.

Şi voi fi acolo înainte ca să se aprindă lumânările? Bineînţeles. Şi tu o să ai timp să te întorci.

Pentru moment, ea era aproape la Babilon. Şi cu Edward! Dar ce anume voia să-l întrebe, când îi chemase doamna Clayton? Îi zburase din minte, dar trebuia neapărat să-şi aducă aminte… Pentru că era important. Edward… Anna Scheele… Rupert Crofton Lee… Exista ceva care nu se potrivea… Dar, ce? Şi asta, de asemenea, trebuia să caute… Şi Lefarge… Catherine… Catherine şi Edward… Era absurd.

Victoria căzu într-un somn agitat.

Doamna Clayton se întoarse spre Victoria.

— Încă un pic de cafea?

— Cu plăcere.

— Ai un aer obosit. Nu cumva eşti bolnavă?

— Nu. Doar că am avut o noapte grea. Patul este excelent, dar eu am dormit rău.

Gerald Clayton deschise radioul. Era ora informaţiilor şi aparatul porni cum sunară ultimele note ale „semnalului”.

Aseară, la Camera Comunelor, primul ministru a dat noi detalii asupra restricţiilor la importuri.

Ni se anunţă din Cairo că trupul lui Rupert Crofton Lee a fost pescuit din Nil…

Victoria îşi aşeză ceaşca de cafea. Doamna Clayton scoase o exclamaţie. Vocea spicherului continuă:

Sir Rupert, sosit de la Bagdad cu avionul, s-a cazat la un mare hotel din Cairo. A ieşit seara şi era absent de 24 de ore când i-a fost descoperit cadavrul. Cu toate acestea, sir Rupert n-a murit înecat, ci asasinat cu o lovitură de pumnal în inimă. Expediţiile sale în China şi Belucistan i-au adus lui sir Rupert o reputaţie mondială şi era autorul a numeroase cărţi apreciate.

— Asasinat! Strigă doamna Clayton. Erai la curent, Gerald?

— Ştiam că dispăruse, zise Clayton. Se pare că un comisionar i-a adus un bilet şi că el a părăsit pe jos hotelul, imediat şi fără să spună unde se ducea…

Câteva minute mai târziu, Edward şi Victoria se găseau între patru ochi.

— Ei? Îi zise ea. Crezi şi acum că am visat? După Carmichael, sir Rupert! Regret că am spus despre el că era un „fanfaron”. Toţi cei care, mai mult sau mai puţin, sunt amestecaţi în această afacere sunt marcaţi. Mă întreb dacă nu va fi rândul meu data viitoare…

— Te implor, Victoria, nu spune asta, ca şi cum ţi-ar face plăcere! Nu trebuie dramatizat! Nu văd de ce ai fi suprimată, dat fiind că, în definitiv, tu nu ştii nimic precis… În ciuda acestui fapt, te rog, nu fă imprudenţe!

— Nu fă nici tu! Fiindcă eşti amestecat! Şi eu ţi-am făcut-o!

El ridică din umeri.

— Deh! Asta rupe monotonia existenţei…

Capitolul XVI

— Ei, întrebă Dakin, ţi-ai găsit îndrăgostitul?

Victoria răspunse afirmativ cu un semn din cap.

— Şi ai descoperit ceva?

— Nu.

Fata spusese asta cu un ton atât de dezolat, că Dakin zâmbi.

— Nu ai de ce să fii mâhnită! În acest joc – să ţii minte –, rezultatele sunt rare şi la distanţă. Ai fi putut să găseşti ceva, nu se ştie niciodată, dar nu contam deloc.

— Atunci, să continui?

— Ţii?

— Sigur. Edward crede că ar putea să-mi facă rost de o slujbă la „Ramura de Măslin”. Deschizând ochii şi urechile, poate că aş putea să aflu ceva. Despre Anna Scheele… Pentru că, acolo, este cunoscută…

— Dar asta-i foarte interesant! Unde ai descoperit-o?

Victoria relată ceea ce Edward auzise de la Catherine despre Anna Scheele.

— Foarte interesant! Declară Dakin.

— Dar cine este Anna Scheele? Ştiţi ceva despre ea sau nu este pentru dumneavoastră decât un nume?

— Anna Scheele este secretara…, şi braţul drept al unui finanţist american, care este în fruntea unei mari bănci internaţionale. Venind de la New York, ea a sosit la Londra acum zece zile. De atunci a dispărut.

— Dispărut? Vreţi să spuneţi că este moartă?

— Dacă este, corpul nu i-a fost găsit.

— Dar este moartă?

— E posibil.

— Trebuia să vină la Bagdad?

— Nu ştiu. După cele spuse de această Catherine, de care mi-ai vorbit, avea, probabil, intenţia… Dealtminteri, greşesc punând fraza la imperfect, fiindcă, până în prezent, nu există nici un motiv să se creadă că a încetat să trăiască.

— Poate că am să aflu ceva despre asta la „Ramura de Măslin”.

— Poate… Dar, te implor, Victoria, fii prudentă, foarte prudentă! Ne confruntăm cu oameni care nu se dau înapoi de la nimic… Şi n-aş vrea ca într-una din aceste zile să-ţi fie găsit cadavrul în Tigru!

— Precum cel al lui sir Rupert Crofton Lee.

Victoria alungă dezagreabila viziune, care o umpluse de fiori, şi reluă:

— Apropo de sir Rupert, ieri dimineaţă, la hotel, când l-am văzut, ceva m-a surprins la el… Tare-aş vrea să-mi aduc aminte ce!

— Surprins… De ce?

— Tocmai asta mă întreb! O să-mi amintesc, poate. Dealtfel, n-are, probabil, nici o importanţă!

— Cele mai mici lucruri pot să aibă importanţă.

— Dacă Edward îmi obţine o slujbă la „Ramura de Măslin”, este de părere că ar trebui să părăsesc „Tio”, pentru ca să

merg să locuiesc într-o pensiune de familie, ca toate tinerele care lucrează acolo.

— Într-adevăr, ar fi mai bine. Edward al tău mi se pare că are capul pe umeri.

— Aţi dori să-l cunoaşteţi?

Dakin clătină din cap.

— Cu siguranţă, nu! Dimpotrivă, spune-i să mă evite! Din păcate, tu, date fiind împrejurările morţii lui Carmichael, eşti suspectă. Edward, însă, din fericire, nu s-a aflat amestecat în aceste evenimente. Este un avantaj apreciabil. Să-l menţinem!

— Aş vrea să vă întreb… Carmichael… Cine l-a asasinat? Cineva care îl urmărea?

— Nu. Imposibil.

— Imposibil?

— El a sosit pe fluviu şi nu era urmărit. O ştim, pentru că Tigrul era supravegheat de oameni de-ai noştri.

— Atunci, a fost ucis de cineva care era deja în hotel?

— Cu certitudine… Şi aş preciza chiar „de cineva care se găsea în această aripă a hotelului”. Eu eram cu ochii pe scară şi nimeni nu a putut să vină pe acolo.

După câteva secunde de reflecţie, adăugă:

— Ceea ce limitează extrem de mult numărul suspecţilor. Nu se aflau în această aripă decât tu, eu, doamna Cardew Trench, Marcus Tio şi surorile sale, un cuplu de bătrâni servitori ai casei de ani de zile, un anume Harrison, din Kirkuk, care pare dintre cei mai onorabili, şi o infirmieră de la spitalul evreiesc… Toţi ar putea sa fie vinovaţi… Dar este puţin probabil ca asasinul să fie unul dintre ei…

— De ce?

— Pentru că întotdeauna, Carmichael era prevăzător. El ştia că se apropia clipa cea mai redutabilă a misiunii sale şi era un om care simţea pericolul. Un soi de instinct îl avertiza. De data aceasta…

— Poliţiştii?

— Ei nu au sosit decât după… Veneau din stradă şi cineva a trebuit să le facă semn… Dar nu unul dintre ei a ucis… Carmichael a fost lovit de cineva pe care îl cunoştea bine, de cineva în care avea încredere… Sau pe care îl considera o cantitate neglijabilă. Numai dacă aş şti pe care dintre aceste ipoteze să o aleg!

A lua drumul Bagdadului, a-l regăsi pe Edward, a pătrunde secretele „Ramurii de Măslin” constituia un program minunat. Entuziasmant. Dar acum, când Victoria atinsese cel puţin două din obiectivele sale şi, în ochii săi, cele mai interesante, exaltarea sa originală pierise şi, în rarele momente în care reflecta la asta, ajungea să se întrebe ce naiba venise să facă în Orient. Edward? Gândul revederii i-ar fi smuls ţipete de bucurie. Acum îşi savura fericirea calm. Îl iubea pe Edward, Edward o iubea, munceau amândoi sub acelaşi acoperiş… Dar, mergând mai adânc, ce căutau, unde voiau să ajungă?

Edward reuşise, ea nu prea ştia cum, să-i smulgă la „Ramura de Măslin” un servici plătit cu zgârcenie. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului într-o cameră obscură, permanent luminată de becul electric. Cât era ziua de lungă, zdrăngănea la o maşină de scris hodorogită, bătând cu egală indiferenţă scrisori, comunicate şi manifeste, toate privind diversele activităţi ale „Ramurii de Măslin”, o asociaţie în al cărei program erau şi bune şi rele. După Edward, exista la „Ramura de Măslin” „ceva nu tocmai catolic”. Domnul Dakin părea să împărtăşească această opinie. Victoria se afla acolo pentru a încerca să afle pe ce se baza. Ar fi vrut mult „să găsească ceva”, dar nu găsea nimic şi, pe cât putea ea să aprecieze, nu găsea nimic, pentru că nu era nimic de găsit! La „Ramura de Măslin” nu se preocupa decât să facă să domnească pacea între popoare. Se discuta despre asta şi se organizau reuniuni amicale, unde nu se bea decât suc de portocale, însoţit de sandvişuri cu legume, economice şi deprimante. Victoria nu vedea în jur nici intrigi, nici conspiraţii. Era o

plictiseală temeinică, dar cea mai onestă din lume. Tineri cu tenul închis îi făceau, din când în când, un pic de curte Victoriei, care îi respingea amabil, alţii îi împrumutau cărţi, pe care le parcurgea şi le găsea agasante. Părăsise „Tio Hotel” şi se instalase pe malul stâng al Fluviului, într-o pensiune de familie, în care trăiau cu ea fete de naţionalităţi diferite şi, mai ales, Catherine. Victoria avea impresia că era privită de Catherine cu antipatie, dar n-ar fi ştiut să zică dacă asta se întâmpla pentru că ea o bănuia că era o spioană sau, pur şi simplu, fiindcă era geloasă. Cea de-a doua ipoteză i se părea mai plauzibilă. Se ştia că Victoria îşi datora postul lui Edward şi Catherine nu era singura căreia lucrul acesta îi displăcea.

De fapt, Victoria îşi mărturisea cu amărăciune că dragul ei Edward era mult prea frumos. La „Ramura de Măslin”, fetele înnebuneau după el, ceea ce era, dealtfel, cu atât mai puţin surprinzător, cu cât el se arăta gentil cu toate. Se convenise ca în manifestările lor publice, Victoria şi Edward să nu lase să se ghicească ce erau unul pentru celălalt. Edward se purta cu Victoria precum cu toate fetele din instituţie, cu deosebirea că în privinţa ei manifesta o rezervă marcată.

Dacă Victoria considera activităţile „Ramurii de Măslin” perfect nevinovate, dimpotrivă, fondatorul mişcării îi inspira spaime confuze. O dată sau de două ori îl surpinsese pe doctorul Rathbone examinând-o cu un aer gânditor şi această privire sumbră, aţintită asupra ei, îi provocase o curioasă impresie de nelinişte. Tare ar fi vrut să ştie ce credea bătrânul despre ea şi dacă bănuia ce o adusese la „Ramura de Măslin”.

Instrucţiunile primite de la domnul Dakin erau foarte precise. Unele din ele priveau modul în care trebuia să procedeze pentru a-l face să ştie, dacă ar fi fost cazul, că avea să-i comunice ceva. Dakin îi dăduse o batistă veche, de un roz spălăcit. Dacă ea voia să se vadă cu Dakin, trebuia, spre seară, să se plimbe pe malul Tigrului, aşa cum o făcea

în fiecare zi, urmându-i curgerea până la o scară care ducea la un chei, unde erau bărci amărâte, şi să agate o fâşiuţă din batista roz de un anumit cui ruginit înfipt în zid. Până în prezent, Victoria o constata cu amărăciune, nu descoperise nimic care să merite să-i fie raportat lui Dakin. Făcea fără plăcere o muncă prost plătită şi nu avea nici măcar consolarea de a-l vedea mai des pe Edward, aproape mereu în misiune într-o parte sau alta. Tocmai se reîntorsese din Persia. În timpul absenţei sale, Victoria avusese cu Dakin o scurtă discuţie. El îi spusese să se ducă la „Tio Hotel” şi să întrebe dacă nu lăsase cumva o jachetă în camera pe care o ocupase. I se răspunsese că nu, apoi sosise Marcus, care o dusese pe malul Tigrului, ca „să bea ceva”. În drum, îl zăriseră pe Dakin; Marcus îl strigase, continuaseră plimbarea în trei şi, paharele odată servite, Marcus se eclipsase sub un pretext, lăsându-i pe Victoria şi Dakin între patru ochi. Puţin jenată, tânăra îi mărturisise că nu aflase, deocamdată, nimic interesant. Dakin pronunţase cuvintele liniştitoare.

— Draga mea, copilă, nu ştii nici măcar ce cauţi şi nimic nu dovedeşte că există ceva de descoperit. Spune-mi numai ce impresie ţi-a făcut „Ramura de Măslin”, acum, că o cunoşti puţin!

— Este locul de muncă cel mai plictisitor din câte am văzut vreodată!

— Plictisitor, dar cinstit?

Se gândise înainte de a răspunde.

— Nu ştiu ce să zic, sfârşise prin a spune. Toţi oamenii de acolo nu au decât o idee în cap. Cum li se vorbeşte de „cultură”, totul e în regulă. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Dacă înţeleg bine, vrei să spui că ei nu se întreabă şi nu-şi pun problema dacă acei care îi conduc sunt de bună credinţă sau nu. Cei mai mulţi dintre ei, de asta sunt sigur, sunt sinceri. Dar, sub această „cultură” ce se ascunde?

Victoria îşi mărturisi ignoranţa.

— Tot ceea ce ştiu este că se ghicesc uneltiri comuniste. Este şi opinia lui Edward. Mă pune să citesc Karl Marx şi să las cartea peste tot ca să văd care vor fi reacţiile…

— Au fost?

— Deocamdată, nu.

— Şi Rathbone? Este un om onest?

Victoria nu ştiu ce să răspundă.

— La drept vorbind, continuă Dakin, este singurul de acolo care mă nelinişteşte! Pentru că el… El este cineva. Să presupunem că există, cu adevărat, un complot comunist. Studenţi, tineri revoluţionari, ei n-au nici cea mai mică şansă să se apropie de Preşedinte. Poliţia stradală fiind, dealtminteri, asigurată, un atentat cu bombă ar fi, practic, imposibil. Dar cu Rathbone, lucrurile stau altfel. Este un savant, un om care a făcut mult bine şi care va fi, dacă o doreşte, la toate recepţiile organizate în onoarea înaltelor personalităţi aşteptate la Bagdad. Va avea toate posibilităţile… Şi mi-ar plăcea mult să ştiu la ce pot sa mă aştept de la el!

Victoria, ca şi Dakin, îşi închipuia că Rathbone era singurul personaj „interesant” de la „Ramura de Măslin”. În ziua în care, la Londra, îl cunoscuse pe Edward, îi spusese că întreprinderea patronului său i se părea „nu tocmai catolică”. Această impresie – ea se întreba pentru prima dată —, ce i-o provocase? Ar trebui să-l caute. Să afle pentru ce Edward avusese această impresie, să ştie cuvântul, incidentul care i-a stârnit bănuielile. În acelaşi timp, Victoria, ea însăşi, ar trebui să reflecteze ca să stabilească în mod cert de ce fusese atât de surprinsă, la „Tio Hotel”, să-l zărească pe sir Rupert Crofton Lee, aşezat la soare, în balconul său. Fără îndoială, credea că el era la ambasadă şi nu la „Tio”. Dar asta nu era suficient ca să explice totul. Ea avusese senzaţia foarte clară că un detaliu nu se „potrivea”. Care? Îşi propuse să cerceteze. Cât despre Edward, o să-l îndemne să-şi rememoreze în amănunţime primele sale întrevederi cu doctorul Rathbone,

pentru ca să afle ce-ar fi putut să-l determine să ia „Ramura de Măslin” drept o afacere dubioasă. Numai că, oare când va putea să-i vorbească între patru ochi? Era aproape tot timpul plecat, nu stătuse de vorbă niciodată de la intrarea sa în serviciu la doctorul Rathbone. Pentru ca să-l văd, doar atât, se gândea ea cu melancolie, aş fi putut tot atât de bine să rămân în Anglia!

Evenimentele nu aveau să mai întârzie, ca să-i demonstreze că se înşela.

Într-adevăr, a doua zi, Edward veni să-i aducă nişte foi de manuscris pentru dactilografiat.

— Doctorul Rathbone, îi explică, te roagă să-i baţi asta imediat. Atenţie la pagina a doua!… Este împânzită cu nume arabe cu ortografia teribil de complicată…

Victoria scoase un suspin, alunecă o foaie de hârtie sub ruloul maşinii şi se puse pe treabă. Scrisul doctorului Rathbone era abia lizibil. Prima pagină odată copiată, Victoria o descoperi pe a doua şi înţelese de ce Edward îi atrăsese atenţia asupra ei: o micuţă notă scrisă de mână, de mâna lui Edward, era prinsă de foaie. Ea conţinea următorul mesaj:

Mâine dimineaţă, spre ora 11, du-te să te plimbi de-a lungul Tigrului, puţin mai departe de Beit Malek Ali.

A doua zi era o vineri, zi liberă. Victoria, plină de bucurie, hotărî să-şi pună frumosul ei corsaj verde-jad. Şi, de asemenea, să-şi spele părul cu şampon.

— Am nevoie de asta, zise cu glas tare.

Catherine, care lucra la masa vecină, înălţă capul.

— Ce spui?

Victoria, care deja transformase biletul lui Edward într-o bobiţă minusculă, se întoarse spre Catherine.

— Spun că părul meu trebuie spălat. Dar saloanele de coafură sunt atât de murdare, că nu ştiu unde să merg…

— Sunt murdare şi scumpe. Din fericire, cunosc o fată care spală bine părul şi la care prosoapele sunt curate. Am să te duc la ea…

— E foarte amabil din partea ta, Catherine, şi îţi mulţumesc.
— Merg mâine.
— A, nu, nu mâine!
— De ce?
— Pentru că mâine mă duc să mă plimb. Vreau să iau aer… Aici, te sufoci!
— Să te plimbi? Mă întreb unde? Nu există locuri de plimbare în Bagdad.
— Am să găsesc…
— Ai face mai bine să te duci la cinema… Sau la o conferinţă.
— Nu, vreau să ies. În Anglia, ne place să ne plimbăm.
— În Anglia!… Pentru că eşti englezoaică te crezi dintr-o rasă superioară! Dar ce sunt englezii? Absolut nimic… Aici, îi scuipăm în faţă!
— Dacă te gândeşti să mă scuipi, o să ai, poate, surprize!
— Ce-o să faci?
— Încearcă! Ai să vezi.
— Şi mai citeşti Karl Marx! Tu nu poţi să înţelegi nimic din Karl Marx, eşti prea proastă! Îţi închipui că partidul comunist te-ar vrea! Niciodată! Educaţia ta politică este prea elementară!
— În orice caz, nu văd de ce nu l-aş citi pe Karl Marx. El scria pentru oameni ca mine, muncitorii…
— Mă faci să râd! Eşti o burgheză! Nu eşti în stare nici să baţi la maşină! Uite ce greşeli faci!
Victoria îşi înălţă pieptul.
— Există oameni foarte importanţi, care nu stau bine cu ortografia! Declară pe un ton categoric. Şi pe urmă, cum vrei să fac ceva cum trebuie, dacă vorbeşti tot timpul?
Furioasă, se aplecă iar deasupra maşinii. Câteva minute mai târziu, îi ducea doctorului Rathbone lucrarea terminată. El aruncă o privire peste foi, apoi, cum Victoria se retrăgea, o rechemă.
— Eşti fericită aici, Victoria?

— Da, da, domnule doctor!

O cercetă. Ea plecă ochii, jenată de acest examen redutabil.

— Mi-e teamă că te plătim prost.

— N-are importanţă! Îmi place munca mea.

— Zău?

— Da. Ai sentimentul că faci ceva ce merită făcut…

Se aşezase din nou şi privirea sa limpede nu fugea de cea a bătrânului.

— Şi reuşeşti chiar să… Trăieşti?

— Sigur că da. Am o cameră care nu mă costă scump, la nişte armeni… O duc foarte bine.

— În această perioadă, spuse Rathbone, în Bagdad lipsesc stenodactilografele. Mi se pare că ţi-ai găsi cu uşurinţă o situaţie mai interesantă decât cea pe care o ai aici.

— Dar nu ţin să mi-o schimb.

— Ar fi poate înţelept să o faci.

— Înţelept?

Vocea Victoriei tremura un pic.

— Ceea ce ţi-am zis… Un simplu sfat… O părere…

Era în ton ceva, ca o ameninţare. Victoria nu-şi ascunse mirarea.

— Cu adevărat, domnule doctor, nu înţeleg…

— Este înţelept, spuse el, să nu te amesteci în ceea ce nu înţelegi.

Ameninţarea, de data aceasta, era neîndoielnică.

— De ce-ai venit să lucrezi aici? Insistă Rathbone. Din cauza lui Edward?

Victoria roşi.

— Bineînţeles că nu!

Bătrânul clătină din cap.

— Edward trebuie să-şi facă o situaţie şi vor mai trece ani până să poată face ceva pentru tine. În locul tău, nu m-aş gândi la el. Aşa cum ţi-am spus, poţi să-ţi găseşti uşor în Bagdad un servici bine plătit, în care să ai un viitor… Şi în care să fii cu oameni de felul tău. Gândeşte-te la asta!

O privea mereu.

— Dar, domnule doctor, afirmă ea cu tărie, iubesc enorm „Ramura de Măslin!”

El ridică din umeri şi Victoria părăsi biroul.

Fata nu prea ştia ce să creadă despre această întrevedere. Îi trezise, într-un mod sau altul, bănuielile doctorului Rathbone? Ghicise în ea o spioană? Unele din frazele rostite îi dădeau dreptul să se teamă. Se indignase, când el insinuase că nu venise la „Ramura de Măslin” decât pentru a fi aproape de Edward. Din fericire, protestând, roşise ca o proastă. Rathbone, căruia lucrul nu putuse să-i scape, era, probabil, convins, că tocmai din cauza lui Edward ţinea să lucreze aici. Asta o liniştea puţin.

Dar nici în noaptea aceea nu se chinui mai puţin ca să adoarmă.

Capitolul XVII

A doua zi dimineaţă, Victoria, care se lămurise asupra lui Beit Melek Ali, o clădire mare, albă, veche reşedinţă regală, care se găsea pe malul stâng al Tigrului, coborî spre fluviu. Urmă linia malului destul de mult timp, trecu prin dreptul unor vile magnifice, atât de tăcute, încât le-ai fi putut crede nelocuite, traversă un pâlc umbros de palmieri, recunoscu Beit Melek Ali după descrierea care i se făcuse şi ajunse, puţin mai încolo într-un loc din care pornea un drum ce se depărta de fluviu. Edward era acolo, fumând o ţigară, lângă o maşină veche, un model acceptabil de arhaic.

— Bravo! Zise. Nu te-ai pierdut pe drum. Urcă!

Ea se supuse cu bucurie.

Şoferul, un arab îmbrăcat în zdrenţe, pornise motorul şi maşina demară.

— Mergem la Babilon, răspunse Edward. Avem tot dreptul la o mică escapadă!

— La Babilon? Exclamă Victoria. Adevărat?

Maşina, întorcând la stânga, se angajă pe un drum mare, pavat, de o lărgime impresionantă.

— Cum nu se poate mai adevărat! Declară Edward. Dar nu te aştepta la minuni! Babilonul nu mai este ce a fost…

Victoria începu să fredoneze:

Câte mile sunt de aici la Babilon?

Şaptezeci.

Şi voi fi acolo înainte ca să se aprindă lumânările? Bineînţeles. Şi tu o să ai timp să te întorci.

— Îl cântam când eram micuţă, explică. Dacă mi s-ar fi spus că într-o zi voi merge cu adevărat la Babilon!

— Şi ne vom întoarce înainte ca să se aprindă lumânările! Cel puţin, aşa sper. În ţara asta, nu eşti niciodată sigur de nimic!

— De fapt, maşina aceasta pare să aibă tot ce-i trebuie ca să facă o pană.

— O să i se întâmple, probabil! Şoferul va executa reparaţia cu bucăţele de sfoară, va spune „Inş'Allah!” şi totul o să meragă iar!

— Drumul este teribil! Spuse Victoria între două hopuri.

Frumoasa şosea pavată nu era decât o amintire. Lărgimea drumului rămăsese aceeaşi, dar, la fiecare curbă, automobilul se smulgea din câte o groapă, zguduindu-se. Caroseria zornăia cu un zgomot înfiorător.

— Nu pune la inimă! Strigă Edward. Mai departe este mai rău!

Mergeau într-un nor de praf, reînnoit fără încetare. Căruţe, conduse de arabi nonşalanţi şi, se pare, surzi, se lăsau mult timp rugate ca să cedeze trecea. Măgăruşi, mânaţi de femei remorcând o droaie de copii, nu dovedeau mai multă grabă în a se da deoparte. Victoria, fermecată, râdea de orice; era cu Edward şi mergea la Babilon. A fost nevoie de două ore ca să ajungă.

Pentru Victoria, Babilonul a fost o decepţie. Aceste grămezi calcinate, aceşti munţi de ruine nu evocau nimic! Ea se aşteptase la coloane, arcuri de triumf, ceva care să semene cu fotografiile pe care le văzuse de la ruinele din Baalbek. Era departe de orice comparaţie!

Totuşi, încetul cu încetul, sfârşi prin a se interesa de explicaţiile ghidului, căruia, la început, îi ascultase vorbăria cu o ureche distratră. Figurile de animale fantastice modelate în relief pe ziduri, calea maiestuoasă care ducea la Poarta lui Ishtar şi, de asemenea, alte vestigii, atestând măreţia trecută a cetăţii moarte, îi treziră curiozitatea şi, când se aşezară la piciorul faimosului Leu, pentru a onora masa rece pe care Edward avusese prevederea să o ia cu el, ea ar fi dorit să ştie totul despre Babilonul antic. Ghidul se depărtă, discret, după ce le spusese că trebuia, după-amiază, vizitat muzeul.

— Crezi că ar fi indispensabil? Îl întrebă Victoria pe Edward. Obiecte etichetate şi aşezate în vitrini, asta nu semnifică nimic! Am fost o dată la Britsh Museum. Ce m-am putut plictisi!

— Trecutul este întotdeauna plictisitor, declară Edward. Viitorul este cu mult mai interesant.

— Aici este interesant, continuă Victoria. Ai sentimentul că te afli în faţa a ceva grandios. Cunoşti poemul care spune: „Pe când în Babilon erai tu rege, şi eu, creştină sclavă…” Cine ştie? Regele acela şi sclava aceea poate că eram noi…

Edward zâmbi.

— Nu sunt foarte tare la date, dar mi se pare că nu se mai punea problema Babilonului, când a început să se vorbească de creştini…

— Ei, şi ce? Ţi-ar fi plăcut asta, să fii rege în Babilon?

— Cu siguranţă!

— Atunci să ne spunem că ai fost şi că eşti reîncarnarea unui suveran din antichitate.

— În vremurile acelea, regii îşi cunoşteau meseria şi modalitatea de a o exersa. Guvernau şi lumea semăna a ceva!

— Nu ştiu, zise Victoria, gânditoare, dacă mi-ar fi plăcut într-atât să fiu sclavă creştină sau nu!

Şi Edward îşi urmă gândul.

— Milton avea dreptate când scria: „Mai bine să domneşti în Infern, decât să slujeşti în Paradis”. L-am admirat întotdeauna pe Satana al său.

Victoria mărturisi că îl cunoştea puţin pe Milton.

— Totuşi, adăugă, i-am văzut „Comus” la Sadler's Wells şi am găsit-o foarte bună. Margot Fonteyn era adorabilă…

— Dacă ai fi fost o sclavă, Victoria, te-aş fi eliberat şi te-aş fi adus în haremul meu. Acolo…

Îi arătă cu degetul un tunel. O scânteie maliţioasă trecu prin pupilele Victoriei.

— Apropo de harem…

Edward tăie vorba fetei:

— Catherine… Te înţelegi cu ea?

— Cum ai ştiut la cine mă gândeam?

— După cum vezi, nu m-am înşelat… Mi-ar plăcea mult să deveniţi prietene bune!

— Ce nostimi pot fi bărbaţii! La naiba, pentru ce ţin întotdeauna ca fetele pe care le cunosc să se înţeleagă bine

între ele?

Edward, care se întinsese pe spate, cu mâinile încrucişate sub ceafă, se îndreptă.

— M-ai înţeles greşit, Victoria. Mai întâi, această aluzie la harem este ridicolă…

— Absolut deloc! La „Ramura de Măslin”, ele aleargă toate după tine. Asta mă înnebuneşte!

— Eşti tare drăgălaşă, când te înfurii, replică Edward. Dar, să ne întoarcem la Catherine! Mi-ar plăcea să te văd în relaţii bune cu ea, numai şi numai fiindcă eu cred că prin ea vom descoperi ceea ce căutăm. Ea ştie ceva.

— Crezi?

— Aminteşte-ţi ce am auzit-o zicând în legătură cu Anna Scheele.

— Nu m-am mai gândit la asta.

— Iar Karl Marx… N-a ieşit nimic?

— Până în prezent n-a venit încă nimeni să-mi ceară să mă înscriu într-un partid, oricare ar fi acela. Totuşi, Catherine mi-a spus că pe mine comuniştii nu m-ar vrea, pentru că educaţia mea politică lasă mult de dorit… Este, într-adevăr, greu să mă sprijin pe terfeloage din care nu înţeleg nimic. Sunt prea proastă…

Edward izbucni în râs.

— Biata Victoria!… Consolează-te! Catherine este, poate, foarte inteligentă şi educată politic, dar eu o iubesc mai mult pe micuţa mea dactilografă din Londra, chiar dacă nu este în stare să ortografieze corect cuvintele cu peste două silabe!

Victoria îşi încruntă sprânceana. Această glumă îi aminti de întrevederea pe care o avusese cu doctorul Rathbone. Îl puse pe Edward la curent. I se păru mai contrariat de incident decât ar fi presupus.

— Iată ceva serios, Victoria, foarte serios! Ce ţi-a spus, exact?

Se strădui cât putu să reproducă frazele lui Rathbone.

— Dar, adăugă, nu văd ce te nelinişteşte atât!

— Nu vezi?… Dar, sărmana mea micuţă, nu-ţi dai seama că aceasta dovedeşte că Rathbone este informat asupra ta? Te previne… Nu-mi place asta, Victoria… Absolut deloc… Pe aceşti oameni, nimic nu-i opreşte… Şi eu n-aş vrea să aflu într-una din aceste zile că ai fost ucisă şi aruncată în Tigru!

Victoria asculta. Închisese pleoapele şi se gândea: „Sunt aşezată în mijlocul ruinelor Babilonului şi nu se pune decât problema de a şti dacă, într-un viitor apropiat, nu mi se va găsi cadavrul în Tigru. În realitate, visez. Sunt la Londra, mă voi trezi într-o clipă, mă voi îndrepta spre birourile domnului Greenholz şi îmi voi da seama că Edward este un personaj zămislit de imaginaţia mea”.

Deschise ochii. Nu, nu visa. Un soare arzător, un soare care nu avea cum să fie cel de la Londra, copleşea cu lumina sa vie ruinele Babilonului. Edward era acolo, aşezat lângă ea, aproape întorcându-i spatele. Avea un păr frumos, un pic cam lung pe gât, poate… Dar gâtul, şi el era frumos… Bronzat, brun-roşiatic, aceeaşi nuanţă peste tot, fără niciuna din micile cicatrici care marchează atâtea gâturi masculine, din cauza gulerului, generator de coşuri şi de furuncule, un gât curat, atât de diferit, de exemplu, de cel al lui sir Rupert, cu furunculul care începuse să-i crească…

Victoria scoase o exclamaţie. Edward întoarse capul.

— Ce e?

— Mi-am adus aminte… Legat de sir Rupert Crofton Lee…

Privirea lui Edward cerea explicaţii mai precise. Victoria i le dădu:

— Avea un furuncul pe gât.

— Da?

— Da. În avion era aşezat chiar în faţa mea. Am observat foarte bine buba aceea…

— Nu văd de ce nu ar fi avut o bubă. Este dureros, dar li se întâmplă şi unor oameni foarte de treabă…

— Nu înţelegi, Edward! Această bubă, în dimineaţa în care l-am văzut pe sir Rupert pe balcon, el n-o mai avea!

— Ei, şi?

— Dar, gândeşte-te, Edward! În avion avea un furuncul, la „Tio” nu-l mai avea!

— Buboiul trecuse, asta-i tot!

— Cu siguranţă, nu! Era un furuncul care se pornise numai… Şi, în orice caz, ar fi lăsat o urmă, o micuţă cicatrice,… Or, el nu avea nimic… Omul pe care l-am văzut în ziua aceea la „Tio”, omul acela nu era sir Rupert!

Edward o privea pe Victoria stupefiat.

— Hai, Victoria, îţi pierzi capul! Era obligatoriu sir Rupert. Dealtminteri, l-ai recunoscut…

— Adică, am crezut că îl recunosc… I-am recunoscut pălăria mare, mantaua, alura…

— Dar la ambasadă era cunoscut!

— La ambasadă? El nu stătea la ambasadă, stătea la „Tio”. Un obscur ataşat l-a aşteptat la aeroport. Ambasadorul era la Londra. Şi pe urmă, sir Rupert călătorea atât, era atât de rar văzut în Anglia…

— Dar de ce l-ar fi…

— De ce? Din cauza lui Carmichael, care trebuia să-l întâlnească la Bagdad, pentru a-i împărtăşi ceea ce descoperise. Nu se văzuseră niciodată. Carmichael nu putea să ştie pe cine avea în faţă. Nu-l suspecta. Este evident că falsul sir Rupert 1-a ucis pe Carmichael! Pentru mine, Edward, este o certitudine absolută!

— Sunt sigur că te înşeli, Victoria. Nu uita că sir Rupert a fost asasinat mai târziu. Şi la Cairo!

— Sigur că da, la Cairo l-au omorât, îmi dau seama acum! Este oribil, Edward! Pot să spun că eram acolo!

— Suntem în plină nebunie!

— Deloc, Edward! Ascultă-mă! Da, la escala de la Cairo. S-a bătut la uşa mea… Cel puţin, aşa am crezut… În realitate, se ciocănise, la uşa lui sir Rupert. Era o stewardesă, care îi ceruse, dacă aceasta nu-l deranja, să treacă imediat pe la biroul care se găsea la doi paşi, chiar pe culoar… Am ieşit din camera mea curând după aceea. Trebuia să trec prin

faţa unei uşi, pe care era fixată o plăcuţă, care indica „Biroul de Control”. Uşa s-a deschis şi sir Rupert a ieşit. Dar de-abia astăzi am înţeles că nu era acelaşi sir Rupert. Ucigaşii săi îl aşteptau în pretinsul birou, l-au doborât la intrare, iar cel care a ieşit era celălalt, cel care trebuia să joace rolul lui sir Rupert. Îmi închipui că n-a fost nevoie să-l ucidă pe sir Rupert imediat, că l-au drogat şi l-au ţinut prizonier, pentru a nu se debarasa de el decât mai târziu, când celălalt s-a întors de la Bagdad.

— Este o istorie splendidă, Victoria, dar, cu toată sinceritatea, mi se pare neverosimilă. N-ai nici o dovadă…

— Furunculul…

— Oh! Buboiul!

— Şi-apoi, mai este ceva…

— Da? Ce?

— Tăbliţa biroului, mai întâi. Seara nu mai era pe uşă şi îmi aduc aminte că am fost mirată descoperind, puţin mai târziu, că biroul se găsea într-un alt corp al clădirii. Şi asta nu-i totul! Este şi stewardesa, cea care venise să bată la uşă. Am revăzut-o… La Bagdad şi, ceea ce este mai grozav, la „Ramura de Măslin”. În prima zi în care am fost acolo… A sosit în timp ce eram la doctorul Rathbone, iar când am plecat vorbea cu ea Catherine. Atunci am avut clar impresia că o mai întâlnisem…

După o clipă de tăcere, încheie:

— Nu, crede-mă Edward, nu am visat toate acestea!

Edward clătină din cap.

— În orice caz, spuse, ne întoarcem mereu la „Ramura de Măslin” şi la Catherine. Trebuie, insist, să te împrieteneşti cu ea. Flateaz-o, fii gentilă cu ea, dă-i impresia că-i împărtăşeşti ideile, fă ce ştii, dar aranjează astfel lucrurile ca să afli care-i sunt prietenii şi pe cine frecventează din afară!

— Nu va fi uşor, dar o să încerc. Şi Dakin? Îi povestesc?

— Bineînţeles! Dar aşteaptă 48 de ore. Până atunci, vom şti, poate, mai multe…

Edward oftă adânc şi adăugă:

— În seara aceasta, o voi duce pe Catherine la „Select”…

Tonul indica limpede că nu se aştepta la nici o plăcere de la această seară la cabaret. Iar Victoria, pentru prima dată, nu simţi gelozie.

Victoria era atât de mulţumită de ultimele sale descoperiri, încât nu i-a fost deloc greu, a doua zi, să se arate extrem de amabilă faţă de Catherine. I-a mulţumit încă o dată că a vrut să-i recomande pe cineva care să-i aranjeze părul. Un şampon o să-i facă bine. Afirmaţie de un adevăr incontestabil, Victoria nemaifiind, la întoarcerea de la Babilon, brunetă, ci de culoarea ruginei.

— Se vede după părul tău, îi spuse Catherine, că ai ieşit ieri, în timpul furtunii de nisip.

— Am închiriat o maşină şi am mers la Babilon, răspunse Victoria. La întoarcere, am călătorit prin asemenea nori de praf, am crezut că voi muri sufocată şi orbită!

— Ce interesant, Babilonul! Continuă Catherine. Doar că trebuie mers acolo cu cineva care îi înţelege frumuseţea şi ştie să te facă să i-o preţuieşti. În ceea ce priveşte părul, am să te duc diseară la armeanca de care ţi-am vorbit. Ea o să-ţi dea cu un şampon-cremă. Este ceea ce are mai bun…

— Întotdeauna ţi-am admirat părul! Declară Victoria. Ce faci ca să-l ai atât de frumos? M-am întrebat mereu!

Minţea cu neruşinare, dar Catherine părea încântată. Victoria îşi zise că Edward avea dreptate: flatatul poate să fie util.

Programul odată terminat, Catherine şi Victoria, care părea să fi devenit prietene foarte bune, părăsiră împreună „Ramura de Măslin”. Pătrunseră într-un labirint de străduţe, mai mult sau mai puţin identice, pentru a se opri, în cele din urmă, în faţa unei uşi, pe care nimic nu o trăda că ar fi fost a unui salon de coafură. Armeneanca, domnişoara Ankumian, vorbea engleza, dar foarte greoi. O conduse pe Victoria într-o încăpere a cărei curăţenie o surprinse plăcut pe fată. Chiuveta era strălucitoare,

robinetele bine lustruite, iar pe rafturi se aliniau flacoane cu loţiuni şi colonie. Catherine se retrase, iar Victoria se încredinţase mâinilor experte ale domnişoarei Ankumian. Părul i se transformă curând într-o masă de spumă, albă şi clăbucită.

— Acum, dacă vreţi sa vă aplecaţi…

Victoria se supuse. Un robinet vărsă un şuvoi de apă peste şuviţele ei. Brusc, crezu că simte un miros dulceag, care se asocia în mintea ei cu amintiri din spital. Aproape în aceeaşi clipă, un tampon umed îi era aplicat pe nas şi pe gură. Se zbătu, încercă să se întoarcă. Imposibil! O mână de fier ţinea tamponul… Se sufoca, urechile îi bubuiau…

Apoi, căzu în neant.

Capitolul XVIII

Când Victoria îşi recapătă cunoştinţa, îi reveniră amintiri vagi şi confuze. Se revăzu aruncată într-o maşină, în care se găseau oameni care se certau în arabă. Îi era greaţă. I se proiectau lumini în ochi, era întinsă pe un pat, cineva îi ridica braţul. Un ac i se împlânta în carne… Pe urmă, din nou, recădea în beznă.

Acum, într-o oarecare măsură, cel puţin, redevenise Victoria Jones… Dar ce i se întâmplase Victoriei Jones?… Încerca să-şi aducă aminte… Îşi amintea de Babilon. De soare. De părul ei plin de praf, de Catherine, care, cu un aer ipocrit, o ducea la o armeancă să-i spele părul. Acolo, un miros o scârbise… Cloroform, fără îndoială… După aceea, ce se petrecuse? O luaseră şi o duseseră. Unde?

Victoria încercă să se ridice din culcuşul ei. Se afla pe un pat, teribil de dur, şi capul o durea foarte tare. Avea impresia că totul i se învârtea în jur. Injecţia aceea ca să o drogheze, bineînţeles!… Probabil era încă pe jumătate inconştientă…

Oricum, nu o omorâseră. Tot era ceva. Dar, ce? Se simţea prea slăbită ca să reflecteze. Ar fi fost mai bine să mai doarmă, deocamdată. Ceea ce şi făcu. Când se trezi, se simţea mai lucidă şi era ziua în amiaza mare. Se găsea într-

o cameră micuţă, dar foarte înaltă, în care nu se filtra decât o lumină palidă. Duşumeaua era din pământ bine bătătorit. Singurele mobile erau patul şi o masă şchioapă, suport pentru un vechi lighean emailat; alături, o găleată de zinc. Fereastra, prevăzută cu zăbrele de lemn, îngăduia, totuşi, să se zărească afară. Victoria merse să privească: eucalipţi prăfuiţi, tamarişi stufoşi, susişi de-un frumos roşu-portocaliu, palmieri, pe scurt, o grădină cu adevărat frumoasă în ochii unui oriental, dar pe care un englez din împrejurimile Londrei ar fi judecat-o cu severitate. Un copil cu faţa tatuată cu albastru şi braţele acoperite cu brăţări bătea o minge, cântând, în acelaşi timp, cu o voce nazală, care te ducea cu gândul la un cimpoi din Scoţia.

Victoria se duse la uşă, constată că era solidă şi închisă, se întoarse şi se aşeză iar pe pat. Cu siguranţă, nu era la Bagdad, în această privinţă nu avea nici o îndoială. Ce-o să se întâmple cu ea? Îi era imposibil să răspundă la întrebare. Domnul Dakin, îşi aminti, îi recomandase să „nu fie eroică”. În ciuda ei, zâmbi. Probabil, povestise totul sub influenţa drogului…

Un singur lucru o liniştea: era vie. Ajungea să „ţină” până la sosirea lui Edward. Ce va face Edward când îşi va da seama de dispariţia Victoriei? Va merge să-l caute pe domnul Dakin? Va prefera să se ocupe singur de afacere? Cum să ghicească? O va bănui numai pe Catherine? Victoria habar n-avea. Efectiv, totul depindea de ceea ce Edward avea în minte. Era gentil, simpatic, seducător. Dar inteligent era? Victoria ar fi vrut să fie sigură de asta…

Inteligent era domnul Dakin. Incontestabil. Însă, va acţiona? Victoria nu credea deloc. Cine era ea, pentru el? Un agent, între sute alţii. Îşi asumau riscuri, se bazau pe norocul lor şi, dacă aveau parte de o lovitură dură, cu atât mai rău pentru ei! Se punea cruce pe numele lor şi li se căuta un înlocuitor. Nu, domnul Dakin nu va face nimic. După toate, o prevenise pe Victoria…

Şi nu era singurul! Doctorul Rathbone o prevenise şi el. Sau o ameninţase… În fond, prevenită sau ameninţată, puţin conta! Evenimentele nu întârziaseră să dea un sens cuvintelor sale…

Un zgomot de paşi o avertiză pe Victoria că se aproapia cineva. O cheie se învârti în enorma broască ruginită a uşii, care se deschise în faţa unui arab, care aducea o tavă de cositor, destul de greu încărcată. N-avea aerul unui ticălos şi cu un zâmbet larg, tot zicând în arabă cuvinte pe care Victoria nu putea să le priceapă, puse tava pe masă. Mai spuse câteva cuvinte, însoţite de acel gest expresiv, care în lumea întreagă înseamnă „a mânca”, apoi se retrase, închizând cu grijă uşa cu cheia.

Victoria cercetă cu interes hrana care i se oferea: un castronaş cu orez, ceva care semăna cu nişte foi de varză rulate, o bucată mare de pâine arabă şi un urcior cu apă proaspătă. Începu prin a-şi astâmpăra setea, apoi atacă orezul, pe care îl găsi bun, şi frunzele de varză, care înveleau o tocătură de carne, cu un gust destul de deosebit, dar nici într-un caz neplăcut.

Masa odată terminată, se simţi mai bine şi aprecie că sosise momentul să reflecteze serios. Fusese adormită cu cloroform şi răpită. Când? Seara. Dar trecuse mult de atunci? Imposibil de precizat. Două sau trei zile, fără îndoială. Poate şi mai mult…

Unde se afla? Şi în această privinţă – mister absolut. În afara Bagdadului, desigur, dar unde? Cum să ghicească. Şi chiar cum să întrebe, dacă nu ştia un cuvânt arab?

Trecuseră ore, destul de sumbre, apoi temnicerul ei reapăru cu o nouă tavă. Îl urmau două femei, cu voaluri, şi una şi cealaltă, care rămăseseră în prag, schimbând remarci care le provocau râsul. Omul le făcu semn să se retragă, puse tava şi, luând-o pe cealaltă, plecă şi el. Înainte de a închide uşa, se întoarse spre Victoria şi spuse în trei reprize:

— Bukra… Bukra… Bukra…

Victoria cunoştea acest cuvânt. Însemna „mâine”. Aşadar, mâine se va petrece ceva. Ce? Nu vedea decât două ipoteze valabile: sau captivitatea va lua sfârşit sau ceea ce se va sfârşi va fi… Viaţa sa! Gândindu-se, îşi spuse că avea tot interesul ca „mâine” să fie altundeva…

Numai că, aceasta era cu putinţă? Pentru prima dată studie problema cu atenţie. Se duse la uşă. Aici, nimic de făcut. Broasca nu era dintre acelea care se forţează cu o agrafă de păr. Dealtminteri, Victoria îşi dădea foarte bine seama că nu exista broască pe lume, căreia ea să-i vină de hac cu o agrafă de păr, oricât de rezistentă ar fi fost…

Fereastra? Zăbrelele, pe jumătate putrezite, nu reprezentau un obstacol de netrecut, cu singura condiţie să opereze fără zgomot, dar după aceea trebuia făcut un salt de trei sau patru metri. Entorsa la aterizare sau fractura – era aproape o certitudine. Natural, în romane se fabrica o coardă din cearşafuri. Din nefericire, Victoria nu dispunea decât de o cuvertură urâtă de bumbac, din care nu se putea face nimic.

— La naiba!

Descurajată, Victoria ar fi blestemat în gura mare. Voia, totuşi, să fugă. Temnicerii i se păreau oameni simpli, incapabili să creadă că o persoană atât de bine închisă putea să conceapă ideea de a evada. Duşmanul periculos, cel sau cea care o răpise, nu se găsea în această casă; nu va veni, fără îndoială, decât mâine – bukra!

— În concluzie, murmură, astăzi trebuie să plec! Pentru început, să mâncăm!

Şi de data aceasta, masa era acceptabilă: orez, câteva bucăţele de carne într-un plăcut sos roşu şi portocale. Apoi, Victoria bău câteva guri de apă, dar când puse urciorul, îl răsturnă. Îndreptându-l cu un gest instinctiv, observă că în locul în care lichidul se răspândise pe sol, se formase, aproape instantaneu, o micuţă băltoacă de noroi. O idee îi veni imediat.

— Totul depinde de cheie, îşi zise în şoaptă. Dacă a rămas în uşă, mai există o speranţă…

Începuse să se însereze. Victoria se duse şi-şi lipi ochiul de gaura broaştei. Nu văzu nimic. Era un semn bun. Cheia rămăsese acolo. Mai trebuia să pună mâna pe ea. Avea nevoie de un corp dur, un creion sau un stilou ar fi ajuns, dar i se luase geanta. Nu dispunea decât de o lingură, un obiect mult prea mare. Din fericire, îşi aruncă privirea asupra pantofilor, îşi scoase unul, trase talpa interioară, o răsuci într-o tijă foarte subţire, pe care o introduse în gaura broaştei. Trebui să scormonească vreme de două sau trei minute, dar, în cele din urmă, obţinu un rezultat: cheia căzu pe pământ, cu un zgomot aproape imperceptibil.

— Acum, zise Victoria, vorbind cu glas tare fără să se ferească, trebuie acţionat rapid! Într-un sfert de oră n-o să se mai vadă…

Luă urciorul şi vărsă apă pe pământ, chiar lângă uşă. După care, cu lingura, săpă în noroiul proaspăt. Operaţia îi luă timp şi în urcior aproape că nu mai era apă când Victoria, cu mânicile jachetei suflecate deasupra cotului, reuşi să-şi bage braţul sub uşă. Reperase cheia, dar nu ajungea la ea. Victoria se gândi atunci la acul de siguranţă care îi ţinea provizoriu unul dintre epoleţi pe cămaşă. Curând, avea la dispoziţie un cârlig, pe care îl fixă într-o bucată de pâine arabă. Câteva clipe mai târziu, cheia era în palmele sale. În genunchi, cu mâinile pline de mâzgă, Victoria îşi acordă treizeci de secunde ca să-şi spună că era, într-adevăr, „o fată grozavă”, apoi se ridică şi introduse cheia în broască. Aşteptă un moment. Nu se auzea decât corul câinilor din vecinătate. Ştia că vor lătra până la ziuă. Întoarse cheia, împinse uşa şi, prin întredeschizătură, aruncă o privire prudentă. Văzu o încăpere mică, în fundul căreia era o uşă deschisă. Înainta pe vârful picioarelor. Dincolo de uşă, o scară dădea în grădină. Victoria ştia destul. Se întoarse în „închisoarea” sa, unde, după toate probabilităţile, nimeni nu avea să vină s-o mai deranjeze în seara aceea. O să

aştepte noaptea şi, când în jur totul va adormi, va pleca. Norocul era de partea ei: aproape de uşă, observase un morman de cârpe, care nu putea fi decât o veche aba, un costum arab. Avea să-i fie foarte util, ca să-şi ascundă hainele sale europene!

Aşteptă cu răbdare mult timp. În sfârşit, veni momentul în care se instaură o linişte aproape totală, tulburată numai de urletele câinilor şi de sunetul nazal al unui vechi fonograf, care, foarte departe, relua melodii arabe. Victoria crezu, de asemenea, că recunoaşte strigătul unui şacal.

— Cu atât mai rău! Spuse ea. La drum!

Ieşi, închizând uşa şi lăsând cheia în broască. Traversă cu prudenţă camera vecină, luă în trecere vechea aba şi se găsi în capul scării. Luna era încă destul de jos pe cer, dar lumina suficient. Coborî câteva trepte şi se opri. Se găsea la înălţimea unui zid de chirpici, destul de lat, care înconjura grădina, aşa că apăru o problemă: să coboare până la capătul scării şi să treacă prin faţa casei în care auzea pe cineva sforăind, sau să urmeze creasta zidului, pentru a ajunge la pâlcul de palmieri, pe care îl zărea puţin mai încolo? Victoria alese zidul. Câteva clipe mai târziu, sărea într-o străduţă, foarte strâmtă, prinsă între două ziduri de cărămidă. Ateriza cu bine şi, imediat, o luă la fugă drept în faţă şi cât de repede putu.

Când se ivi o cotitură, o parcurse fără să ezite şi ajunse pe un drum puţin mai larg, care nu putea să fie decât strada principală a satului. O urmă, alergând mereu. Casele, joase şi tăcute, se asemănau între ele. Victoria trecu peste un pod care unea malurile unui râu mocirlos. Alergă încă multă vreme, apoi, cu respiraţia tăiată, se opri.

Satul era departe, în spatele ei. Luna, acum destul de sus, lumina un peisaj dezolant: un teren cu pietriş, în paragină şi, în mod clar, sterp. Victoria se afla pe un drumeag, dar nimic nu indica unde ar putea să ducă acesta, iar cunoştinţele fetei în materie de cosmografie nu-i îngăduiau nici măcar să întrebe stelele în ce parte se afla nordul.

Victoria, cu respiraţia revenită, scoase un lung suspin şi porni iar.

Mergea hotărât, dar când văzu ivindu-se zorile, picioarele o dureau teribil. După soare, îşi dădu seama că se îndrepta aproximativ spre sud-vest, o informaţie care nu-i servea la nimic, fiindcă nu ştia din ce parte plecase. Părăsi drumeagul, ca să urce pe o micuţă colină, destul de abruptă, din vârful căreia inspecta orizontul. Examenul o descurajă. Fie că privea la dreapta, la stânga, în faţă sau în spatele ei, spectacolul era acelaşi… Nu era nimic de văzut! Scăldată în dulcea lumină a aurorei, priveliştea era minunată în culorile sale pastel, care aşezau pe dune umbre violete, mov şi albastre. Minunată, dar înspăimântătoare. Nici un semn de viaţă atât de departe cât putea să ajungă privirea! Nu era acolo decât Victoria Jones. Singură!

Unde se afla satul din care fugise? Nu-l mai descoperi nici pe acesta. Nu zărea decât drumeagul, interminabil. Era cu putinţă să fi parcurs atâta cale? Înnebunită, fu pe punctul de a se întoarce pe urma paşilor săi. Să vadă pe cineva, nu contează cine, dar pe cineva…

Îşi veni în fire. Voise să evadeze, evadase, dar nu trebuia să-şi închipuie că scăpase doar pentru că reuşise să pună câteva mile între ea şi temnicerii săi. Cu o maşină, distanţa aceasta nu avea importanţă, şi dispariţia sa odată constatată, evidend că porniseră să o caute. Trebuia să se ascundă. Dar, unde? Se acoperi cum putu cu vechea aba neagră pe care o purta sub braţ şi-şi trase vălul pe faţă. După care, îşi scoase încălţările şi ciorapii. Cu văl şi cu picioarele goale, o femeie, chiar atât de zdrenţuros cât îi era veşmântul, nu risca nimic. Nici un localnic nu ar fi îndrăznit să i se adreseze. Dar cei care o căutau erau arabi sau europeni? Europeni, pe care deghizarea ei n-o să-i înşele…

Prea obosită ca să porneacă iar la drum, aprecie că nu putea face ceva mai bun decât să se odihnească puţin. De pe micuţa movilă, pe care se găsea, putea, ascunsă de un

tufiş, să supravegheze împrejurimile. Dacă apărea un automobil, îl va vedea şi va hotărî în acel moment ceea ce era mai bine să facă. Nişte europeni nu puteau să o ducă decât spre civilizaţie. Dar trebuia să fie sigură că aceşti europeni nu erau cei care voiau să-i facă rău. Dar, la distanţă, cum să-i deosebeşti?

Problema încă o frământa, când, epuizată, adormi. La trezirea sa, soarele era la zenit. Avea membrele înţepenite şi mintea puţin limpede. Murea de sete. Îşi trecea o limbă aspră pe buzele uscate, când un zgomot de motor, slab, dar distinct, îi izbi timpanele. Prudentă, înalţă capul. Maşina nu venea dinspre sat. Părea, dimpotrivă, într-acolo să se ducă. Aşadar, ocupanţii săi nu o urmăreau pe Victoria.

Automobilul, care nu era, încă, decât un punctuleţ negru în depărtare, dispăru într-o depresiune a terenului. Victoria îl revăzu curând. Un arab era la volan, un european alături de el.

Ce să facă? Victoria ezită. Să alerge să-i întâlnească pe aceşti oameni, care, poate, îi salvau viaţa? Da… Dar, dacă era duşmanul? Drumul era puţin circulat. Pentru ca această maşină să o urmărească… Să nu se mişte însemna, cu certitudine, să moară de sete şi de epuizare… Să-şi semnaleze prezenţa însemna, poate, să se ofere duşmanului.

Victoria nu reuşise încă să ia o hotărâre, când maşina, părăsind drumul, făcu brusc un viraj: venea spre moviliţa de pe care Victoria o observa.

Victoria fusese văzută!

Se întinse pe pământ şi rămase nemişcată. Auzi motorul oprindu-se, apoi o portieră care se izbea. Cineva rosti câteva cuvinte în arabă. Urmă o tăcere. Trase cu coada ochiului şi zări un bărbat, un european, care urca pe colină. Din când în când, se apleca, pentru a aduna ceva de pe pământ. Pentru nimic în lume nu părea să se ocupe de Victoria, în plus, era, indiscutabil, un european. Uşurată,

Victoria se ridică în picioare şi-i porni în întâmpinare. De departe, înainte chiar ca el s-o vadă, îl interpelă:

— Dacă aţi şti cât sunt de bucuroasă că vă văd aici! El înălţă capul, uluit.

— Ce, naiba, faceţi aici?… Dar… Sunteţi englezoaică?

Victoria, izbucni în râs, se descotorosi de aba.

— Bineînţeles!… Puteţi sa mă duceţi la Bagdad?

— Nu merg acolo. De acolo vin. Dar, drace, ce faceţi aici, în deşert?

— M-au răpit, răspunse Victoria. Dintr-o suflare, adăugă:

— M-am dus pentru un şampon, m-au adormit cu cloroform şi, când mi-am revenit, m-am trezit întemniţată într-un sat, undeva, pe aici…

Indică direcţia.

— La Mandali?

— Este posibil! Am evadat aseară, am mers toată noaptea… Şi m-am ascuns, pentru că nu ştiam dacă nu sunteţi un duşman…

Bărbatul o asculta, fără nici o reacţie vizibilă. Era înalt, blond şi nu trebuia să fi avut peste 35 de ani. Scoase un lornion din buzunarul vestonului, îl plasă în echilibru pe nas şi o măsură pe Victoria din cap până în picioare, cu o expresie de dispreţ abia disimulată. Era clar că nu credea nici un cuvânt din ceea ce-i spusese. Ea îşi dădu seama şi, furiaosă, completă:

— Este adevărul gol-goluţ!

El părea mai sceptic decât oricând.

— Foarte curios! Zise flegmatic.

Victoria era disperată. Când inventa minciuni, era un joc pentru ea ca să facă să-i fie înghiţite de oricine. Când spunea adevărul, nimeni nu voia să o creadă!

— În orice caz, reluă, ceea ce sigur este că voi muri de sete, dacă nu-mi daţi de băut şi că voi muri tot de sete, dacă mă lăsaţi aici!

— Nu se pune problema, replică străinul, pe acelaşi ton foarte calm. Este neconvenabil ca o englezoaică să

rătăcească singură prin deşert. Buzele vă sunt crăpate… Abdul!

— Sahib?

Şoferul maşinii se apropiase. După ce stăpânul lui îi dădu câteva ordine în arabă, alergă la maşină şi se reîntoarse repede cu un termos şi cu o ceaşcă de bachelită. Victoria bău cu lăcomie câteva înghiţituri de apă.

— E mai bine! Zise după aceea.

Englezul aprecie că sosise momentul să se prezinte.

— Mă numesc Richard Baker.

— Iar eu, Victoria Jones…

Decisă să obţină de la „salvatorul" ei mai mult decât o consideraţie distantă, preciza:

— Victoria Pauncefoot Jones… Merg să-l întâlnesc pe unchiul meu, doctorul Pauncefoot, care face cercetări pe aici.

— Ce coincidenţă extraordinară! Exclamă Baker, privind-o pe tânără cu o reînnoită surpriză. Şi eu mă duc la el. Se află la nu mai mult de cincisprezece mile de aici. Admite că cineva trebuia să-ţi vină în ajutor, acela eram sigur eu!

Victoria, realmente consternată, nu răspunse: era incapabilă să articuleze vreun cuvânt. Fără să spună nimic, îl urmă pe Richard în maşină.

— Presupun că eşti antropolog, continuă, instalând-o pe bancheta din spate. Mi se spusese că o să vii, dar nu mă gândeam că o să soseşti atât de devreme, în anotimpul…

Scoase din buzunare câteva din descoperirile adunate de pe pantele colinei, le examină şi spuse:

— Un drăgălaş de tell, care, însă, în definitiv, nu conţine nimic extraordinar… Olărie asiriană, mai ales.

Cu un zâmbet, adăugă:

— Sunt încântat că, în ciuda tuturor necazurilor, instinctul tău de arheolog te-a împins să cercetezi acest tell.

Victoria deschise gura să vorbească, dar o închise fără să fi zis nimic. Şoferul porni.

Victoria rămase tăcută. Ce să fi spus? Evident, va fi demascată când vor întâlni expediţia şi va trebui să-şi recunoască impostura. Dar era mai bine să mărturisească atunci. Să se confeseze, în mijlocul deşertului, acestui domn Richard Baker, care putea foarte bine să o lase aici, era prea riscant. În cel mai rău caz, doctorul Pauncefoot Jones o va trimite la Bagdad. Nu-l văzuse niciodată, dar, fără să-l cunoască, prefera să aibă de-a face cu el şi lui să-i povestească totul, decât acestui Richard Baker, care n-avea să se încreadă în primul venit şi care nu o credea, chiar când zicea „adevărul adevărat”.

Baker, aşezat lângă şofer, se întoarse.

— Noi nu mergem la Mandali, îi explică. La o milă de aici, părăsim drumul. E dificil să te descurci…

Însă o făcea foarte bine, judecând după indicaţiile pe care i le dădea lui Abdul. Maşina o luă mai întâi la dreapta, apoi, la stânga.

— Suntem pe drumul cel bun, anunţă.

De unde avea această certitudine? Victoria se tot întrebă, până în momentul în care desluşi pe nisip urme de pneuri, dealtfel pe jumătate şterse.

— Ah! Exclamă Richard, iată ceva care o să te intereseze, pentru că tu nu cunoşti încă ţara!

Opri maşina. Pe un drum, care îl tăia pe cel pe care îl urmau, tânărul tocmai zărise doi arabi, care purtau, primul, o băncuţă din lemn, celălalt, un soi de cutie de dimensiuni respectabile. Îi chemă. Ei se grăbiră să alerge cu o bucurie evidentă şi acceptară cu plăcere ţigările ce li se oferiseră.

Din nou, Richard se întoarse spre Victoria.

— Îţi place cinematograful?

— Bineînţeles!

Atunci, ieşi din maşină! Ai să vezi unul.

Surprinsă, Victoria îl ascultă. În acest timp, arabii puneau băncuţa pe nisip şi instalau lângă ea enormul cufăr, care avea unul din pereţii străpunşi de două găuri, prin care se putea privi înăuntru.

Victoria se aşează pe băncuţă.

— Asta îmi aminteşte de aparatele care se găsesc pe plajă! Zise ea. Ştii? Pui un bănuţ şi vezi „Surprizele unui hotelier” sau „Neglijeul parizienei”.

Este ceva în acelaşi gen, răspunse Richard.

Victoria îşi lipi ochii de un soi de lunetă deschisă în cufăr şi privi. Unul din arabi se puse să învârtă încet o manivelă, în vreme ce celălalt intona o reclamă cu aspect de melopee.

— Ce spune? Întrebă Victoria.

— Voi traduce pe rând, zise Richard.

Şi începu:

— Apropiaţi-vă şi pregătiţi-vă să admiraţi minunile lumii din cea mai adâncă antichitate până în zilele noastre.

Victoria avea sub ochi imaginea, grosolan zugrăvită în culori ţipătoare, a unor negri ocupaţi cu recoltarea bumbacului.

— Viaţa în America, zise Richard, traducând mereu. Imaginea se schimbă.

— Soţia marelui Şah al lumii de apus…

Era împărăteasa Eugenia, mângâindu-şi buclele lungi cu degete fusiforme.

Urmară, anunţate într-o manieră la fel de pitorească, alte imagini, nu mai puţin imprevizibile: Turnul Eiffel, prinţul Albert, Disraelli, fiordurile norvegiene şi, ca să încheie, patinatori la Interlaken.

— V-am arătat lucrurile cele mai minunate din lume, spuse Richard, terminându-şi traducerea. Generozitatea dumneavaostră să nu fie nedemnă de acest spectacol incomparabil, în care totul a fost sincer şi adevărat.

Victoria se ridică.

— Uluitor! Declară, încântată. Niciodată n-aş fi crezut asta.

Richard îi recompensă cu dărnicie pe arabi, schimbă cu ei lungi formule de politeţe, apoi cei doi oameni, mulţumindu-le încă o dată, porniră iar la drum.

— Unde merg? Întrebă Victoria, reluându-şi locul în maşină.

— Peste tot, răspunse Richard. I-am întâlnit pentru prima dată în Transiordania. Veneau de la Marea Moartă şi se duceau la Amman. Acum, se îndreaptă spre Kerbela. O iau pe drumuri mai puţin colindate, pentru ca să viziteze cele mai izolate sate.

— Trebuie, din când în când, să întâlnească pe cineva, care să-i ducă o bucată de drum cu maşina…

— Gândeşti ca o europeană, zise Richard râzând. Ei nu sunt presaţi. Aici, timpul nu înseamnă nimic…

— Mi s-a spus deja, dar este un lucru pe care nu ajung să-l înţeleg!

— Nici arabii nu înţeleg graba noastră perpetuă, nerăbdarea de a termina totul repede şi găsesc foarte nepoliticos obiceiul nostru de a trece imediat la subiect. Ei preferă o oră de flecăreli preliminare… Sau chiar de tăcere.

— Dacă ar fi asemenea oameni în birourile din Londra, s-ar pierde la timp…

— Poate… Dar să revenim la punctul nostru de plecare: timpul, ce este timpul? Şi ce vrea să însemne „să pierzi timpul”?

Victoria medită la asta o bucată de vreme. Richard, întorcându-se din nou, o smulse din speculaţiile sale.

— Nu vom întârzia să vedem Ziguratul. Până atunci, uită-te la stânga… Vezi, acolo?

— Ce? Nori?

— Nu, munţii Kurdistanului… Vârfuri acoperite cu zăpadă… Nu se zăresc decât pe timp foarte senin.

Victoria admira. Ar fi vrut ca această plimbare să nu se mai termine vreodată. Se gândea la modul în care se va sfârşi, la acest doctor Pauncefoot Jones, despre care tare ar fi vrut să ştie cum este. Şi-l imagina cu o barbă lungă, grizonată şi cu sprâncene uriaşe, stufoase. Bineînţeles n-o s-o placă. Numai că, totuşi, va fi obligat să recunoască faptul că Victoria făcuse o treabă bună, când se va şti că

datorită ei au fost informaţi în privinţa lui Catherine, a doctorului Rathbone şi a „Ramurii de Măslin”.

— Ne apropiem, spuse Richard, cu arătătorul îndreptat spre orizont.

Victoria privi. Îi trebui un timp, pentru ca să distingă ceva: mai întâi o colină, care se transformă într-o culme, într-un tell impresionant, străjuit pe una din laturile sale de o construcţie lungă şi joasă, din cărămidă şi chirpici.

— Casa, explică Richard.

Câteva clipe mai târziu erau sosiţi la destinaţie. Servitori în haine albe se grăbiră să-i salute. Richard schimbă câteva cuvinte cu ei. Se reîntoarse după aceea spre Victoria, rămasă în maşină.

— După câte se pare, zise, nu te aşteptau atât de devreme, dar asta nu are nici o importanţă! O să ţi se pregătească patul, dar înainte o să ţi se dea apă caldă: îmi închipui că n-o să-ţi pice rău să te speli şi să te odihneşti un pic. Doctorul Pauncefoot este pe tell. Voi merge să-l caut. Ibrahim o să se ocupe de tine…

Ibrahim, cu faţa iluminată de un zâmbet, o conduse pe Victoria în casă. Traversară o sală mare, mobilată cu mese solide şi câteva fotolii obosite, urmară un culoar care înconjura o curte micuţă şi ajunseră într-o cămăruţă cu o fereastră minusculă. Victoria inspectă mobilierul dintr-o aruncătură de ochi: un pat, o comodă cu sertare, cu o lucrătură rudimentară, un scaun şi o masă, pe care erau puse un lighean şi un vas cu apă. Ibrahim dispăru, pentru ca să revină aproape imediat, purtând o găleată mare, plină cu o apă gălbuie, dar caldă, şi cu un prosop de pânză groasă. Zâmbind mereu, batu un cui în zid şi agăţă de el o oglinjoară.

Victoria, care savura cu anticipaţia plăcerea de a se spăla, merse să se privească în oglinjoară, curioasă să ştie „ce aer avea”.

Îşi văzu imaginea şi rămase uluită: nu se recunoştea.

Trăsăturile erau tot ale ei.

Numai că avea acum părul blond-platinat.

Capitolul XIX

Richard îl găsi pe doctorul Pauncefoot Jones în plin lucru. Coborât într-un şanţ, cu şeful său de echipă, savantul, mânuind târnăcopul cu prudenţă, se străduia să elibereze o faţă de zid. Sosirea colegului său mai tânăr nu păru să-l surprindă defel.

— Eşti deja aici, tinere? Nu ştiu de ce, mi se părea că te aşteptam abia marţi…

— Dar marţi este azi!

— Eşti sigur?

Fără să insiste, amănuntul neprezentând pentru el nici un interes, doctorul Paucefoot Jones continuă:

— Vino puţin aici! Aş fi mulţumit să ştiu ce gândeşti de asta… Suntem doar la doi metri şi deja zidurile apar… Am impresia că sunt aici câteva urme de pictură. Vino să vezi!

Richard sări în şanţ şi cei doi arheologi se întreţinură, timp de aproape un sfert de oră, pe teme ale pasiunii lor comune, abordate sub un unghi pur tehnic.

— De fapt, spuse Richard, am venit cu o tânără.

— O tânără? Cine?

— Ea spune că este nepoata dumneavoastră.

— Nepoata mea?

Doctorul Pauncefoot încercă să-şi uite cercetările, pentru ca să facă efort de memorie, apoi zise:

— Nu cred că am vreo nepoată…

Tonul nu era foarte categoric. Bătrânul savant se îndoia. Dar, poate că avea o nepoată de care nu-şi mai aducea aminte.

— După câte am înţeles, reluă Richard, a venit să lucreze cu dumneavoastră.

Chipul doctorului Pauncefoot Jones se lumină.

— Aha, ştiu! Trebuie să fie Veronica.

— Parcă mi-a spus că o cheamă Victoria.

— Aşa-i, Victoria! Emerson, de la Cambridge, mi-a scris în legătură cu ea. Se pare că este o fată foarte dotată, care se

interesează de antropologie. Între noi fie vorba, nu ştiu cum poţi să ai pasiune pentru această ştiinţă!

— Dar nu aşteptaţi un antropolog?

— Da, dar vine ceva prea devreme. Până în prezent, nu avem nimic pentru ea. Înţelesesem că n-o să sosească decât peste vreo cincispreze zile, dar i-am citit scrisoarea în fugă… Şi am rătăcit-o, în aşa fel încât, la drept vorbind, nu-mi amintesc decât foarte vag ceea ce mi-a scris. Mi se pare că trebuia să călătorească împreună cu soţia mea, care va fi aici săptămâna viitoare… Sau cealaltă, nu mai ştiu exact… Ar trebui ca să găseşti şi scrisoarea ei… Pe scurt, credeam că Veneţia va sosi cu ea, dar se poate, foarte bine, să mă fi înşelat… În orice caz, avem la ce o folosi… Cu toate oalele astea pe care le descoperim…

— Tânăra aceasta, continuă Richard, nu este… Bizară?

Doctorul Poucefoot încruntă sprânceana.

— Bizară? Cum aşa?

— N-o fi suferit, din întâmplare, o… depresie nervoasă sau ceva analog?

— Emerson mi-a scris că a muncit dur ca să-şi pregătească examenele, dar nu cred că-mi amintesc să fi făcut aluzie la vreo boală oarecare… De ce mă întrebi asta?

— Dumnezeule, pentru că am cules-o de la marginea drumului, în mijlocul deşertului. Se afla acolo, absolut singură. Era exact aproape de tellul acela micuţ, unde v-aţi oprit anul trecut…

— Îmi aduc aminte. Am găsit acolo un fragment de vas provenind, evident, de la nuzi, pe care n-aş fi crezut niciodată că am să-l descopăr tocmai…

Richard, evitând diversiunea arheologică, reveni la subiect:

— Ea mi-a povestit o istorie extraordinară. Mi-a spus că s-a dus să-şi spele părul cu şampon, că a fost adormită cu cloroform şi dusă la Mandali, unde a fost ţinută prizonieră într-o casă, din care a evadat la miezul nopţii. Mărturisesc că nu am auzit poveste mai fantastică.

Doctorul Paucefoot Jones aprobă cu o mişcare din cap.

— Într-adevăr, totul mi se pare foarte neverosimil. Ţara este calmă şi poliţia, cum trebuie. Niciodată regiunea n-a fost mai sigură…

— Este şi părerea mea şi tocmai de aceea, pentru că eu cred că aceste aventuri sunt pure invenţii, v-am întrebat dacă tânăra în chestiune nu a provocat – cum se zice – nelinişte anturajului ei. Dacă este, cumva, una din acele fete care îşi închipuie că duhovnicul este îndrăgostit de ea şi că medicul îi pune în pericol virtutea poate să ne creeze o mulţime de neplăceri.

— Aş! Zise doctorul Pauncefoot cu optimism, o să se liniştească. Unde este în acest moment?

— Îşi face toaleta.

Richard adăugă, după o ezitare:

— A sosit fără nici un bagaj.

— Cu neputinţă! Nu-şi închipuie, totuşi, că am să-i împrumut pijamalele mele! N-am decât două… Şi una nu-i cine ştie ce! Fetele din ziua de azi sunt, într-adevăr, extraordinare.

Muncitorii îşi strângeau uneltele.

— Gata? Spuse doctorul Pauncefoot Jones. La urma urmelor, totul e posibil! Să mergem la masă!

Victoria, care se simţea teribil de nervoasă, îl găsi pe doctorul Pauncefoot Jones foarte diferit de cum şi-l imaginase. Era un omuleţ durduliu, pe jumătate chel, cu riduri subţiri la coada ochilor. Spre marea uluire a fetei, veni spre ea cu mâinile întinse:

— Bună ziua, Veneţia… Pardon, Victoria! Sunt fericit să te văd… Şi surprins! Îmi intrase în cap că n-o să soseşti decât luna viitoare. Dar sunt încântat că eşti aici! Ce face Emerson? Astmul nu-l necăjeşte prea tare?

Victoria reuşi să spună cu voce aproape sigură, că „nu-i mai rău”.

— Îşi înveleşte prea mult gâtul, continuă doctorul Pauncefoot Jones. O mare greşeală, i-am spus-o mereu. Toţi

aceşti universitari au cusurul că sunt mult prea preocupaţi de sănătatea lor! Singurul mijloc de a te ţine bine este să nu te răsfeţi... Soţia mea va fi aici săptămâna viitoare... Sau următoarea... Ştii că era foarte obosită?... Trebuie, neapărat, să-i găsesc scrisoarea!... Richard mi-a zis că ţi-ai pierdut bagajele. Cum o să te aranjezi? Îmi este imposibil să trimit camionul înainte de vreo opt zile...

— O să mă descurc. Va fi bine!

Doctorul Pauncefoot Jones chicoti.

— Richard şi cu mine nu prea avem mare lucru să-ţi împrumutăm. O periuţă de dinţi, asta-i lesne... Avem vreo duzină... Aşa, ce mai posedăm? Aţă, pudră de talc, şosete, batiste şi... Mă tem că asta-i cam tot.

Victoria surâse.

— Nu vă faceţi griji! O să mă descurc foarte bine!

— Altceva, spuse doctorul Pauncefoot Jones. Te previn de pe acum că nu avem cimitir să-ţi oferim. Nu avem decât zidul împrejmuitor, care iese din pământ şi care nu este rău, se găseşte ceramică în anumite şanţuri, dar, deocamdată, oseminte, nu. Pot să apară! În orice caz, avem de lucru pentru tine. Nu-mi mai amintesc dacă faci şi fotografii...

Victoria, fericită să descopere ceva care să-i permită să fie utilă, răspunse că era un fotograf destul de bun.

— Perfect! Reluă doctorul Pauncefoot Jones. Dar eu sunt de modă veche şi mă servesc încă de plăci. Cât despre camera obscură, este lipsită de confort şi instalaţia sa o să-ţi pară rudimentară...

Victoria declară că asta nu avea nici cea mai mică importanţă. Masa odată terminată, Ibrahim o conduse la rezervele expediţiei, de unde se alese cu o periuţă de dinţi, un tub de pastă de dinţi, un burete şi o cutie de pudră de talc.

Încercă să-şi pună în ordine ideile. Fără nici o îndoială, o luau drept alta, o anume Veneţia. Aşa ceva, un antropolog aşteptat de doctorul Pauncefoot Jones. Victoria nu ştia nici

măcar ce putea să însemne antropolog. Îşi promisese să se informeze, dacă avea norocul să pună mâna pe un dicţionar. Această Veneţia nu trebuia să sosească înainte de vreo opt zile. Victoria avea, aşadar, o săptămână de linişte. Până când un automobil sau un camion să o poată duce la Bagdad, va încerca să fie Victoria Cum-Vă-Place. Cu doctorul Pauncefoot Jones, care se dovedea distrat la modul foarte simpatic, lucrurile vor merge de la sine. Cu Richard Baker, era mai puţin sigur! Ei nu-i plăceau nici aerul arogant, nici felul lui de a te scruta, ca şi cum ar fi vrut să te întrebe cine, de fapt, eşti. Cu el va trebui să joace strâns. Din fericire, lucrând o vreme ca dactilografă la Institutul Arheologic din Londra, avea o cunoaştere vagă a vocabularului arheogilor. Ar putea să-i servească, dar nu trebuia să-l utilizeze cu mai puţină grijă… La prima gafă serioasă, se va „arde”…

Avea nevoie de aceste opt zile de linişte. Ele îi vor permite să scape de emoţii. Se gândi la „Ramura de Măslin”. Acolo trebuia să se întrebe ce i se putuse întâmpla Victoriei. Evident, duşmanii săi ştiau acum că le zburase din mână temnicerilor, dar în mod cert îi pierduse urma. Maşina lui Richard nu traversase Mandali, aşa că nu putuseră să ghicească faptul că Victoria se afla cu expediţia doctorului Pauncefoot Jones la Tell Asuad. Probabil credeau că fugise în deşert şi că sfârşise acolo prin a muri de sete şi de epuizare.

Necazul era că şi Edward trebuia să-şi zică acelaşi lucru. Şi, din nefericire, ea nu putea să facă nimic. El avea să aibă câteva zile grele. Îşi va reproşa că insistase ca Victoria să se apropie de Catherine, va trece prin tot soiul de chinuri morale… Până în ziua, în fine, nu chiar atât de îndepărtată, în care Victoria îi va fi redată. Şi, fără îndoială, va fi foarte surprins să o regăsească nu brunetă, ci blondă!

Aici era ceva ce nu reuşea să înţeleagă! De ce îi fusese vopsit părul blond? Trebuia să existe un motiv. Dar, care? Victoria îşi punea întrebarea de fiecare dată când se privea

în oglindă. Frumoasă mai era! Fără pudră, fără ruj, cu părul de un blond evident artificial, ale cărui rădăcini începuse să se arate brune! O adevărată catastrofă!

— Şi, la urma urmelor, la naiba! Sunt vie şi asta-i cel mai important!

Îşi dădu repede seama că nu-i era absolut deloc neplăcut să petreacă nişte zile cu o expediţie arheologică. Rolul ei era dificil de jucat, dar evita gafele. Vorbea cât mai puţin posibil şi, pe ascuns, devora cărţile din bibliotecă. Cunoştinţele sale, încă foarte superficiale, puteau să amăgească. Sau, cel puţin, aşa voia să creadă. Deşteptarea era foarte devreme şi, după ceai, se pleca la explorări. Cu Richard, făcea fotografii sau clasa fragmente de ceramică, găsite în săpături. Începea să distingă epocile şi singura sa spaimă era că vor fi descoperite morminte. Cercetările asupra a ceea ce putea să fie antropologia rămăseseră zadarnice. De aceea, hotărâse că, dacă într-o zi se scotea vreun mormânt la lumină, să rămână ţintuită de o criză de ficat.

Dar nu ajunsese până aici. Nu se punea problema unei necropole, cel puţin pe moment, ci a unui palat al cărui zid împrejmuitor ieşea încetul cu încetul din pământ. Victoria urmărea cu pasiune progresele lucrului. Richard, care, uneori, o privea încă ironic, se purta mai amabil şi mai prietenos decât la început. Entuziasmul Victoriei îl amuza mult.

— Eram ca tine – spuse el, într-o zi –, când am participat prima dată la săpături.

— A fost demult?

El zâmbi.

— Cam… Acum 15 sau 16 ani.

— Trebuie să cunoşti bine ţara!

— Aceasta şi… Altele! Siria, Persia…

— Vorbind araba cum o faci, ai putea uşor să treci drept arab. Nu ţi-ar trebui decât costumul…,

Clătină din cap.

— Să nu crezi asta! Mă gândesc că nu există un singur englez care să poată fi luat drept arab.

— Totuşi, Lawrence?

— Poate, dar nu este sigur. Nu, pentru mine, singurul om care a reuşit să se deghizeze în arab şi să-i înşele pe indigenii înşăşi a fost un băiat, pe care l-am cunoscut şi care se născuse în Orient. Tatăl său era consul la Kashgar; învăţase de copil toate dialectele în general ignorate de europeni şi îmi închipui că nu le-a uitat…

— Ce s-a întâmplat cu el?

— L-am pierdut din vedere când am terminat colegiul. Am fost împreună la Eton. Îl numeau Fachirul, pentru că putea să rămână un timp nesfârşit fără să se mişte. Nu ştiu ce face acum… Cu toate că bănuiesc ceva…

— Nu l-ai mai revăzut niciodată?

— Ba da, o dată… Zilele trecute, la Basra… L-am reîntâlnit chiar în împrejurări destul de curioase…

— A, da?

— Nu îl recunoscusem. Era îmbrăcat ca un arab, purta keffiyah şi un bluzon vechi. Înşira între degete unul din acele coliere din mărgele de ambră, cum au arabii uneori, şi de-abia îi dădeam atenţie, când am realizat că mărgelele nu cădeau una după alta la intervale regulate şi că, de fapt, era vorba de un mesaj în alfabetul morse, care îmi era destinat…

— Cum ţi-ai dat seama?

Îmi repeta numele sau, mai curând, porecla şi pe a sa. Şi mă anunţa că va fi o încăierare şi că el conta pe mine.

— Era adevărat?

— Da. S-a ridicat, mergând spre uşă, şi, în aceeaşi clipă, un soi de comis-voiajor, un tip pe care nu puteai să-l suspectezi, dat fiind aerul său calm şi paşnic, a scos un revolver din buzunar şi 1-a aţintit în direcţia sa. I-am administrat o lovitură fulgerătoare în braţ individului cu aer cumsecade şi Carmichael a putut să dispară…

— Carmichael?

Repetase numele cu un ton atât de straniu, încât Richard întoarse capul spre ea.

— Da… Acesta-i numele lui. Îl cunoşti?

Victoria se gândi ce efect-surpriză ar obţine dacă ar răspunde. „A murit în patul meu”.

— Da, zise, îl cunoşteam…

— Îl cunoşteai? Asta înseamnă că…

Victoria încuviinţă din cap.

— Da. A murit.

— Când?

— La Bagdad, acum câteva zile. La „Tio Hotel…” Adăugă, cu grabă:

— Nu s-a spus… Nimeni n-o ştie…

Urmă o tăcere de câteva secunde.

— Dar, întrebă el, tu, cum se face că tu o ştii?

— Eram amestecată în afacere… Accidental.

O privi lung, neştiind ce să creadă.

Brusc, ea continuă:

— La colegiu, porecla ta nu era Lucifer?

— Lucifer? Nu. Mă chemau Bufniţa… Pentru că purtam deja ochelari cu lentile mari…

— Şi la Basra, nu ai cunoscut pe nimeni căruia să i se zică Lucifer?

Se gândi.

— Nu… Lucifer, fiul Dimineţii, îngerul decăzut… Nu, nu ştiu nici un Lucifer…

Scrutătoare, privirea sa o fixă pe Victoria.

— Mi-ar plăcea, reluă ea cu un ton hotărât, să-mi povesteşti exact ce s-a întâmplat la Basra.

— Dar, ţi-am spus!

— Nu complet. Incidentul acela unde a avut loc?

— În anticamera consulatului. Mă dusesem să-i fac o vizită lui Clayton, consulul.

— Cine se afla în încăpere cu tine? Carmichael, voiajorul acela comercial… Şi mai cine?

— Două persoane, dacă îmi aduc bine aminte. Un tip micuţ, cu pielea smeadă, probabil un francez, şi un bătrân, un persan.

— Ai spus că el, Carmichael „dispăruse”… Pe unde a plecat?

— Mai întâi a luat-o de-a lungul coridorului care ducea la consul. În fund există o uşă, care dă spre grădină…

— Stiu, zise Victoria. Am fost găzduită la consulat. Tu ai plecat chiar când am sosit eu…

— Zău? Curios…

Continuă să o cerceteze, dar ea nu-i dădu atenţie. Revedea consulatul, cu marele său culoar şi uşa care, tocmai la capăt, se zărea ca un dreptunghi inundat de soare.

— A plecat, deci, spre grădină?

— Da. Apoi, brusc, a făcut cale-întoarsă şi s-a îndreptat spre cealaltă uşă, care dădea în stradă. După aceea nu l-am mai revăzut…

— Şi comis-voiajorul?

Richard ridică din umeri.

— A povestit că fusese atacat şi prădat, cu o noapte înainte, de către un arab şi că el crezuse, în anticamera consulatului, că îşi recunoaşte agresorul. Urmarea întâmplării nu o mai cunosc, fiindcă am plecat cu avionul la Kuweit.

— În momentul acela, cine se afla în consulat ca invitat?

— Un anume Crosbie, care lucrează în domeniul petrolului. Nimeni altcineva… Şi totuşi… Era aşteptată şi o persoană de la Bagdad, dar eu n-am văzut această persoană şi numele ei îmi scapă…

Victoria se gândi la Crosbie. Şi-l amintea foarte bine. Un tip scund şi bondoc, foarte comun şi nu prea fin. Se afla la Bagdad în seara în care Carmichael sosise la „Tio”. Trebuia, oare, presupus că dacă atunci Carmichael, în loc să alerge în biroul consului, făcuse brusc cale-întoarsă ca să iasă în stradă, se întâmplase pentru că zărise, la capătul culoarului, silueta lui Crosbie?

Cufundată în gândurile sale, Victoria tresări când Richard Baker, care nu încetase să o observe, o întrebă dacă mai avea să-i pună vreo întrebare.

— Ultima! Zise ea. Lefarge! Numele acesta îţi spune ceva?

— Nu… Oricât aş căuta, nu-mi aduce aminte de nimic… E vorba de un bărbat sau de o femeie?

— Habar n-am.

Se gândea la căpitanul Crosbie. Crosbie să fi fost Lucifer?

În seara aceea, când Victoria plecă în camera sa ca să doarmă, Richard Baker îl întrebă pe doctorul Paunceffot Jones dacă i-ar fi cu putinţă să arunce o privire pe scrisoarea pe care o primise de la Emerson.

— Mi-ar plăcea mai mult, explică el, să ştiu exact ce spune despre tânăra aceasta.

— Problema, răspunse doctorul Pauncefoot Jones, constă în a pune mâna pe scrisoare. N-am aruncat-o, fiindcă am făcut câteva însemnări pe ultima pagină, dar nu ştiu unde am vârât-o! În orice caz, dacă amintirile mele sunt exacte, el vorbea de Veronica în termeni foarte elogioşi. Personal, o găsesc încântătoare. Şi-a pierdut bagajele, dar n-a făcut nici o tragedie din asta, ai remarcat? O alta ar fi insistat să fie condusă la Bagdad a doua zi. Ea a tratat cu sportivitate aventura şi este, cu adevărat, foarte frumos din partea ei. Dar, de fapt, cum şi-a pierdut bagajele?

— A fost adormită cu cloroform, a fost răpită şi întemniţată într-o casă de băştinaş, spuse Richard, cu o intensă pornire spre zâmbet.

— Aşa-i, aşa-i! Mi-ai zis. Lucruri care îmi par destul de puţin probabile!… Asta îmi aduce în memorie aventura tinerei Elisabeth Callings… A dispărut vreo cincisprezece zile şi când s-a întors a povestit că fusese răpită de ţigani… Nu i s-a putut dovedi că nu era adevărat… Şi biata fată era atât de urâtă că era greu de presupus că fusese vorba de o escapadă amoroasă… Cu Victoria… Vreau să spun Veronica… Cu ea este altceva. Este foarte drăguţă, foarte drăguţă… Şi dacă la mijloc ar fi un tânăr, n-aş fi surprins!

— În orice caz, ar face mai bine să nu-şi mai decoloreze părul.

— Îşi decolorează părul?… Imposibil! Ştii nişte lucruri despre femei!

— În ceea ce priveşte scrisoarea lui Emerson…

— Ai dreptate, trebuie neapărat să o găsim! Nu ştiu la ce se refereau însemnările acelea, dar sunt sigur că îmi vor fi utile într-o zi şi n-aş vrea să le fi pierdut. Să căutăm!

Capitolul XX

În după-amiaza zilei următoare, ajungându-i la urechi un zgomot de motor, doctorul Pauncefoot Jones inspectă cu privirea deşertul şi zări, încă foarte departe, o maşină în drum spre tell.

— Iarăşi vizitatori! Exclamă fără să-şi ascundă contrarietatea. Ca şi cum n-aş avea altceva mai bun de făcut decât să plimb pe şantier imbecili, care se simt obligaţi să-mi povestească ultimile bârfe din Bagdad!

— Uitaţi de Victoria, zise Richard. Ar putea foarte bine să vă înlocuiască. Ştie destul ca să fie un ghid excelent. Nu-i aşa, Victoria?

— Mi-e teamă că explicaţiile mele vor fi pline de erori. Ştiu că nu sunt foarte competentă.

— Eşti prea modestă, replică Richard. Remarcile pe care le-ai făcut dimineaţă, privind cărămizile convexe, ar fi putut să vină direct din cărţulia lui Delongaz…

Victoria simţi o uşoară roşeaţă urcându-i în obraji. Îşi promise să-şi supravegheze mai sever utilizarea proaspetei sale erudiţii. Trebuia să evite expunerea cuvânt-cu-cuvânt şi să parafrazeze.

— Fie ce-o fi, am să mă străduiesc…

— Şi-o să ne ierţi că îţi punem în spinare toate corvezile?

Zâmbi. Fraza amabilă a lui Richard răscumpăra înţepătura de adineauri.

La drept vorbind, Victoria era, ea-însăşi, destul de surprinsă de activitatea pe care o desfăşura de cinci zile, de când se afla aici, şi de interesul pe care îl acorda muncii

sale. Începuse prin a developa clişee fotografice, într-o cameră obscură minusculă şi cu un material rudimentar, aşezat pe o valiză, care slujea drept masă de laborator. Primele panere de cioburi, de care avea să se ocupe după aceea, i-au stârnit ilaritatea. Cum puteau să intereseze asemenea rămăşiţe? Când, însă, a învăţat să le deosebească şi, după un fragment, să reconstituie cu gândul obiectul întreg, şi-a schimbat părerea. A început să-şi închipuie cum putea să fie existenţa cotidiană a oamenilor care trăiră acolo cu trei mii de ani în urmă şi să le ghicească ocupaţiile, nevoile, speranţele şi spaimele. Vestigiile umilelor locuinţe, exhumate în cursul campaniilor precedente, îi relevaseră faptul că, în ciuda a ceea ce credea, arheologia nu era legată numai de palate şi de morminte regale şi că ea nu ignora oamenii de rând. Victoria găsea aceasta foarte interesant.

La asta se gândea mergând cu Richard la întâlnirea cu cei doi bărbaţi care coborâseră din maşină. Erau doi francezi, interesaţi de civilizaţiile antice, care parcurgeau Siria şi Irakul. Richard le ură bun venit şi îi încredinţa Victoriei. Ea îi duse să viziteze şantierul. Repetând, în maniera papagalilor, ceea ce auzise spunându-se, le dădu explicaţii copioase, îmbogăţite cu amănunte pe care le inventa ca să-şi facă mai „atractivă” expunerea.

La o vreme, unul din cei doi călători, care nu-i acordase decât o atenţie distrată, îi ceru permisiunea să meargă să se odihnească puţin acasă. Arăta rău, nu se simţea bine de dimineaţă şi soarele, care era fierbinte, nu uşura situaţia. Când se retrase, însoţitorul său îi spuse că sărmanul individ avea dureri la stomac şi că înţelept ar fi fost să-şi fi amânat vizita pentru altă zi.

Turul şantierului de săpături arheologice odată terminat, doctorul Pauncefoot Jones zise că ar fi încântat să servească ceaiul cu vizitatorii săi. Francezul refuză invitaţia. Nu puteau să-şi întârzie plecarea, dacă voiau să ajungă înainte de căderea nopţii şi să nu se rătăcească în deşert. Curând

după aceea, cei doi oameni urcară în automobil şi maşina se depărtă cu toată viteza.

După ceai, Richard se retrase în camera sa ca să scrie câteva scrisori, pe care îşi propusese să le pună a doua zi la poşta din Bagdad. Deschise unul din sertarele comodei sale şi încruntă sprânceana. Nu era deosebit de grijuliu, dar ţinea la ordine şi, din prima uitătură, îşi dădu seama că i se umblase în lucruri. Era sigur că vizitatorii. Vinovatul nu putea să fie decât francezul acela, a cărui indispoziţie nu fusese, evident, decât un pretext. Totuşi, Richard nu întârzie să se convingă de faptul că nu i se furase nimic. Banii săi erau acolo, neatinşi. Atunci?

Cuprins de o oribilă bănuială, aleargă în încăperea pe care doctorul Pauncefoot Jones o botezase Camera lui Antika. Toate „comorile” pe care le adăpostea erau la locul lor, nu dispăruse nimic. Peceţile, în special, erau acolo, toate. Se întorsese în camera de zi. Victoria se afla aici aplecată asupra unei cărţi.

— Mi s-a cotrobăit prin cameră! Anunţă fără preambul.

Victoria înălţă capul.

— Cine?

— Nu tu?

— Eu? Replică Victoria indignată. Bineînţeles că nu! Ce să caut eu în lucrurile tale?

După ce o examină îndelung, zise:

— Trebuie să fi fost diavolul acela de străin, cel care a pretins că era bolnav…

— Şi ţi-a luat ceva?

— Nu, nimic nu a fost furat.

— Dar, la naiba, de ce cineva ar fi…

Richard n-o lăsă pe Victoria să-şi termine fraza.

— Mă gândeam că tu ai putea să ştii.

— Eu?

— După câte mi-ai povestit chiar tu, ai trecut în ultimul timp prin nişte aventuri mai degrabă… Ciudate…

— Da?

Victoria, surprinsă, reflectă o secundă, apoi adăugă:

— Dar de ce să fi cotrobăit prin camera ta? N-ai nimic de-a face cu…

— Cu ce?

Victoria nu răspunse. Părea pierdută în gândurile sale. După un moment, spuse:

— Iartă-mă! Ce spuneai?

Richard nu-şi repetă întrebarea. Se mulţumi să afle de la Victoria ce citea în acel moment. Ea se strâmbă:

— Ştii, aici în materie de romane, nu prea ai de unde alege: „Povestea celor două oraşe”, „Mândrie şi prejudecată” şi „Moara de pe Flosse”. Eu citesc „Povestea celor două oraşe”.

— N-ai mai citit-o?

— Niciodată. Îl consideram pe Dickens un autor plictisitor.

— Ce idee!

— Îmi dau seama că este pasionant.

— Şi unde ai ajuns?

Aruncând o privire pe cartea deschisă, el citi cu glas tare: „Şi tricotezele numărară «Unu»…”

— Femeia asta mă înfricoşează!

— Cine, doamna Defarge?… Personajul este interesant. Cu toate că mă cam îndoiesc că este cu putinţă să păstrezi o listă de nume cu ajutorul unui tricot… E adevărat că eu nu ştiu să împletesc.

— Asta nu-i imposibil, replică Victoria, studiind problema. Un bob de orez, cu punct pe faţă, un ochi strecurat pe aici, pe dincolo… S-ar putea reuşi… Fireşte, n-ar ieşi o împletitură frumoasă, ar semăna mai curând cu lucrătura cuiva care învaţă şi care face greşeli…

Tăcu brusc. O apropiere se făcu în mintea ei şi era ca o iluminare. Îl revedea pe bărbatul care-i intrase în cameră, cu mâinile crispate pe vechiul fular împletit roşu, pe care ea îl ridicase puţin mai târziu, ca să-l arunce într-un sertar. Se gândi la ultimile cuvinte pe care le rostise. Nu era

„Lefarge” ceea ce spusese, ci „Defarge” şi la doamna Defarge, cea din carte, voise să facă aluzie.

— Ce e cu tine?

Întrebarea lui Richard o readuse în prezent.

— Nimic, nimic… Mă gândeam la ceva…

— Aşa…

Richard nu insistă.

Victoria se gândi la a doua zi. Trebuia să meargă la Bagdad cu Richard şi asta va însemna sfârşitul săptămânii de răgaz, în care putuse să-şi revină, în pace şi siguranţă. La Tell Asuad, se simţise bine. Poate şi-o mărturisea, pentru că nu era sigur deloc că ar fi curajoasă. Descoperise că exista o diferenţă enormă între a visa aventurile şi a le trăi şi păstra din recentele sale experienţe o amintire îngrozită. Se vedea, fără plăcere, întorcându-se la existenţa agitată. Pentru că era în serviciul domnului Dakin şi era plătită de domnul Dakin, va fi obligată să se reîntoarcă la „Ramura de Măslin” şi să-l înfrunte din nou pe domnul Rathbone? Spera tare că nu. Va merge la pensiune să-şi ia lucrurile, din cauza acelui fular împletit care se afla într-una din valizele sale şi pe care le avea acolo. Odată fularul cu pricina intrat în mâinile domnului Dakin, misiunea va fi terminată.

Înălţă capul. Richard era tot acolo, privind-o cercetător.

— Apropo, zise, mâine te gândeşti să-ţi recuperezi paşaportul?

— Paşaportul?

Reflectă. Se hotărâse să părăsească expediţia, înainte de sosirea, de-acum iminentă, a Veronicăi (sau Veneţiei), dar nu-şi pregătise detaliile retragerii. Se va mulţumi să dispară, pur şi simplu, sau, înainte de a pleca, îşi va elibera conştiinţa cu o mărturisire completă?

— Nu sunt sigură, spuse, ca să câştige timp.

— Este neplăcut, insistă Richard, fiindcă poliţia districtului nu va întârzia să ni-l ceară, ca să-şi noteze numărul şi să reţină tot ceea ce va considera că este nevoie să ştie despre tine. Rutină şi hârţoage, bineînţeles! În lipsa paşaportului,

va trebui ca numele şi semnalmentele tale să-i ajungă. De fapt, Victoria, cum te numeşti?

Victoria se prefăcu a lua întrebarea în glumă.

— Hai, Richard, îmi ştii numele la fel de bine ca mine.

El avu un surâs răutăcios.

— Nu este de loc adevărat ceea ce spui! Numele tău, eu îl ştiu. Numai că am impresia că tu nu-l ştii!

O pândea prin lentilele mari ale lornionului său. Ea râse.

— Aş fi prima persoană din lume care nu şi-ar şti propriul său nume.

— Atunci, zi-l! Imediat!

Vorbise cu o voce sacadată şi răguşită. Continuă:

— Inutil să minţi, farsa este jucată! Eşti puternică, recunosc. Personajul nu era rău interpretat, ai putut să ne faci să credem că te pricepi, dar rolul era greu de dus, eu ţi-am întins nişte capcane şi nu ai evitat niciuna! Am spus câteva enormităţi şi le-ai aprobat, fără nici o ezitare.

Amuţi câteva secunde, apoi adaugă:

— Tu nu eşti Veneţia Savile. Cine eşti tu?

— Ţi-am spus când m-ai găsit. Mă numesc Victoria Jones.

— Şi eşti nepoata doctorului Pauncefoot Jones?

— Nu sunt nepoata sa, dar de numit mă numesc Jones.

— Mi-ai povestit atâtea!

— Nu ţi-am spus decât adevărul. Doar că tu nu ai vrut să mă crezi şi asta m-a exasperat, tocmai pentru că era devărul. Şi numai pentru că am vrut să te silesc să mă crezi, ţi-am zis că mă numeam Pauncefoot Jones!… Este un nume de prestigiu, de care mă mai foloseam! De unde să ştiu că veneai aici!

— Asta trebuie să fi fost o lovitură! Pe care, dealtminteri, ai încasat-o foarte bine. Ai fost de-un calm…

— În aparenţă, poate… Dar eram îngrozită… Doar că mi-am zis că ar fi preferabil să mă explic la sosire… Aici, cel puţin, aş fi fost în siguranţă…

— În siguranţă?

O privea, dintr-odată, grav.

— Nu vrei să-mi spui, continuă, că istoria aceea abracadabrantă, pe care mi-ai servit-o, era adevărată?

— Dar era! Aşadar, nu-ţi dai seama că dacă voiam să inventez o poveste, ar fi fost cu totul altfel? Şi că aş fi zis-o mai bine?

— Acum, că te cunosc un pic, recunosc că argumentul are greutate. Dar, admite că istoria ta era foarte neverosimilă!

— Şi-acum eşti gata să o crezi adevărată? De ce?

— Pentru că, răspunse el încet, dacă ai fost amestecată în moartea lui Carmichael…

— Cu asta a început totul!

— Atunci, povesteşte-mi totul!

Îl privi lung.

— Nu ştiu dacă pot să am încredere în tine.

— Inversezi rolurile! Pari să uiţi că am cele mai bune motive din lume să cred că ai venit aici sub un nume fals ca să scoţi de la mine informaţii! Şi nimic nu dovedeşte că nu tocmai asta eşti pe cale să faci!

— Ceea ce vrea să însemne că tu ştii despre Carmichael lucruri pe care ei ar vrea să le afle?

— Ei?… Ei, cine?

— Văd, zise Victoria, că trebuie să-ţi povestesc totul! N-am încotro… Iar dacă eşti dintre duşmani, ştii tot şi, prin urmare, asta nu va schimba nimic…

Şi atunci făcu o relatare completă a evenimentelor sale. Începând cu moartea tragică a lui Carmichael, îi spuse de întrevederea cu domnul Dakin şi de călătoria sa la Basra. Apoi îi vorbi despre relaţiile cu „Ramura de Măslin”, de ostilitatea Catherinei şi de ameninţările abia voalate ale doctorului Rathbone. Nu ascunse nici un amănunt, dar se abţinu, totuşi, să vorbească despre fularul de tricot roşu, ca şi de doamna Defarge.

— Aşadar, spuse Richard, după ce ea încheiase, crezi că doctorul Rathbone joacă un rol în această afacere? Îţi dai seama că este un personaj însemnat, un savant cunoscut în

întreaga lume şi care primeşte subvenţii din toate punctele globului?

— Era necesar un astfel de om!

— Reţine că, personal, îl consider un fanfaron… O mască excelentă!

— Poate… Dar acest Lefarge, de care m-ai întrebat dacă îl cunosc, cine e?

— Nu ştiu. Pentru mine nu-i decât un nume… Mai există un altul aşa: Anna Scheele.

— Anna Scheele? N-am auzit niciodată vorbindu-se de ea.

— Joacă un rol important în afacere. Dar care? Habar n-am. Totul este atât de încâlcit!

— Mai spune-mi, dacă vrei, numele bărbatului care te-a îmbarcat în această aventură!

— Edward… A, vorbeşti de domnul Dakin… Se ocupă de afaceri cu petrol, cred.

— Nu este un tip cu un aer obosit, uzat şi despre care s-ar spune cu uşurinţă că nu are nimic în cap?

— Ba da. Dar nu trebuie să te încrezi în aparenţe…

— Şi nu bea?

— Se zice. Dar tare mă îndoiesc.

Richard îşi încrucişă braţele şi clătină din cap.

— Mă întreb dacă nu visez! Am impresia că am fost aruncat într-un roman de William Le Queux sau de Phillips Oppenheim sau, dacă nu cumva, în opera vreunuia din distinşii lor imitatori. Ne aflăm în realitate? Şi, în caz afirmativ, tu eşti eroina persecutată sau femeia cea rea?

Victoria se gândea la o altă problemă.

— Ceea ce aş vrea mult să ştiu este ce îi vom spune doctorului Pauncefoot Jones. Va trebui, totuşi, să-i explicăm…

Richard zâmbi.

— Nu-i vom spune absolut nimic. La ce bun?

Capitolul XXI

O porniră la drum când se iviră zorile. Victoria se simţea melancolică, şi cu inima strânsă aruncă o ultimă privire

spre Teel, în timp ce camionul se îndrepta spre deşert. Trei ore mai târziu, erau în Bagdad. Lăsând şoferul şi bucătarul să se ocupe singuri de aprovizionare, Richard rămase la 'Tio Hotel”, cu Victoria. Tocmai i se încredinţa corespondenţa, foarte bogată şi cea, şi mai considerabilă, a doctorului Pauncefoot, când Marcus apăru pe neaşteptate, masiv şi radios ca de obicei. Hotelierul o primi cu bucurie pe Victoria şi-i reproşă amabil că nu mai venise deloc la 'Tio”, de multă vreme. Evident, nu era la curent cu răpirea Victoriei. Edward, urmând, fără îndoială, sfatul domnului Dakin, se pare că nu alertase poliţia.

Victoria îl întrebă pe hotelier dacă domnul Dakin se afla la Bagdad.

— Domnul Dakin? L-am văzut ieri… Nu, alaltăieri… Şi îl aşteptăm pe unul din prietenii săi, căpitanul Crosbie, care soseşte azi de la Kermansenah…

— Ştiţi unde se găseşte biroul domnului Dakin?

— Desigur. Cine nu cunoaşte „Iraqui-Iranian Oil Company?”

— Perfect. Trebuie să merg să-l văd pe domnul Dakin imediat. Mă voi duce cu taxiul, dar ţin să fiu sigură că şoferul n-o să se rătăcească…

Ii voi da eu însumi toate explicaţiile necesare.

Victoria odată instalată în taxi, Marcus îi ţinu o lecţie conducătorului auto.

— Uitam, spuse Victoria, mi-ar trebui o cameră! Aveţi una pentru mine?

— Bineînţeles! Am să vă dau una care este magnifică şi contez pe dumneavoastră că o să cinaţi aici în această seară. Vă voi comanda o friptură monumentală… Şi o să aveţi şi caviar. Înainte, vom bea un pahar împreună!

— De acord! Spune-mi Marcus, n-aţi putea să-mi împrumutaţi nişte bani?

— Cum să nu, dragă prietenă! Iată portmoneul meu… Luaţi cât vă trebuie!

Cinci minute mai târziu, Victoria pătrundea în superbul imobil de la „Iraqi-Iranian Oil Company”.

Când Victoria fu introdusă în biroul său, domnul Dakin îşi părăsi masa de lucru, pentru a veni în întâmpinarea vizitatoarei sale, pe care o salută într-o manieră foarte ceremonioasă.

— Domnişoara… Jones, nu-i aşa? Adu-ne cafea, Abdullah!

Micuţul arab ieşind, continuă:

— N-ar fi trebuit să vii aici.

— Nu puteam să fac altfel, răspunse Victoria. Există ceva ce trebuie să vă spun mai înainte… Înainte ca să mi se întâmple noi aventuri.

— Ţi s-a întâmplat ceva? Ce anume?

— Nu sunteţi la curent? Edward nu v-a zis nimic?

— După câte ştiu lucrezi tot la „Ramura de Măslin”. Nimeni nu mi-a zis nimic.

— Ticăloasa aceea de Catherine!

— Ce spui?

— Spun că netrebnica aceea de Catherine i-a povestit lui Edward nu ştiu ce istorie şi că prostul a crezut-o!

Dakin îi indică un scaun Victoriei.

— Cred, zise, că ar trebui s-o luăm cu începutul… Aşezându-se la masa sa, adaugă:

— Am impresia că te prefer brunetă…

Victoria nu răspunse. Două bătăi în uşă anunţară întoarcerea lui Abdullah. Tânărul arab puse o tavă cu două ceşti de cafea foarte dulci, apoi se retrase.

— Acum, spuse Dakin, te ascult. Poţi să vorbeşti: uşile sunt capitonate şi pereţii groşi.

Victoria se lansă în povestirea aventurilor sale.

Ştiu să o facă limpede şi concis. Încheie, explicând legătura pe care o făcuse între tricotul doamnei Defage şi cel al lui Carmichael. Când termină, tăcu, observându-l pe Dakin, ai cărui ochi căpătaseră o strălucire pe care deja o mai văzuse.

— Trebuia să-l citesc pe Dickens mai asiduu, zise, în cele din urmă.

— Aşadar, credeţi că nu mă înşel, că el a zis chiar „Defarge” şi că ar putea să existe un mesaj în fularul său împletit?

— Apreciez, declară, că deţinem o informaţie serioasă, prima… Şi că ţi-o datorăm. Fularul acesta unde se află?

— În lucrurile mele. L-am vârât într-un sertar şi când am împachetat, am pus totul în valize, una peste alta.

— Şi nu ai spus nimănui, niciodată, că acest fular aparţinea lui Carmichael?

— Nimănui, din simplul motiv că l-am uitat cu totul. Este într-o valiză, pe care am închis-o înainte de a pleca la Basra şi pe care n-am mai deschis-o de atunci.

— Dacă-i aşa, totul e în regulă. Chiar dacă se admite că lucrurile ţi-au fost cercetate, un vechi fular, nu va fi atras atenţia… Trebuia să fii prevenit şi, după cât se pare, nu putea să fi fost cineva… Vom aranja, deci, să ţi se ia valizele şi să-ţi fie aduse… De fapt, unde stai acum?

— Am luat o cameră la „Tio”.

El aprobă cu o mişcare din cap.

— Foarte bine!

— Doriţi… Să mă reîntorc la „Ramura de Măslin”?

O privi.

— Ţi-e frică?

Ea ridică bărbia.

— Nu. Dacă vreţi să merg, voi merge!

— Nu cred să fie necesar, nici chiar înţelept. Cine i-a informat, nu ştiu, dar am impresia că şi-au fixat atenţia asupra ta. În aceste condiţii, nu ai să descoperi nimic acolo şi este mai bine să rămâi aici, unde vei fi în siguranţă.

Cu un zâmbet, adăugă.

— Dacă nu, la viitoarea noastră întâlnire, ai să fii roşcată!

— Asta, izbucni Victoria, mă tracasează cel mai mult! De ce mi-au decolorat părul? Nu reuşesc să ghicesc. Aveţi vreo idee?

— Nu am decât una, destul de neplăcută: ca să îngreuneze identificarea cadavrului tău.

— Dacă aveau intenţia să mă asasineze, de ce nu m-au omorât imediat?

— Este aici, dragă prietenă, o întrebare foarte interesantă, la care tare aş vrea să fiu în măsură să răspund.

— Nu aveţi nici o idee?

El zâmbi.

— Niciuna.

Brusc, Victoria îşi aminti ceva.

— Era să uit! Vă amintiţi că v-am spus că în dimineaţa în care l-am zărit pe sir Rupert Crofton Lee pe balconul său, ceva în înfăţişarea lui mi s-a părut… Neobişnuit?

— Da.

— Nu îl cunoaşteţi personal pe sir Rupert?

— Nu, nu îl întâlnisem niciodată.

— Bănuiam. Pentru că nu era sir Rupert din Bagdad, acela nu era sir Rupert!

Îi explică de ce ajunsese la această concluzie, cum buba aceea, care părea că se volatilizase în răstimpul câtorva ore, o făcuse să înţeleagă faptul că omul pe care îl văzuse la „Tio” nu era cel care călătorise.

— Acum, zise Dakin, lucrurile se limpezesc. Nu vedeam cum a putut Carmichael să se lase surprins. În realitate, nu mai suspecta. Cu Crofton Lee, nu avea de ce să fie bănuitor… Şi Crofton Lee, falsul Crofton Lee, l-a ucis. Carmichael a reuşit să fugă şi să se refugieze în camera ta, cu acest fular de care se agăţase, se poate spune, până în ultima sa clipă…

— Presupuneţi că dacă am fost răpită, s-a întâmplat pentru că se ştia că am să vin să vă spun asta?… Dar, exceptându-l pe Edward, nu am povestit-o nimănui.

— Mă gândesc că mai ales au considerat că era timpul să te scoată din circulaţie. Începeai să ştii prea multe despre ceea ce se urzea la „Ramura de Măslin”.

— Doctorul Rathbone mă prevenise… Trebuia să spun, mai curând, „amenințase”. Cred că își dăduse seama că nu eram cea care pretindeam că sunt.

— Rathbone este departe de a fi un imbecil.

— În orice caz, sunt straşnic de mulţumită că nu sunt obligată să mă întorc la el! Adineauri am făcut-o pe curajoasa, dar, în realitate, mor de frică… Ceea ce mă necăjeşte este că, dacă nu merg la „Ramura de Măslin”, nu sunt şanse să-l mai văd pe Edward!

Dakin zâmbi.

— Dacă Mahomet nu merge la munte, vine muntele la Mahomet. O să-i scrii imediat un bilet lui Edward, îi vei spune că eşti la „Tio”, că tu contezi pe el ca să-ţi ia lucrurile şi să ţi le aducă la hotel. Dimineaţă mai târziu, mă voi duce să-l văd pe doctorul Rathbone, în legătură cu o manifestare, pe care trebuie să o organizeze în curând. Îmi va fi uşor să-i strecor biletul secretarului său şi poţi, deci, să fii sigură că nu va cădea în mâinile duşmancei tale, Catherine. În ceea ce te priveşte, o să te întorci la „Tio” şi o să aştepţi. În sfârşit, Victoria, dacă…

Şovăia.

— Dacă?

— Dacă te găseşti într-o situaţie dificilă, oricare ar fi, încearcă să scapi, gândindu-te doar la tine, numai la tine singură! O să veghem asupra ta, pe cât va fi posibil, dar duşmanii tăi sunt puternici şi, din nefericire, ştii multe lucruri. Ceea ce îţi cer să înţelegi bine este faptul că, începând din clipa în care lucrurile tale vor fi la „Tio”, tu nu vei mai avea faţă de mine nici cea mai mică obligaţie.

— Mă întorc direct la hotel, spuse Victoria. Nu mă voi opri în drum decât ca să cumpăr o cremă, un pic de pudră şi ruj de buze. În definitiv…

Dakin completă fraza neîncheiată.

— În definitiv, o femeie drăguţă, are dreptul să nu meargă la luptă complet dezarmată.

— Cu Richard Baker, căruia, totuşi, mi-ar fi plăcut să-i arăt că nu sunt prea urâtă, aceasta nu avea atâta importanţă. Dar cu Edward…

Capitolul XXII

Cu părul său blond îngrijit aranjat, cu nasul pudrat şi au buzele colorate, Victoria, aşezată pe terasă la „Tio”, juca încă o dată rolul Julietei aşteptându-l pe Romeo.

Romeo nu întârzie prea mult. Il văzu, când traversă o peluză, şi îl strigă.

— Edward!

El înălţă capul.

— Ah! Aici erai?

— După cum vezi!… Urcă!

— Vin!

O găsi pe terasa pustie.

— Aici, spuse Victoria, este linişte…

O privi cu un aer perplex.

— Victoria, zi-mi, ce ţi-ai făcut la păr?

Ea scoase un suspin exasperat.

— Următoarei persoane care îmi va vorbi de părul meu, îi voi brăzda figura cu unghiile!

— Mie îmi plăcea mai mult cum era…

— Va trebui să mergi să i-o spui Catherinei!

— Catherinei? Ce amestec are în asta?

— Hotărâtor! Mi-ai cerut să-i devin prietenă, te-am ascultat… Şi presupun că habar n-ai unde m-a dus asta!

— Ce s-a întâmplat cu tine în acest timp, Victoria? Începusem să fiu neliniştit.

— Adevărat? Şi unde credeai că eram?

— La Mossul, bineînţeles! Catherine mi-a transmis mesajul tău; a spus că a trebuit să pleci la Mossul şi că îmi vei trimite în curând veşti…

— Şi ai crezut asta?

— M-am gândit că erai pe o pistă interesantă. Evident, nu puteai să-i zici mare lucru Catherinei…

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că poate Catherine minţea? Ar fi putut să-ţi spună că m-au aranjat…

— Ceee?

— Da, aranjat! Şi, de asemenea, după aceea, m-au adormit cu cloroform, m-au întemniţat…

— Dumnezeule! În vecii-vecilor nu m-aş fi gândit… Dar, spune-mi, Victoria, crezi că este prudent să vorbim de toate astea aici, în aer liber?… Dacă am urca la tine în cameră?

— Dacă vrei! Mi-ai adus lucrurile?

— Da. Bagajele tale sunt în hol.

— Bravo! Când nu ai putut să-ţi schimbi hainele de cincisprezece zile…

— Dar, la urma urmelor, Victoria, ce ţi s-a întâmplat?

— Va fi mult de povestit!

— Ştii ce-o să facem? Sunt cu maşina. Cunoşti Devonshire?

Victoria făcu ochii mari.

— Chiar Devonshire?

— Fii liniştită, este un alt Devonshire! Un colţişor care se numeşte aşa, foarte aproape de Bagdad… În această perioadă a anului, este încântător… Mergem?

— Dar ce va spune doctorul Rathbone?

— La naiba, cu doctorul Rathbone!… Dealtminteri, începe să-mi fie până în gât de doctorul Rathbone!

Coborând în fugă treptele scării, alergară până la maşină, ca nişte îndrăgostiţi în escapadă. Edward se aşează la volan şi ieşiră din Bagdad pe o şosea lată, care ducea spre sud. Automobilul viră la stânga, înaintă o vreme într-un plăcut decor cu palmieri, pentru ca să se oprească, în cele din urmă, în mijlocul unei păduricii, traversate de canale de irigaţii. Arborii, migdalii şi caişii erau în floare. Locul era fermecător. În depărtare se zărea Tigrul.

Victoria coborî din maşină şi respiră adânc.

— Minunat! Exclamă. Te-ai crede în Anglia, primăvara!

Aerul era înmiresmat. Făcură câţiva paşi, ca să se aşeze pe trunchiul unui copac culcat pe sol. Aveau deasupra capetelor o cupolă de flori roz.

— Acum, spuse Edward, povesteşte-mi tot ce ţi s-a întâmplat. Am fost atât de îngrijorat!

Ea îi mulţumi cu un surâs.

— Adevărat?

Apoi, vorbi. Nu uită nimic. Îi zise cum îşi încredinţase părul unei coafeze armence, cum se trezise, drogată şi bolnavă, într-o casă indigenă, în care fusese ţinută prizonieră, cum reuşise să evadeze, pentru ca să se întâlnească, puţin după aceea, cu un oarecare Richard Baker, căruia i se prezentase drept Victoria Pauncefoot Jones, înainte ca să descopere că mergea să întâlnească chiar expediţia doctorului Pauncefoot Jones. Apoi îi spuse cum, datorită unei biblioteci bine dotate, putuse să joace foarte onorabil rolul unei tinere studente la arheologie, tocmai sosite din Anglia.

Edward izbucni în râs.

— Eşti minunată, Victoria!… Este inimaginabil ce lucruri poţi să inventezi!

Ea zâmbi, încântată.

— Nu-i aşa? Unchii mei, de pildă… Doctorul Pauncefoot Jones şi, înaintea lui, episcopul…

Cum zise asta, cum îşi aminti deodată ce voia să-l întrebe de Edward, la Basra, când doamna Clayton le întrerupsese conversaţia din grădină.

— Mă gândeam, Edward, şi de mult tot voiam să te întreb. Cum de-ai ştiut că mi-am inventat un unchi episcop?

Simţi că mâna care o ţinea pe a sa se contractă. Foarte repede, prea repede, răspunse:

— Păi… Fiindcă tu mi-ai spus-o!

Întoarse capul spre el. Mai târziu avea să se minuneze că o eroare atât de minusculă, de infantilă, a fost suficientă ca să provoace ceea ce a provocat. Întrebarea îl surprinsese pe Edward nepregătit. Nu-şi pregătise răspunsul şi mima sa contrariată lăsa să se ghicească faptul că nu era mulţumit de cel pe care îl dăduse.

Victoria îl privea şi, în vreme ce amintirile se revărsau şuvoi, îi apăru adevărul. La drept vorbind, problema trebuie

să o fi tracasat de mult timp, fără ca ea să-şi fi dat seama. Şi, fără îndoială, ajunsese treptat la unica, inevitabila concluzie…

Nu-i vorbise niciodată lui Edward de episcopul de Llangow şi singurele persoane cu care ar fi putut să discute despre acest ecleziast imaginar erau domnul şi doamna Hamilton Clipp. Or, ei nu puteau, niciunul, nici cealaltă, să-l fi văzut pe Edward la Bagdad, domnul Hamilton Clipp, pentru că rămăsese în Anglia, iar soţia sa, fiindcă sosise la Bagdad, atunci când Edward se găsea la Bârsa. Deci, înainte ca el să părăsească Anglia, ei îi vorbiseră de episcopul de Llangow. De unde rezulta faptul că Edward ştiuse dintotdeauna că Victoria îşi va face voiajul cu doamna Hamilton Clipp. Şi ea care crezuse într-o minunată coincidenţă! Dar totul fusese dorit, calculat, combinat…

Şi brusc pricepu ceea ce Carmichael voise să spună rostind numele lui Lucifer. Ştia acum ce zărise el la capătul culoarului! Chiar chipul pe care îl contempla! Lucifer, cel mai frumos dintre îngeri, îngerul decăzut! „Lucifer, Fiul Dimineţii, cum de-ai căzut?”

Rathbone, şeful? Nu. Şeful era Edward! În aparenţă, un simplu secretar, nimic mai mult. În realitate, cel care dirija totul. Rathbone? Un paravan, o „acoperire”. Şi poate că nu un om rău… El o sfătuise pe Victoria să plece cât mai avea încă timp…

În aceeaşi clipă, descoperi că, în ciuda a tot ce crezuse, nu îl iubise niciodată pe Edward. Îl plăcuse, bineînţeles, dar iubire nu simţise pentru el. Fusese îndrăgostită de el cum fusese, pe când era o puştoaică, de Humphrey Bogart şi, mai târziu, de ducele de Edimburg. Cât despre Edward, el nu o iubise niciodată. Jucase o comedie şi, ca o proastă, ea „căzuse în plasă”. Serios!

Toate aceste gânduri nu-i luaseră Victoriei decât câteva secunde şi nimic din atitudinea sa nu-i trăda preocupările. Îl privea pe Edward tandru şi cu o vizibilă admiraţie. Într-adevăr, instinctul o avertiză că era în primejdie şi că nu

avea, probabil, decât un singur mijloc ca să se salveze. Şi ea îl folosi.

— Ştii ce cred? Zise. Cred că tu ai aranjat totul, pentru ca eu să vin aici! Eşti uluit, Edward!

Un zâmbet puţin dispreţuitor îi arcui buzele lui Edward. Se simţi uşurat, cu temerile de moment spulberate, iar Victoria ghici ceea ce el gândise: „Sărmana idioată! Înghite orice! Pot să fac din ea ce vreau!”

— Dar, reluă ea, cum ai reuşit? Ca să aranjezi asta, trebuie să fii grozav de puternic! Voi ajunge să cred că eşti la fel de atotputernic precum acei regi ai Babilonului de care mi-ai vorbit într-o zi! Orgoliul înseninã chipul lui Edward. Masca sa avea ceva mândru şi crud. Victoria nu mai regăsea tânărul simpatic, dar simplu, pe care crezuse că îl iubeşte. Chiar dacă îi era greu, adăugă pe un ton de drăgăstoasă anxietate, care se potrivea:

— Dar asta nu te împiedică să mă iubeşti cu adevărat?

Zâmbetul lui Edward se accentua. Fetele astea erau toate la fel! Le spuneai că eşti îndrăgostit de ele, acestea o credeau fără urmă de şovăială şi nu se mai gândeau decât la asta! Mentalitate de sclavă, la toate!

— Te iubesc, zise, o ştii bine!

— Dar, Edward, dincolo de asta ce se află? Spune-mi, Edward! Aş vrea atât de mult să înţeleg!

— Este vorba de o lume nouă, Victoria, o lume nouă care trebuie să se edifice pe ruinele şi cenuşa unei lumi vechi, intrate în putrefacţie!

— Explică-mi!

El o făcu, însufleţindu-se pe măsură ce vorbea de utopii dragi, care deveniseră raţiunea sa de a trăi. Două mari forţe îşi disputau lumea: Capitalismul şi Comunismul. De o parte burghezi îmbuibaţi, încleştaţi de dividentele lor, de cealaltă, imbecili fanatizaţi, hotărâţi să facă din paradisul lor marxist o realitate universală. Aceste două forţe trebuiau să dispară, să se distrugă una pe cealaltă, într-un soi de război total, care să facă tabula rasa din întregul

trecut. Atunci va suna ora celor aleşi, tineri, „supraoameni” toţi, care vor construi Ordinea Nouă, în credinţă şi cu entuziasm.

— Dar, spuse Victoria, toţi aceşti bieţi oameni care vor muri înainte ca să înceapă a o reconstrui!

— Trebuie să înţelegi, Victoria! Ei nu prezintă nici un interes.

Victoria ar fi avut multe lucruri de zis în această privinţă. Însă se abţinu. Îşi dădea seama că viaţa sa atârna de un fir de păr şi că nu se va salva decât jucând strâns.

— Te admir, Edward! Dar, eu ce aş putea să fac?

— Tu… ai lucra cu noi? Ai fi gata să serveşti acest ideal?

Era prudentă. Convertirile instantanee sunt suspecte. Răspunse cu precauţie:

— Eu, Edward, nu te văd decât pe tine! Am încredere în tine şi ceea ce îmi vei spune să fac, voi face!

— E foarte bine, aşa!

— Dar, mai întâi, de ce m-ai adus aici? Trebuie să fie vreun moriv!

— Bineînţeles că există unul! Îţi aduci aminte că în ziua în care am făcut cunoştinţă te-am fotografiat?

— Cred şi eu!

— Profilul tău mă frapase… Prin asemănarea cu un altul. Nu am făcut pozele acelea decât ca să fiu sigur că nu mă înşelam.

Victoria nu-şi îngădui să-şi piardă vremea cu o rană a amorului propriu.

— Şi cu cine semăn? Întrebă ea.

— Cu o femeie care ne-a făcut destule necazuri: Anna Scheele.

— Anna Scheele?

Victoria nu-şi ascunse uimirea.

— Semăn cu Anna Scheele?

— Nu numai că aveţi acelaşi profil, dar, ceea ce este mai extraordinar, aveţi amândouă, în stânga, pe buza superioară, o cicatrice minusculă…

— Amintirea unei căzături de când eram micuţă… Sub pudră, semnul abia se ghiceşte…

— Anna Scheele şi cu tine aveaţi, deci, aceeaşi cicatrice. Ea are cu patru sau cu cinci ani mai mult ca tine, dar sunteţi cam de aceeaşi talie şi greutate, iar singura diferenţă este că ea e blondă, în timp ce tu eşti brunetă şi că nu vă pieptănaţi la fel. Ochii tăi sunt de un albasru mai închis decât ai ei, dar cu lentile uşor colorate, nu se va observa.

— Din cauza acestei asemănări m-ai făcut să vin la Bagdad?

— Da. M-am gândit că, poate, s-ar putea… Profita.

— Şi ai aranjat totul! Soţii Clipp… Cine sunt aceşti soţi Clipp?

— Oameni care nu contează… Fac ceea ce li se zice…

Victoria înghiţi în sec. Edward era propriul său Dumnezeu. Era, dealtminteri, ceea ce făcea din el un personaj înfricoşător.

— Dar, reluă ea, nu mi-ai spus că Anna Scheele era cineva foarte important în organizaţia ta.

— Trebuia să te derutăm un pic! Ştiai deja prea multe…

Victoria îşi zise că asemănarea sa cu Anna Scheele îi salvase, probabil, viaţa.

— Şi, întrebă, cine este ea, la urma urmelor?

— Este secretara particulară a lui Otto Morganthal, un important bancher internaţional. Este o femeie remarcabilă, un creier, şi noi avem motive să credem că a reuşit să reconstituie multe din operaţiunile financiare pe care le-am efectuat. Trei persoane au fost pentru noi cu adevărat periculoase: Rupert Crofton Lee şi Carmichael, care sunt acum „curăţaţi”, şi Anna Scheele, neatinsă. Este aşteptată la Bagdad peste trei zile. Pentru moment, a dispărut.

— A dispărut? Unde?

— La Londra. Parcă s-a volatilizat…

— Şi nimeni nu ştie unde este?

— Poate că o ştie Dakin…

În această privinţă, Victoria era mai bine informată decât Edward, Dakin habar n-avea ce se întâmplase cu Anna Scheele.

— Şi tu n-ai nici o idee?

— Ba da, spuse Edward, după o scurtă ezitare. Este absolut indispensabil ca Anna Scheele să fie la Bagdad pentru conferinţa internaţională, care va începe, cum ştii, de-acum în cinci zile. Noi supraveghem frontierele şi aerodromurile. Ştim că nu va ocupa un loc într-un avion militar. Am avut, aşadar, în vedere îndeosebi agenţiile de voiaj şi am descoperit una care a reţinut pentru o anume Greţe Harden. Ne-am informat în legătură cu aşa-zisa Greţe Harden: nume fals, falsă adresă. Avem, deci, de ce să ne gândim că Greţe Harden nu este alta decât Ana Scheele.

După o scurtă tăcere, adaugă:

— Avionul ei va ateriza la Damasc poimâine.

— Şi pe urmă?

O privi în ochi.

— Pe urmă, totul va depinde de tine.

— De mine?

— II vei lua locul.

Păli. Se gândea la sir Rupert Crofton Lee. Într-o substituire analoagă, sir Rupert îşi găsise moartea. La Damasc, va fi rândul Annei Scheele. Anna Scheele sau Greţe Harden, ea va muri. Şi asta, chiar dacă Victoria va refuza să joace rolul care i se propusese. Şi pe care nu putea decât să-l accepte. Edward aştepta. Dacă se îndoia de devotamentul Victoriei, avea să moară şi ea, înainte de a fi avut măcar posibilitatea de a-i raporta lui Dakin tot ce aflase. Trebuia să accepte. Era singurul mijloc de a păstra şansa să-l întâlnească pe Dakin.

Respiră adânc, apoi spuse:

— Dar, Edward, nu pot să fac asta… Aş fi descoperită imediat! Nu pot să iau accent american.

— Anna Scheele, ca să zicem aşa, nu are accent. Dealtminteri, vei avea o laringită, certificată de către unul din cei mai importanţi medici din Bagdad.

— Şi ce ar trebui să fac?

— De la Damasc la Bagdad, vei fi Greţe Harden. Vei cădea la pat de cum vei sosi şi medicul nu-ţi va permite să te ridici decât pentru deschiderea Conferinţei. Vei merge acolo şi-ţi vei prezenta documentele.

— False, bineînţeles!

— Fireşte. Noi le-am fabricat.

— Şi ce dovedesc?

Edward zâmbi.

— Existenţa în Statele Unite a unui uriaş complot comunist.

— Şi tu, Edward, crezi, într-adevăr, că voi fi la înălţimea rolului meu?

Acum, de când juca această comedie, se simţea foarte în largul ei.

— De ce nu? Spuse el. Ştii atât de bine să minţi!

Victoria aduse în minte un omagiu utilităţii minciunilor. Fără episcopul de Llangow, n-ar fi bănuit niciodată veritabila personalitate a lui Edward.

— Şi Rathbone? Întrebă deodată.

— Rathbone?

— Da, şi el este şef?

Edward avu un zâmbet crud.

— Rathbone este un domn care nu poate decât să meargă înainte! Ştii ce a făcut cinstitul doctor Rathbone? De ani de zile a deturnat în profitul său trei sferturi din subscripţiile pe care le-a primit din toate punctele globului. Rathbone este un escroc abil, dar îl păstrăm. Putem să-l demascam de azi pe mâine şi nu ignoră asta!

Victoria revedea în gând bătrânul, cu fruntea sa înaltă şi părul de nea. Un escroc, poate, dar care fusese milos cu ea…

Edward se ridică.

— A sosit timpul să plecăm. Trebuie să mergem la Damasc şi să punem totul la punct pentru poimâine.

Victoria nu dorea decât să se întoarcă. Odată la Bagdad, va risca mai puţin. Se simţea destul de puternică pentru a continua să joace un dublu joc, să aibă aerul că-i este în întregime devotată lui Edward şi, totodată, să-i contracareze planurile.

— Spuneai adineauri, reluă ea, că domnul Dakin ar putea să ştie unde este Anna Scheele. Aş putea să încerc să-l fac să vorbească. S-ar putea ca, fără să vrea, să-mi dea vreun indiciu…

— Puţin probabil. De altfel, n-o să-l vezi pe Dakin… Victoria crezu că inima încetase să-i mai bată.

— Mi-a spus să mă duc să-l văd diseară, declară, minţind cu neruşinare. Dacă nu merg, va găsi asta ciudat…

— În punctul în care ne aflăm, răspunse Edward, nu mai are importanţă. Planurile noastre sunt pregătite. Şi n-o să mai fii văzută la Bagdad.

— Dar, Edward, toate lucrurile mele sunt la „Tio”! Am închiriat o cameră.

Se gândea la preţiosul fular al lui Carmichael.

— De-acum, câtăva vreme n-o să mai ai nevoie de lucrurile tale, replică Edward. Te aşteaptă o deghizare. Hai, să mergem!

Urcară iar în maşină. Victoria îşi reproşa că putuse să creadă că Edward ar fi atât de prost încât să o lase să ia legătura cu Dakin, acum, când ea ştia ce fel de om era. Deşi convins că era nebună după el, rămânea prevăzător.

— Nu crezi, insistă, că dacă nu mă întorc, mă vor căuta?

— Fii liniştită! Toate astea, acum, nu mai au importanţă.

Pentru un moment, călătoriră în tăcere, prin pâlcurile de palmieri.

— Lefarge! Zise Edward, parcă vorbind cu sine însuşi. Tare aş vrea să ştiu ce a vrut Carmichael să spună cu asta!

— Exact! Exclamă Victoria. Uitam să-ţi zic. Nu ştiu dacă prezintă vreun interes, dar există un domn Lefarge, care a

venit să viziteze săpăturile de la Tell Assuad.
— Ce?
Edward aproape că pierdu controlul asupra direcţiei. Maşina făcu un viraj.
— Şi când a fost acolo?
— Aa… De vreo săptămână; ne-a spus că a făcut cercetări în Siria. Cu misiunea Parrot, cred…
— Şi un anume Andrieu şi un oarecare Juwet n-au venit şi ei când tu erai acolo?
— Ba da. Îmi aduc aminte chiar că unul avea dureri la stomac. A trebuit să meargă să se întindă.
— Erau doi oameni de-ai noştri, spuse Edward.
— Trimişi în căutarea mea?
— Nu. Habar n-aveam unde erai… Numai că Richard Baker se afla la Basra în acelaşi timp când s-a aflat şi Carmichael şi ne întrebam dacă nu-i încredinţase, cumva, Carmichael, vreun document…
— Deci, asta era! Baker a zis că i se cotrobăise prin lucruri. Au găsit ceva?
— Nu… Acum Victoria, gândeşte-te bine! Acest Lefarge a venit înainte sau după oamenii noştri?
Victoria îşi luă un răgaz.
— Înainte, zise în cele din urmă. I-a precedat cu douăzeci şi patru de ore.
— Şi ce a făcut acolo?
— S-a plimbat pe şantier cu doctorul Pauncefoot Jones, apoi a mers în casă cu Richard Baker, care voia să-i arate obiectele adunate în camera lui Antika.
— Au vorbit?
— Probabil. Nu-i văd privind toate urâţeniile acelea fără să schimbe un cuvânt…
Edward nu-şi ascunse contrarietatea.
— Mă tot întreb cine poate fi acest Lefarge! Cum se face că nu avea nici cea mai mică informaţie despre el?
Victoria nu era deranjată de acest Lefarge, pe care tocmai îl inventase şi-l prezenta cu precizie: mai degrabă înalt,

subţire, cu aspect bolnăvicios, cu părul foarte negru şi cu o mustaţă fină. Îşi făcu o bucurie din a i-l descrie lui Edward, când el o rugă.

Erau acum în suburbiile Bagdadului. Maşina o luă pe o străduţă, străjuită de vile în stil pretins european pentru ca să se oprească, în final, în faţa uneia din ele. Edward opri în spatele unui autocar, care staţiona lângă bordura trotuarului, coborî, apoi urcă pe peron cu Victoria.

Uşa le-a fost deschisă de o femeie micuţă, cu tenul galben, căreia Edward i se adresă în franceză. Victoria, deşi n-avea din această limbă decât cunoştinţe limitate, înţelese că era vorba de ea şi că se punea problema să fie deghizată pe loc.

Într-adevăr, în minutul care urmă, a fost condusă într-un dormitor, unde, în câteva clipe, a trebuit să fie transformată în… Călugăriţă. Îşi puse veşmântul, îşi aranja coiful şi cu mâinile încrucişate pe rozariul ei cu mărgele de lemn se găsi din nou în faţa lui Edward.

El zâmbi.

— Eşti cea mai drăguţă măicuţă pe care am întâlnit-o vreodată! Ţine pleoapele în jos, mai ales în faţa bărbaţilor şi vei fi perfectă!

Franţuzoaica cea care o ajutase pe Vioctoria să-şi îmbrace ţinuta religioasă, li se alătură, deghizată şi ea, aşa că două călugăriţe ieşiră din clădire ca să urce în maşină. Un şofer european, într-o jachetă albă, se afla la volan.

— De-acum, Victoria, totul depinde de tine! Fă exact ceea ce ţi se va spune!

Era în ton ceva ca o ameninţare. Ea zise:

— Nu vii cu noi?

— Imposibil! Dar nu va dura mult până să mă revezi…

Cu obrazul foarte aproape de cel al Victoriei, mai spuse, cu un glas mângâietor.

— Contez pe tine, dragostea mea! Rolul acesta numai tu poţi să-l joci… Şi te ador! Nu pot să îmbrăţişez o măicuţă, dar… Inima este a ei!

Ea plecă privirile, cum ar fi făcut o veritabilă călugăriţă. L-ar fi plesnit peste faţă cu plăcere. El continuă:

— În rest, nu-ţi fă probleme! Documentele tale sunt în regulă şi nu vei întâmpina nici o dificultate la frontiera siriană. Uitam! În călugărie eşti sora Marie des Anges. Sora Therese, care te însoţeşte, se ocupă de tot şi ei îi dai ascultare.

Închise portiera, se retrase cu un pas pe trotuar şi mai zise:

— Mai ales, te implor, fă cum ţi se cere! Altfel…

Nu-şi încheie fraza şi maşina demară, în vreme ce el îşi flutura mâna amabil, în semn de rămas bun.

Victoria reflecta. Ar putea, la fel de bine la traversarea Bagdadului, ca şi la postul de frontieră, să strige după ajutor, să provoace, într-un fel sau altul, un scandal care să atragă atenţia. Dar cu ce s-ar alege? Probabil cu nimic, în afară de… Moartea Victoriei Jones. Sora Therese strecurase în mânecă un pistol automat şi oricât ar costa-o nu-i va lăsa sorei Marie des Anges răgaz să-şi povestească nefericirile.

Riscurile ar fi mai mici la Damasc?

Era îndoielnic. Nimic nu dovedea că sora Therese n-avea la ea vreun certificat care să ateste că sora Marie des Anges îşi pierduse minţile.

Era mai bine să joace până la capăt, să fie Anna Scheele la sosirea la Bagdad şi să o facă pe curajoasa rămânând Anna Scheele până în ultima secundă. Va veni, cu siguranţă, un moment în care Edward n-o să mai exercite nici un control asupra ei. Va merge la conferinţă, va aduce documentele şi, asta odată făcut, nimeni nu va fi acolo ca să o împiedice să strige „Eu nu sunt Anna Scheele şi aceste hârtii sunt nişte falsuri!”

O mira că Edward îşi asumase acest risc. Dar vanitatea îi orbeşte pe cei puternici şi Edward şi acoliţii săi nu se puteau lipsi de Anna Scheele. Pentru ca să reuşească, le trebuia o Anna Scheele şi, ca să-i joace rolul, nimeni nu

putea să o înlocuiască pe Victoria. „Supraoamenii” aveau nevoie de Victoria Jones, o simplă dactilografă…

Prizoniera lor? Fără îndoială…

Dar o prizonieră care, trăgând linia, mai avea încă o carte frumoasă dejucat.

Capitolul XXIII

Uriaşul Skymaster descrise o curbă graţioasă deasupra terenului, se lăsă „ca o floare”, cum zic aviatorii, şi rulă pe terenul de aterizare până la debarcader. Pasagerii coborâră din avion, pentru a fi repartizaţi în două grupe: cei care continuau drumul spre Basra şi cei care luau avionul care asigura legătura cu Bagdadul.

Supuşi la diferite formalităţi de control, aceştia din urmă nu erau decât patru: un irakian, care nu putea să fie decât un comerciant important, un tânăr medic englez şi două femei.

Prima era o brunetă, cu faţa obosită. O eşarfă de mătase îi ţinea, de rău de bine, părul pieptănat de mântuială.

— Doamna Pauncefoot Jones? Zise funcţionarul care îi examina paşaportul. Englezoaică?… Mergeţi la soţul dumneavoastră? Perfect. Vă rog, adresa dumneavoastră la Bagdad?… Mulţumesc? Bani, ce bani aveţi?

Cea de-a doua femeie era o tânără blondă, cu o înfăţişare destul de plăpândă, îmbrăcată îngrijit, dar fără preocupare deosebită.

— Domnişoara Greţe Harden?… Daneză. Venind de la Londra… Maseuză… Adresa dumneavoastră la Bagdad? Mulţumesc… Ce bani aveţi?

Cei patru călători au fost informaţi că avionul pentru Bagdad va pleca după amiază şi că aveau o maşină la dispoziţie ca să-i ducă la „Abbassid Hotel”, unde puteau să ia masa şi să se odihnească puţin.

Greţe Harden era întinsă pe pat, când se ciocăni la uşa camerei sale. Se duse să o deschidă şi se găsi în faţa unei stewardese purtând uniforma companiei.

— Regret, domnişoară Harden, dar avem probleme cu biletul dumneavoastră. Nimic grav, dealtminter… Dacă aţi vrea să veniţi cu mine până la biroul nostru din hotel… Este în fundul culoarului…

De-abia intrase Greţe Harden în încăpere – pe a cărei uşă văzuse o plăcuţă purtând inscripţia „Birou”.

— Care avea să dispară în minutul următor –, că i se şi puse un căluş în gură, în vreme ce un soi de glugă îi era trasă pe cap. Doi bărbaţi o imobilizară. Un al treilea, un medic tânăr, îi ridică mâneca şi, cu o remarcabilă dexteritate, îi înfipse în carne acul unei seringi. Treizeci de secunde mai târziu, Greţe Harden îşi pierduse cunoştinţa.

— Este suficient pentru şase ore! Spuse tânărul medic bine dispus. Doamnelor, puteţi să mergeţi!

Se adresase celor două călugăriţe aşezate lângă fereastră. Cei trei bărbaţi ieşiră şi călugăriţa mai în vârstă se ridică. În timp ce ea îi scoase Greţei Harden hainele, cea mai tânără, care tremura uşor, îşi dezbrăcă veşmântul religios. Câteva minute mai târziu, Victoria purta taiorul Greţei Harden. Aceasta, acum deghizată în măicuţă, era culcată în pat.

Ajutându-se de o fotografie, pe care o privea între două mişcări ale pieptenului, „sora Therese” o aranjă pe Victoria să semene cu Anna Scheele. Termină cu trasul părului spre spate şi învârtitul lui în coc, pe ceafă, când, după ce ciocănise, cei trei bărbaţi se întoarseră.

Erau radioşi.

— Nici o îndoială, zise medicul, Greţe Harden este chiar Anna Scheele. Documentele se aflau în valiza sa, ascunse într-un pachet de reviste medicale.

Înclinându-se ceremonios în faţa Victoriei, adăugă:

— Acum, domnişoară Harden, dacă vreţi să-mi faceţi onoarea să luaţi masa cu mine…

Ea ieşi după el. În holul hotelului nu era nimeni, cu excepţia unei doamne, care stătea sprijinită în coate pe biroul de la recepţie.

— Nu, spune ea, textul telegramei este bun… „Voi fi diseară la „Tio Hotel”. Dragi sărutări”. Semnătura nu merge… Pauncefoot Jones… P… A… U… N… C… E… Pauncefoot.

Victoria o privi pe doamnă cu interes. Era doamna Pauncefoot Jones. Se afla în avans cu opt zile, dar Victoria nu găsi asta atât de neobişnuit. Doctorul Pauncefoot Jones pierduse scrisoarea în care soţia sa îi comunica data sosirii şi era el, numai el, cel care pretindea că va fi acolo pe 26. Ah! Dacă ar putea să-i încredinţeze un mesaj pentru Richard Baker!

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, însoţitorul Victoriei o grăbi. O revăzu pe doamna Pauncefoot Jones în restaurant, dar fără ca să aibă posibilitatea să-i vorbească, şi la fel, un pic mai târziu, în avionul care le ducea pe amândouă spre Bagdad.

— Ştiţi, spuse Richard Baker, sunt puţin neliniştit din cauza micuţei?

— Care micuţă? Întrebă doctorul Pauncefoot Jones, cu un aer absent.

— Victoria.

— Victoria?

Doctorul Pauncefoot Jones îşi încruntă sprâncenele, apoi exclamă:

— Într-adevăr, aşa-i! Ieri te-ai întors fără ea!

— Mă întrebam dacă aţi remarcat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar eram preocupat de acest raport privind cercetările de la Tell Bamdar, care este cu adevărat extraordinar… Nu este posibil să nu conţină erori… Dar ştia unde să găsească maşina?

— Adevărul este, spuse Richard, că nu avea intenţia să revină. Pentru că ea nu este Veneţia Savile…

— Da?… Este, într-adevăr, curios! Dar mi-ai zis că se numea Victoria?

— Se numeşte chiar Victoria, numai că n-a făcut niciodată antropologie, nu-l cunoaşte pe Emerson şi, la drept vorbind,

a fost o… neînţelegere.
— Este supărător… Tare supărător… Sunt neiertat de distrat… Nu ştiu niciodată ce mi se spune, rătăcesc scrisorile şi nu ţin minte ce mi s-a scris… Şi aşa se nasc neînţelegerile!
Richard Baker îşi urma gândul.
— Nu pricep nimic, continuă el. După câte am înţeles, a plecat cu maşina, cu un tânăr, şi n-a mai fost văzută. Valizele sale sunt la hotel şi nu s-a obosit nici măcar să le deschidă, ceea ce este destul de surprinzător, fiindcă, după opt zile petrecute în natură, ar fi trebuit să aibă dorinţa de a se aranja puţin. În plus, ne înţelesesem să luăm masa împreună… Nu, nu pricep… Şi sper să nu i se fi întâmplat nimic…
— Te alarmezi degeaba, sunt sigur, zise doctorul Pauncefoot pe un ton liniştitor. De mâine, voi începe să sap în H. După plan, acolo avem cele mai multe şanse să găsim lucruri interesante.
Richard rămânea îngrijorat.
— Au răpit-o, este foarte posibil să fi reînceput!
— Foarte improbabil, dragul meu! Ţara este calmă, o ştii ca şi mine.
— Dacă măcar mi-aş putea aminti numele acelui tip din domeniul petrolului!… Deacon? Dakin?… Ceva în genul ăsta…
— Numele nu-mi spune nimic… Cred că am să-i aduc pe Mustafa şi echipa sa în şanţul J. Aceasta ne va permite…
— V-ar deranja tare, doctore, dacă m-aş duce mâine la Bagdad?
Destul de surprins, doctorul Pauncefoot Jones se hotărî să acorde tânărului său colaborator întreaga sa atenţie.
— Mâine? Dar ai fost ieri!
— Da, dar sunt neliniştit. Foarte neliniştit.
— Mi-ai ascuns asta, dragul meu Richard!
— Asta!

— Nu ştiam că această tânără îţi devenise dragă! Vezi, tu, este un inconvenient să ai femei în expediţie… Mai ales când sunt drăguţe!… Acum doi ani, cu Sybil Muirfield, care este urâtă precum cele şapte păcate capitale, mă credeam liniştit. Şi ştii ce s-a întâmplat… Ar fi trebuit, totuşi, să bănuiesc: La Londra, Claude îmi atrăsese atenţia că are picioare admirabile… Au francezii un ochi! Cu Victoria Veneţia este însă altceva… Ea este foarte drăgălaşă şi foarte simpatică… O femeiuşcă încântătoare şi te felicit, Richard, ai mult gust! Dealtfel, trebuie să o recunosc, este prima oară când te văd interesat de o femeie.

Richard roşise.

— Nu sunt, nicidecum, îndrăgostit de ea, dar sunt… Nelinişţit. Trebuie să merg la Bagdad.

— Ei, bine, spuse doctorul Pauncefoot Jones, o să te duci mâine. Ai să profiţi de ocazie, ca să iei şi târnăcoapele şi lopeţile pe care şoferul le-a uitat ieri…

Plecat în zori, Richard ajunse la Bagdad spre miezul dimineţii şi se duse direct la „Tio Hotel”. Victoria nu reapăruse.

— Recunoaşteţi că este bizar! Îi spuse Marcus. Trebuia să cinăm împreună aseară şi pusesem să se pregătească una din acele mese pe care le ţii minte.

— Aţi anunţat poliţia?

— Nu. Asta nu i-ar fi plăcut domnişoarei Jones… Iar mie, şi mai puţin!

Richard găsi fără dificultate urma lui Dakin. Merse să-i facă o vizită la birou. Amintirile nu-l înşelaseră. Acest Dakin, cu silueta sa încovoiată, cu înfăţişarea sa ostenită şi cu mâinile care tremurau uşor, era un om sfârşit, pe care nu trebuia să contezi. Richard se scuză că-i răpeşte timpul şi-l întrebă dacă o văzuse pe domnişoara Victoria Jones.

— A trecut pe la mine alaltăieri, spuse Dakin.

— Puteţi să-mi daţi adresa ei actuală?

— Stă la „Tio Hotel”, după câte ştiu.

— Bagajele sale sunt acolo, dar ea, nu.

Domnul Dakin îşi încruntă sprâncenele.

— Domnişoara Jones, explică Richard, lucra cu noi la cercetările arheologice de la Tell Asuad.

— Înţeleg… Din păcate, nu pot să vă dau nici o altă informaţie, pentru că nu deţin niciuna. Cred că are prieteni în Bagdad, dar nu o cunosc suficient ca să vă spun cine ar putea să fie aceştia.

— N-o fi la „Ramura de Măslin?”.

— Nu cred. Dar, puteţi să întrebaţi…

Richard se ridică.

— În orice caz, pot să vă zic un lucru: nu voi părăsi Bagdadul înainte s-o găsesc!

Îi aruncă lui Dakin o ultimă privire, făţiş ostilă, apoi ieşi cu demnitate.

Se reîntoarse la 'Tio Hotel”, unde îl regăsi pe Marcus, al cărui zâmbet jovial era plăcut la vedere. Plin de speranţă, îl întrebă:

— A apărut?

— Nu, dar mi-a fost anunţată sosirea doamnei Pauncefoot Jones. Este la aerodrom. Doctorul Pauncefoot Jones îmi spusese că nu va veni decât săptămâna viitoare.

— Când o să reţină el o dată care nu aparţine istoriei!… Nici o veste despre Victoria Jones?

Faţa lui Marcus redeveni gravă.

— Nimic… Şi asta mă supără! O fată atât de amabilă!… Drăguţă, veselă, fermecătoare…

Richard scoase un oftat discret.

— Cred, zise, că o voi aştepta pe doamna Pauncefoot Jones, ca să-i prezint omagiile mele…

El nu se gândea decât la Victoria.

— Tu!

Tonul furios spunea multe despre sentimentele Victoriei, care, condusă în camera pe care trebuia să o ocupe la „Babylonian Palace”, o găsise pe Catherine, aşteptând-o.

— Da, eu! Răspunse Catherine, pe acelaşi ton. Culcă-te! Medicul trebuie să sosească.

Catherine, deghizată în infirmieră, părea să-şi ia îndatoririle în serios şi arăta foarte hotărâtă să nu se îndepărteze de Victoria, nici un moment.

Victoria se întinse pe pat.

— Dacă eram cu Edward, murmură, dacă eram cu el!

Catherine rânji:

— Edward! Biata de tine, englezoaică imbecilă! Lui Edward puţin îi pasă de tine! Femeia pe care o iubeşte sunt eu! Eu, pricepi?

Aplecată deasupra patului, adăugă:

— Te-am detestat din prima zi în care te-am văzut… Te urăsc! Înţelegi? Te urăsc!

Victoria, care căuta o replică ofensatoare pentru duşmanca sa, spuse dulce:

— Posibil! Numai că eu îi sunt indispensabilă. Tu nu-i eşti! Numărul tău de infirmieră poate să-l facă oricine! Pe când al meu… Da, Catherine, totul depinde de mine!

Catherine ridică din umeri.

— Nimeni nu este indispensabil. Ar trebui să o ştii!

— Regret, dar eu, eu îi sunt. Şi-acum, cere să mi se aducă o masă consistentă! Secretara unui bancher american mănâncă bine!

— Fie! Mănâncă atât cât mai poţi încă…

Fraza era grea de ameninţări, dar Victoria nu le observă.

— Domnişoara Harden este aici? Întrebă căpitanul Crosbie.

Funcţionarul de la recepţie, la „Babylonian Palace”, înclină încet capul şi răspunse cu o voce suavă:

— Da, domnule. Tocmai a sosit din Anglia.

— Este o prietenă a surorii mele. Aţi vrea să-i transmiteţi cartea mea de vizită?

Crosbie scrise în grabă câteva cuvinte pe o carte de vizită, pe care o strecură într-un plic. Imediat, comisionarul căruia îi încredinţase mesajul reapăru.

— Domnişoara Harden nu poate să vă primească, domnule. Are dureri mari de gât şi este la pat. Aşteaptă

doctorul. Este o infirmieră cu ea.

Crosbie plecă şi se duse la Tio. Imediat Marcus îl acapara.

— Veniţi să beţi ceya, prietene dragă! Hotelul este arhiplin… Din cauza conferinţei. Nu mai am o cameră… Şi a trebuit să mă dau peste cap ca să găsesc una pentru doamna Pauncefoot Jones… Oricum e nemulţumită… Îi anunţase soţului sosirea, se gândea că-i va veni în întâmpinare… Dar nu-i aici! Este un om fermecător, însă uită datele… În cele din urmă, ca să o cazez pe doamna Pauncefoot Jones a trebuit să dau afară, cu menajamente, un foarte important funcţionar O. N. U.

— Am impresia că Bagdadul a fost cuprins de nebunie!

— Este adevărat! Se pare că a fost descoperit un complot împotriva preşedintelui Satelor Unite… Ar fi fost arestaţi 65 de studenţi… Aţi văzut poliţiştii ruşi? Sunt magnifici… Au aerul că nu se încred în nimeni… Dar toate acestea sunt nemaipomenite pentru comerţ… Nemaipomenite… Deci, un pahar?

Telefonul sună. Ataşatul ridică receptorul.

— Aici, Ambasada Statelor Unite.

— Aici „Babylonian Palace Hotel”. Domnişoara Anna Scheele este aici.

— Domnişoara Anna Scheele? Ar putea să vină la aparat?

— Domnişoara Anna Scheele suferă de o laringită acută şi este la pat. Sunt doctorul Smalbrook, medicul său curant. Are asupra ei anumite documente importante, pe care doreşte să le încredinţeze unui reprezentant autorizat al ambasadei. Ar dori să vină cineva după ele. Imediat? Perfect, vă mulţumesc şi vă aştept.

Victoria, cu talia frumos marcată de un taior bine croit, se admira în oglindă. Coafat, părul ei blond arăta acceptabil. Se simţea nervoasă, dar era mulţumită. Se întoarse brusc. Catherine o privea, cu ochii strălucind de bucurie.

— De ce ai aerul ăsta radios? Întrebă Victoria, surprinsă şi neliniştită.

— O să ştii curând!

Cu glasul încărcat de dispreţ, Catherine adăugă:

— Te crezi foarte puternică, nu? Îţi închipui că totul depinde de tine!… Cât poţi să fii de proastă!

Victoria alergă la ea şi o apucă de umeri, înfigându-i unghiile în carne.

— Ai să vrei să-mi explici, drăguţă, ce vrea să însemne asta?

— Ah! Mă doare! Lasă-mă!

— Ai să vorbeşti!

Cineva ciocăni la uşă. Două bătăi, mai întâi, apoi, distanţat, o a treia.

— Te vei lămuri! Zise Catherine.

Uşa se deschise şi intră un bărbat. Era înalt şi purta uniforma Poliţiei Internaţionale. El închise uşa cu cheia şi o puse în buzunar.

— Hai, îi spuse Catherine, s-o facem repede!

Două minute mai târziu, Catherine, care se supuse operaţiei cu cea mai mare plăcere din lume, era legată fedeleş de un scaun, cu ajutorul unui şnur fin şi solid. Îi puse, apoi, un căluş dintr-o eşarfa, iar pe urmă, dându-se îndărăt cu doi paşi, ca să aprecieze efectul, zise:

Nu mai trebuie făcut nimic! Este foarte bine aşa!

După care se întoarse spre Victoria, care îşi dădu seama cu spaimă că el ţinea în mână o măciucă uriaşă. Într-o străfulgerare, înţelese. Niciodată nu se pusese problema ca să fie determinată să joace rolul Annei Scheele chiar în conferinţă! Riscul ar fi fost prea mare, Victoria era prea cunoscută în Bagdad! Se găsise ceva mai bun. Anna Scheele va fi ucisă în ultimul moment, şi în condiţii oribile. Faţa ei, desfigurată, va fi de nerecunoscut. Nu se va găsi în camera Annei Scheele decât un cadavru şi hârtiile, socotite ca fiind aduse de ea, falsurile fabricate cu grijă de asociaţii lui Edward…

Cu un zâmbet crud pe buze, bărbatul venea sprea ea. Victoria alergă spre fereastră, urlând.

Un zgomot de sticlă şi ea avu impresia că o lovitură teribilă o dobora, văzu un cer luminat de nenumărate stele, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când reveni la o stare de semiconştienţă, auzi o voce care spunea:

— E mai bine?

Murmură un răspuns nedesluşit.

— Ce a zis? Întrebă o altă voce.

Omul care vorbise primul, se frecă la ceafă.

— Nu sunt sigur, dar mi se pare că a spus: „Mai bine să slujeşti în Paradis, decât să domneşti în Infern!”

— Este un citat, răspunse celălalt, dar l-a încurcat.

— Deloc! Şopti Victoria. Şi leşină din nou.

Dakin ridică receptorul telefonului.

— Ascult.

— Operaţiunea „Victoria” încheiată. Reuşită completă.

— Bine.

— Îi avem pe medic şi pe Catherine Serakis. Celălalt tip a sărit pe fereastră. N-o să ne scape.

— Micuţa nu este rănită?

— A dat ochii peste cap, dar asta-i tot.

— Tot nici o veste de la veritabila A. S.?

— Tot nimic.

Dakin puse receptorul la loc.

Victoria era salvată. Însemna ceva! Cât despre Anna Scheele, trebuia să fie moartă. Ea insistase ca să nu-i poarte nimeni de grijă, asigurând că va fi neapărat la Bagdad, pe 19. Or, era 19 şi Anna Scheele nu era. Dakin admitea că, poate, nu făcuse rău neîncrezându-se în organisme oficiale, care nu ştiu întotdeauna să păstreze secretele, dar, poate, de asemenea, păcătuise prin exces de încredere în sine…

Iar, fără Anna Scheele, demonstraţia rămânea incompletă.

Un micuţ comisionar arab intră în birou. Îi aduse lui Dakin o fişă, pe care erau scrise două nume: domnul Richard Baker şi doamna Pauncefoot Jones.

— Nu pot să primesc pe nimeni, zise Dakin. Explică-le că regret, dar sunt ocupat.

Micuţul arab se întoarse, de data aceasta aducând într-un plic un bileţel cu câteva cuvinte: „Aş dori să vă vorbesc de Carmichael. R. B.”

— Să intre! Spuse Dakin.

Invită vizitatorii să ia loc şi Richard Baker intră imediat în subiect.

— Nu vreau să vă fac să pierdeţi timpul, dar se întâmplă că am fost în clasă cu un anume Henry Carmichael. Ne-am pierdut din vedere vreme de câţiva ani şi ne-am revăzut, acum câteva săptămâni, la Basra, în anticamera consulatului britanic. Era ca un arab şi, fără a lăsa ca oamenii care erau acolo să observe că mă cunoştea, a făcut în aşa fel, încât să comunice cu mine. Vă interesează asta?

— Enorm! Declară Dakin.

— Am înţeles că el, Carmichael, se credea în pericol. Nu m-am înşelat. Câteva minute mai târziu, un om încerca să tragă în el. L-am dezarmat pe individ, în timp ce Carmichael a dispărut precipitat. Mai târziu mi-am dat seama că, trecând pe lângă mine, îmi strecurase în buzunar o hârtie soioasă, un sit eliberat unui oarecare Ahmed Mohamed. Această adeverinţă nu părea să prezinte prea mare interes, dar eu m-am decis să acţionez ca şi cum ar fi fost, pentru Carmichael, de cea mai mare importanţă. Cum nu-mi dăduse nici o instrucţiune, am păstrat-o cu grijă, gândindu-mă că într-o zi mi-o va cere. Recent, am aflat, de la Victoria Jones, de moartea lui Carmichael. Alte afirmaţii ale Victoriei Jones m-au dus la concluzia că dacă acest document ar trebui încredinţat cuiva, acesta sunteţi dumneavoastră. Iată-l!

Richard Baker se ridică, puse documentul pe biroul lui Dakin şi întrebă:

— Pentru dumneavoastră, această hârtie înseamnă ceva?

Dakin oftă.

— Da. Cu mult mai mult decât vă închipuiţi…

La rândul său, se ridică.

— Vă sunt profund recunoscător, Baker, şi v-aş ruga să mă iertaţi, dacă scurtez această întâlnire. Dar există câteva lucruri de care trebuie să mă ocup acum, fără să pierd nici un minut...

Strângând mâna doamnei Pauncefoot Jones, adăugă:

— Fireşte, mergeţi să vă întâlniţi soţul la şantier. Sper să exhumaţi minuni.

— Este un adevărat noroc, spuse Richard, că Pauncefoot Jones nu a venit cu mine, azi, la Bagdad... Este un om remarcabil, care nu observă mare lucru din ce se întâmplă în jur, dar probabil că şi-ar fi dat seama că există anumite deosebiri între soţia sa şi sora soţiei sale.

Surprins, Dakin se întoarse spre doamna Pauncefoot Jones. Cu o voce dulce, cu timbru armonios, ea zise:

— Sora mea, Elsie, este încă în Anglia. Mi-am vopsit părul şi am venit cu paşaportul ei. Când era fată, sora mea se numea Elsie Scheele. Cât despre mine, domnule Dakin, eu sunt Anna Scheele!

Capitolul XXIV

Bagdadul îşi schimbase înfăţişarea. Niciodată n-ai fi întâlnit atâţia poliţişti pe străzi, aparţinând poliţiei internaţionale, poliţiei americane, poliţiei sovietice şi încă şi altor poliţii.

Circulaseră zvonuri pesimiste. Niciunul dintre „Cei Mari” nu va veni. Într-adevăr, de două ori un avion rus, escortat conform regulilor, aterizase pe aerodrom şi stârnise doar vagi ordine scurte, prezenţa lui rămânând fără semnificaţie. Dar în final, lucrurile evoluaseră spre totala confuzie a scepticilor: cei doi preşedinţi, cel al S. U. A. Şi cel al U. R. S. S. Se aflau la Palatul Regenţei.

Ore istorice, care aveau să hotărască destine ale lumii...

Au început simplu într-un salonaş în care se aflau reunite personalităţi ale căror nume erau practic ignorate de marele public.

Doctorul Alan Breck, de la „Harwell Atomic Institute”, deschise dezbaterile cu o expunere foarte documentată, prezentată în manieră sobră şi concisă. Regretatul sir Rupert Crofton Lee îi încredinţase, pentru expertiză, mostre de minerale, aduse de el din călătoriile pe care le făcuse în China, în Turkestan, în Kurdistan şi în Irak. Toate erau foarte bogate în uraniu. Din nefericire, era imposibil de precizat provenienţa lor cu exactitate, însemnările lui sir Rupert fiind distruse în timpul războiului, în cursul bombardamentelor inamice.

Apoi, vorbi domnul Dakin. Cu vocea sa istovită povesti toată istoria lui Carmichael, omul care, auzind vorbindu-se de uzine uriaşe, plasate în văi depărtate, dincolo de frontierele civilizaţiei, îşi pusese în minte să meargă să verifice la faţa locului ce putea să fie adevărat în zvonurile care îi ajunseseră la ureche. Căutările sale i-au dovedit că erau întemeiate În continuare, Dakin spuse că de aceea sir Rupert consimţise să vină la Bagdad, cu unicul scop de a confirma afirmaţiile lui Carmichael, şi relată cum fusese asasinat.

— Sir Rupert nu mai este, adăugă Dakin, Carmichael nu mai este, dar rămâne cineva pe care am să vă rog să o ascultaţi: domnişoara Anna Scheele.

La fel de calmă ca şi cum s-ar fi aflat în biroul Morganthal, Anna Scheele luă cuvântul. Dădu nume şi cifre. Servită de memoria sa extraordinară şi de o documentare infailibilă, arătă cum un organism ocult, cu nenumărate ramificaţii, drenase, în toate ţările globului, sume considerabile pentru ca să finanţeze o întreprindere monstruoasă, care nu avea alt scop decât pe acela de a împărţi lumea în două blocuri duşmane, asmuţite unul împotriva celuilalt. Nu era vorba de o ipoteză. Anna Scheele aducea fapte.

Când termină, Dakin vorbi din nou.

— Carmichael este mort, spuse, dar din primejdioasa sa expediţie, el s-a întors cu dovezi. Incontestabile, atât de decisive, încât nu a îndrăznit să le păstreze asupra lui,

pentru că s-a temut să nu-i fie sustrase de duşmanii săi, care ştia că-i vor fi în preajmă. Din fericire, conta pe numeroşi prieteni în întregul Orient şi a putut, cu ajutorul a doi dintre ei, să-şi încredinţeze documentele altui prieten, un om deosebit de stimat şi de respectat în Irak, un om care a dorit să ne facă onoarea de a asista la reuniunea de azi: l-am numit pe şeicul Hussein el Ziyara, din Kerbela.

Aşa cum Dakin o spusese, şeicul Hussein el Ziyara era cunoscut în toată lumea musulmană, nu numai ca un conducător, dar şi ca un om cucernic, ba chiar ca un sfânt. El se ridică. De statură înaltă, cu barba vopsită cu henne, purta un veşmânt brun, împodobit cu broderii de aur, de o extraordinară fineţe.

— Henry Carmichael era prietenul meu, spuse cu un glas cu sonorităţi grave şi profunde. Era încă un copil când l-am cunoscut şi am avut bucuria de a-l face să descopere pe marii noştri poeţi. Doi oameni au venit să mă caute la Kerbela, doi oameni care circulă prin ţară cu un soi de cinematograf ambulant, oameni simpli, dar buni slujitori ai Profetului. Îmi aduceau un pachet din partea prietenului meu, Carmichael. El mă ruga, mi-au spus, să-l păstrez fără a sufla vreo vorbă nimănui, pentru ca să i-l înapoiez, mai târziu, lui sau trimisului său, care va fi acela ce îmi va spune o anumită parolă.

— Sayyd, zise Dakin, poetul arab care a trăit tocmai acum o mie de ani, a scris în onoarea prinţului Sayfu'l-Duala, din Alep, o odă în care se găsesc aceste cuvinte: „Zid haşşi başşi tefaddal adni surra sili”.

Zâmbind, şeicul Hussein el Ziyara îi întinse lui Dakin un pacheţel.

— Voi zice, deci, precum prinţul Sayfu'l-Duala: „Fie ca dorinţele tale să se împlinească!”

— Domnilor, declară Dakin, iată microfilmele aduse de Carmichael în sprijinul spuselor sale…

Mai vorbi un om, un bătrân care fusese altădată un savant respectat şi admirat.

— Domnilor, zise cu o voce îndurerată şi cam spartă, mâine voi fi inculpat pentru escrocherie şi cu îndreptăţire aruncat în închisoare. Cu toate acestea, îngăduiţi-mi să vă rog să faceţi totul pentru ca să îndepărtaţi din lume ameninţarea din cale-afară de reală pe care o îndreaptă spre ea nişte tineri nebuni, devoraţi de ambiţie, cu sufletul mai întunecat decât puteţi bănui!

Înălţând capul, cu demnitate, Rathbone continuă:

— Am deturnat pentru unicul meu profit uriaşe sume de bani, dar, mulţumesc lui Dumnezeu, am ajuns să cred în evanghelia pe care o predicam. Desigur, nu aş recomanda metodele pe care le-am utilizat, dar idealul meu rămâne. Vă implor, domnilor, să ne unim forţele şi, toţi împreună, să construim pacea!

Omul în vârstă se aşează. Urmă un moment de tăcere, apoi vocea impersonală a unui înalt funcţionar se făcu auzită:

— Vor fi prezentate preşedintelui Statelor Unite ale Americii şi preşedintelui guvernului Uniunii Republicilor Sovietice faptele expuse în cursul acestei reuniuni. Documentele…

Capitolul XXV

— N-am să mă împac niciodată, spuse Victoria, cu faptul că nefericita aceea de daneză a fost asasinată la Damasc.

— Linişteşte-te! Îi răspunse Dakin, cu un zâmbet, nefericita aceea de daneză, cum zici tu, o duce minunat. Avionul tău odată plecat, am arestat-o pe franţuzoaică şi am transportat-o pe Greţe Harden la spital. S-a restabilit foarte repede. Viaţa sa nu ar fi fost în pericol decât odată terminat totul la Bagdad. Până atunci s-ar fi mulţumit să o ţină sub efectul unor somnifere. Inutil să adaug, îmi imaginez, că ea aparţinea serviciilor noastre.

— Adevărat?

— Bineînţeles! Anna Scheele dispărută, ne-am zis că n-ar fi rău să oferim adversarilor noştri cu ce să se distreze. Aşa că am reţinut un loc în avion pentru o anume Greţe Harden, căreia am avut mare grijă să nu-i împrumutăm nici o

consistenţă. N-am prevăzut-o nici cu o familie, nici cu un trecut. Ei au căzut în cursă… Şi concluzia lor a fost cea care o speram: pentru ei, Greţe Harden nu putea să fie decât Anna Scheele. Dealtminteri, ea avea în bagaje destule hârtii trucate care să le confirme inamicilor noştri convingerea.

— Şi în această vreme, veritabila Anna Scheele aştepta în linişte, într-o clinică din Londra, ca să vină momentul ca doamna Pauncefoot Jones să pornească la drum pentru a-şi întâlni soţul.

— Exact! Simplu şi practic, nu? În momentele cele mai dificile, familia rămâne încă ceva sigur. Anna Scheele, care este o persoană remarcabilă, nu a uitat asta.

— Pentru mine, reluă Victoria, a fost o clipă în care tare am crezut că am să-mi pierd viaţa în această aventură. Este adevărat că agenţii dumneavoastră nu m-au pierdut nici o clipă din vedere?

— Absolut adevărat. Vezi tu, scumpul tău prieten, Edward, nu era chiar atât de puternic pe cât îşi închipuia. Avusesem ocazia să ne ocupăm de activităţile sale încă de când se afla în Anglia, iar când tu ne-ai povestit istoria ta, cu noaptea în care Carmichael a fost ucis, am fost sincer neliniştit în ce te priveşte. Nu ştiam ce să fac cu tine şi n-am găsit nimic mai bun decât să te pun direct în problemă. Pentru că Edward te ştia în legătură cu mine, nu riscai să fii brutal suprimată. În ochii lui, deveneai preţioasă. De două ori preţioasă, pentru că îl informai despre ceea ce făceam noi şi pentru că, prin mijlocirea ta, ar fi avut posibilitatea să ne plaseze informaţii care să ne ducă pe un drum greşit. Însă, bineînţeles, a văzut lucrurile altfel din momentul în care ai descoperit că unul din complicii săi luase locul lui sir Rupert. A hotărât atunci să te retragă din circulaţie, păstrându-te mai departe sub control, ca să joci rolul, atât de necesar, al Annei Scheele. Şi luând totul în considerare, Victoria, ai avut noroc ca să ajungi să fii acum, aici!

— Ştiu.

Ronţăi un fistic.

— Pe Edward, întrebă el, îl regreţi?

Surâse.

— Absolut deloc! Pur şi simplu, am fost o proastă… M-a vrăjit, pentru că puteam să-i fiu utilă, mie mi s-au aprins călcâile după el, ca unei puştoaice, imaginaţia mea a lucrat… Iar în concluzie, am fost ridicolă!

— Te judeci prea sever. Edward plăcea femeilor…

— Nu susţin contrariul dar pe viitor am să fiu mai neîncrezătoare. Iar data următoare, când am să mă îndrăgostesc, nu va fi de un palavragiu frumuşel, ci de un om… Nu-i voi cere să fie frumos, iar dacă va fi un pic pleşuv şi va purta ochelari, nu va avea nici o importanţă! Îmi va ajunge ca el să fie interesant şi să aibă lucruri interesante să-mi spună!

— Ce vârstă ar trebui să aibă? 35 de ani sau 55? Victoria răspunse fără să ezite.

— 35!

— Mă linişteşti, zise Dakin. Mă întrebam dacă nu la mine visai!

Victoria izbucni în râs.

— Ştiu, reveni ea, că nu trebuie puse întrebări, dar totuşi, mi-ar plăcea mult să ştiu dacă exista cu adevărat un mesaj în fularul lui Carmichael.

— Conţinea un nume, răspunse Dakin. Fularul şi şit-ul se completau. Primul ne-a dat numele şeicului El Ziyara, al doilea, tratat cu vapori de iod, ne-a revelat cuvintele care trebuiau pronunţate în faţa lui pentru ca să consimtă să ne dea pachetul care îi fusese încredinţat şi care nu putea fi mai bine ascuns decât în oraşul sfânt Kerbela.

— Şi sunt cei doi prezentatori ai cinematografului, dacă se poate numi asta un cinematograf, cei care îl aduseseră şeicului?

— Da, da. Oameni de treabă, pe care toată lumea îi cunoaşte şi care nu ştiu nici măcar ce este politica. Oameni cumsecade… Şi prieteni ai lui Carmichael. Avea mulţi prieteni.

— Trebuie să fi fost dintre cei care ştiu să se facă iubiţi. Nu l-am cunoscut, dar moartea sa mă doare.

— Toţi trebuie să murim într-o zi, spuse Dakin. Şi dacă există o altă viaţă după aceasta, lucru de care eu nu mă îndoiesc, Carmichael, sunt sigur, nu regretă nimic: el ştie că a făcut mai mult decât cel mai bun dintre noi ca să cruţe lumea de ororile şi ruinele unui nou război mondial.

— Nu găsiţi, spuse Victoria după un moment de tăcere, că este destul de curios că noi, Richard şi cu mine, am deţinut fiecare jumătate din secret? S-ar zice aproape că…

Cu o privire surâzătoare, Dakin încheie.

— Aşa a fost să fie…!

Schimbând tonul, adăugă:

— Şi-acum, ce-o să faci, dacă nu sunt prea indiscret?

— Îmi voi căuta de lucru, răspunse Victoria. Trebuie chiar să găsesc fără să aştept prea mult!

Dakin se ridică.

— Nu fi tare îngrijorată! Am impresia că ţi se oferă ceva…

Se depărtă, făcându-i loc lui Richard Baker, care se opri lângă Victoria.

— Spune-mi, Victoria…

Îşi drese glasul şi continuă:

— Am aflat că, în cele din urmă, Veneţia Savile nu vine. Se pare că are oreion. Atunci, dat fiind că la cercetări ne-ai fost foarte utilă, ţi-ar plăcea să vii înapoi la noi? Dar mă tem că numai pe mâncare şi cazare… Poate şi voiajul de reîntoarcere… Vom vedea mai târziu. Doamna Pauncefoot Jones soseşte săptămâna viitoare… Ce zici?

— Mă vrei cu adevărat?

Fără o cauză aparentă, Richard Baker roşi brusc. Tuşi şi-şi scoase ochelarii.

— Cred, spuse, că… Ne-ai face un mare serviciu acceptând.

— Dar bineînţeles că accept! Cu bucurie!

— Atunci, nu-ţi rămâne decât să-ţi faci valizele. Vom pleca imediat. Nu vrei să mai rămâi în Bagdad, nu?

— Oh! Pentru nimic în lume!

— Aşadar, draga mea Veronica, te-ai întors? Spuse doctorul Pauncefoot Jones. După plecarea ta, Richard nu era în apele sale… În sfârşit, totul e bine când se termină cu bine. Sper că voi doi o să fiţi foarte fericiţi!

Uluită, Victoria aşteptă ca savantul să se fi îndepărtat, pentru ca, întorcându-se spre Richard să îl întrebe:

— Ce a vrut să spună?

— Nimic, răspunse Richard. Îl ştii doar… Astăzi a anticipat puţin… Asta-i tot!

SFÂRŞIT

[1] Decoraţie rezervată aviatorilor.